

P.O. lat. 1398

32062

Stollberg

<36638137450019

<36638137450019

Bayer. Staatsbibliothek

+

p. 55. 10.

15 August 1810

CHRIST. GOTL. SCHVVARZII
IN ACADEMIA ALTORFINA
PROF. PVBL.
CARMINA

COLLECTA ET EDITA
STVDIO

M. SIGISM. IACOBI APINI
P. P. N. ET ACAD. NAT. CVR.
SOCII.

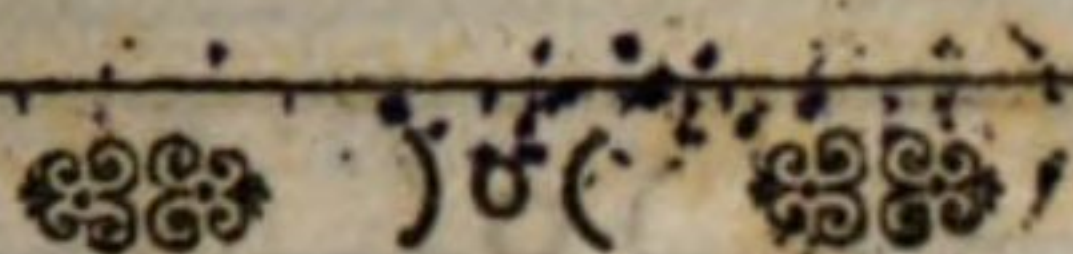

FRANCOFVRTI ET LIPSIAE
IMPENSIS IVL. ARN. ENGELBRECHTII
ET W. M. ENDTERI FILIARVM.

A. S. R. cl3 l3 cc xxviii.

Wb/63/1031

Stow

VIRO
MAGNIFICO
CHRISTIANO GOTL.
SCHVVARZIO

COMITI PALATINO CAESAREO

IN ACADEMIA ALTORFINA

MORALIVM ELOQVENTIAE
ET POESEOS PROFESSORI
PVBLICO LONGE CELEBER.

RIMO

ORDINIS PHILOSOPHICI SENIORI

BENEFICIARIOR. NORIC. INSPE-
CTORI

SOCIETATIS FLORIGERAE AD PEGNESVM
MELANDRO

S. P. D.

EDITOR.

VIR MAGNIFICE.

Vi potius, quam
TIBI, VIR MAXIMO,
PERE COLENDE,
haec Carmina, quae mea
cura iunctim prodeunt, in-
scri-

scriberem solemniterq; dicarem, inuenio facile neminem; idque ut facerem, non una me impulit causa. Sane, non sine intimo laetitiaie sensu recordari possum illius temporis, quo scholis olim TVIS cum publicis tum priuatis, per triennium, et quod excurrit, interesse mihi licuit, cum magno studiorum meorum incremento. Eapropter saepius mihi elaborandum existi-

maui, ut memorem meritorum TVORVM mentem publice testari, et, quanti aestimem TVAM eruditionem, declarare possem. Verum enim uero, nescio quis timor prohibuit, qualiacunque mea hactenus edita scripta, conspectui TVO exponere, ne uitio uerti possit, si in tanto nomine praefidium quaerant. Nunc autem opportuna admodum euenit occasio declarandi eum

eum affectum , quo TE et
merita TVA nunquam inter-
moritura colui , dum car-
mina TVA hinc et inde stu-
diose collecta , partim be-
nignissime mecum com-
municata, NOMINI TVO ce-
leberrimo consecrare susti-
neo. Tantum enim abest,
ut miraturum quemquam
hanc meam audaciam ue-
rear , ut potius ingrati ani-
mi notam subiturus uide-
rer, si TIBI non redderem,
) (4 quod

quod iam TVVM est, quod-
que TV IPSE intelligis, nulli
alii fuisse tribuendum. Ac-
cipe itaque, VIR MAGNIFI-
CE, sereno uultu foetus
TVOS, feliciter quidem pro-
creatos, sed dispersos ad-
huc, per me autem Pa-
renti suo redditos, ut, cum
amiseris paucos ante men-
ses, cum grauisfimo quidem
luctu TVO, optimae spei fi-
liolum, in his aliquid solatii
et leuamenti quaeras, me-

am-

amque simul pietatem et
perpetuam obseruantiam
intelligas. Interim Deum
immortalem supplex uene-
ror, ut TE quam diutissime
saluum et incolumem prae-
stet, sisque porro firmum
Reipubl. litterariae praesi-
dium, perenne Academiae
Altorfinae decus, et poste-
riorum exemplum suspi-
ciendum. Scribebam No-
rimbergae, Cal. Octobris,
A. R. S. cl^o l^o cccxxviii.

EDITOR
AD
LECTOREM BENEVOLVM.

i praesentem uulgaris coetus
litterati statum paulo diligen-
tius mecum perpendo, an
uituperare magis eum quam lugere de-
beam, ambiguus haereo. In ea enim
nos incidimus tempora, quae non pos-
sunt non ominosa uideri omnibus iis, qui
probe sciunt, quam multi per affecta-
tam rerum omnium scientiam, ac uanam
eruditionis ostentationem, sibi aliisque
nocuerint. Alii contra eruditionis par-
tes tam arctis includunt cancellis, ut stu-
dia, quae humaniora salutari solent, tan-
quam uana, noxia et inutilia expungant,
imo opprobriis etiam onerare non ue-
reantur. Facilis esset uberior huius ue-
ritatis per exempla probatio; sed mittam
ista, et de sola Poesi, nostra aetate ad si-
len-

P R A E F A T I O

lentium prope redacta, perpauca dicam. Cui enim est ignotum, quam exosa sit hodie multis metiendi pedes numerosq; uerborum scientia? Hanc dicunt fabulis et figmentis uerum deperdere, falsum fucoco quodam ac speciosa ueri forma proponere, aut sapientiae doctrinas saluberimas, ambiguis, tropicis, et occultis allusionibus atque expresfionibus obscurare; quum contraria ex parte eo melior oratio sit, quo simplicior, nudior, ac manifestior sapientia doceatur. Nihil igitur boni continere illam putant eiusmodi scioli, praeter uanam et uoluptuosam quandam aurium titillationem, quae ex syllabarum mensura, mixtione, et consonantibus numeris, enasci soleat, nec non nugatorias saepe inuentiones, quibus Poetae cantus suos exornent. His inducti uanis persuasionibus, paucissimi adolescentes e scholis prodeuntes, uel heroicum, uel elegiacum, uel alius generis

ris

P R A E F A T I O

ris carmen aliquod, bono genio dignum ualent componere. At enim uero, quemadmodum multum peccant, qui prorsus hoc studium frigere patiuntur, nec ad excolendum illud optima quaeque ingenia subinde exstimulant; ita grauius decipiunt auditores suos, allatis supra ratiunculis. Cogitent potius, fabulas nihil aliud esse, quam amoena similia, eum in finem efficta, ut ueritatem, imprimis amaram, eo iucundiores, dulciores ac clariorem reddant: antiquissimum esse docendi et dicendi genus parabolicum, sapientissimo ipsi Doctori usitatisimum; nudam ueritatem contemtu aut odio non raro haberi apud mortales; uestitu autem splendido uenerationem non minus, quam amorem, sibi parare: ueteres mysteria sapientiae arcana quadam methodo tractasse et proposuisse, ut ne a rudibus et barbaris hominibus ob nimiam facilitatem et perspicuitatem sperne-

ne-

nerentur saluberrima uirtutum et religionis praecepta, sed post aliquem laborem et sollicitam inquisitionem eo cariora existerent: diuinum quid quemlibet sentire in Poesi, (a) cui modo contingat hanc adire Corinthum; sed diuina ingenia solummodo huic sublimiori eloquentiae generi destinata addictaque, instar Musicae artis, cuius soror nominanda, delicata soni syllabarumque dimensione, uariatione, ac dulcissimo concentu, aures animosque trahere, uoluptate complere, atque adeo non posse non ad eloquentiam referri, quia uera bene, i. e. perspicue, eleganter, et prudenter enunciet. (b) Quam in rem et illud uelim cogitetur, quod scite celeb. HEVMANNVS (c) iudicat, ne legi quidem satis perite satisque iucunde posse latiti-

(a) CICERO in Quaest. Tusc. *Ego Poetam, inquit, graue plenumque carmen sine coelesti aliquo mentis instinctu non puto fundere posse.*

(b) Conf. MVRETVS Vol. II. Orat. XIV. p. 331. et M. G. H. ZINCKII diss. de eloq. Germ. C. I. §. XV.

(c) In docta praef. ad Anthol. lat. A. 1721. Hanou. in 8 edit.

P R A F F A T I O

tinios poetas, nisi ab eo, qui artis poeticae peritus sit, eaque exercenda nonnihil temporis consumserit. Iam uero, qui litteris se dederunt, saepe seuerioribus studiis possunt, ac uolunt, imo debent, amoeniora interponere, quorum in numero non infimum tenere locum lectionem poetarum, quis ita ἀμύσος est, ut negare sustineat? Cum itaque certissimum sit, *artem osores non habere nisi ignorantes*; illudque uulgare: *Poetae nascuntur, non fiunt*, suis circumscribi limitibus; faceffant illi iniqui artis poeticae censores, quos alii eruditorum mascule refutarunt.

Vt igitur et ego studiosam iuuentutem ad culturam studii poetici inuitarem, segnioribus uero calcaria subderem; in mentem uenit, selecta et prorsus egregia carmina magni et felicissimi nostrae aetatis Poetae, CHRISTIANI GOTLIBII SCHVVARZII, diuersis temporibus antehac edita, et partim nondum impressa, quot-

P R A E F A T I O

quotquot quidem nunc reperiri potuerunt, in unum fasciculum collecta, cum orbe erudito communicare. Merita SCHVVARZIANA in omnem elegantioris litteraturae ambitum nemini sunt ignota, totque industriae doctrinaeque monimentis dudum adprobata eruditis, ut in eorum commendationem nihil addendum arbitrer, quod uino uendibili non opus sit suspensa hederâ. Hoc tamen sine omni adulatione scribere non uereor, Celeberrimum Auctorem nulli Poetarum cedere, siue nitorem eloquii, uerborumque uim, cum mira perspicuitate iunctam, siue acumen inuentionis et sententiarum grauitatem, respicias; in quibus omnibus per omnia carminum genera satisfaciet, et lectio lecta semel deciesque relecta placebit. Quapropter et V. CL. IACOBVS FACCIOLATVS, illud eximium Italiae eruditae decus, et idoneus horum studiorum existimator, cum Elegiam, ho-

P R A E F A T I O

honoris IO. FABRICII, uenerabilis
Regiae Luteræ Abbatis, ab Auctore
nostro publice inscriptam, legisset; eam
insigni prorsus elogio ornauit, et, in li-
teris ad FABRICIVM datis, testatus
est, se non facile aliquid ex isto studiorum
genere, quod e Germania uenerit, tersius
elegantiusque scriptum legisse. Quæ
cum ita sint, inexcusabile mihi semper
uisum fore, si ego, qui studiose plurima
collegi, selectissima hæc scripta indigno
modo perire, (quod triste chartarum uo-
litantium fatum plerumque esse solet)
uel in angulis musei illa latitare, aut post
mortem meam cum tineis blattisque lu-
ctari, negligenter concederem. Accipe
itaque, LECTOR BENEVOLE, quod TIBI offero
munusculum litterarium, non ex mole,
sed præstantia sua, aestimandum; et, si
hoc meum in iuuandis bonis litteris stu-
dium, quod spero, non improbabitur,
eiusdem Auctoris grauisissimi Orationes,
Programmata, aliaque publico priuato-
que nomine scripta, pariter colligenda
TIBI promitte. Vale.

POE.

POEMATVM
V. C. CHRISTIANI GODELEVEI
SVARCI
ELICIVM.

Dls pariter generique hominum dilecte SVARCI,
Cui merus ingenuo candor in ore fedet;
Cui decus ac famam Musae, cui praemia laudis
Ampla palatinus munera Apollo dedit:
Adfere palladiis dudum citharismata scriptis
Debita, et aoniam pollice carpe chelyn.
Iam pridem eloquii miramur culta disert
Pignora, et ambrosiis proflua mella labris.
Luminibus iam tota tuis se cana uetustas
Monstrat, et arcanas sponte recludit opes.
Quos explorasti titulos, diplomata, chartas,
Semefas quamuis tetra rubigo notet!
Quid loquar, ut pulcro ueri succensus amore
Divae Eugnomosynes templa sacrata subis?
Heic mox naturae concinnas ordine leges,
Gentesque ostendis quae pia vincla ligent.
Mox laudabilium uitas ac gesta uirorum
Pervestigatis eruis e tenebris.

Cetera quis referat uasti monumenta laboris,
 Queis percensendis haud uacet una dies?
 Unica neglectam queritur se dia Poësis
 Ingenio pridem praestabilita tuo:
 Et foliis sese abstrusam palantibus horret,
 Qualia Cumaeae uaticinantis erant.
 Ergo suam et clariae fortem miserata palaestrae
 Suscitatur argutum mente manuque uirum;
 Qui mox Pegnesidos linquens nympha capeffet
 Brunouicanae musica sceptrata scholae.
 Hic **A P I S** instar habens tua per floreta **M A T I N A E**
 Ibit, ut hyblaeos colligat inde fauos.
 Ibit et aureolo dabit indiuisa libello
 Carmina, quae genii stent documenta tui.
 Ergo faue cupido, uatum mitissime, uati,
 Nec desideriiis porro resiste piis.
 Sic tibi, noster amor, diuique hominesque fauebunt,
 Blandaue cumprimis numina Pieridum.
 Seraque posteritas uenae, mirata calores,
 Plaudens excipiet larga fluentia tuae.
 Et campis tandem elysiis caeloque receptum
FRANCIADAE iunget **BRONKHVS** ioque meis.

GODEFRIDVS THOMASIVS.

Ex literis

IACOBI FACCIOLATI

ad

IO. FABRICIVM,

Patauii Anno cl^o Is cc xxv,

VI Kal. Iunii, scriptis.

A Cademiae Altorfinae Carmen (*) non mihi modo, qui fortasse uel tuis, uel meis laudibus nimium delector, sed omnibus his litterarum studiosis, mirum in modum placuit. Ita latine, ita grauitate, ita eleganter scriptum est, ut nihil in hoc quidem genere ad hanc diem Germania dederit, quod comparari cum eo possit. Velim Poetae tam culto mitas meae Acroaseos exemplum.

(*) Vid. infra, pag. 169.

Ex hinc

JACOBI FACCIOLATI

et

IO FABRICII

Patavii Anno christi cccc xxv

VI Kalendas Septembris

A Cade[n]te Alton[?]e Car[?]er (*)
 et non nisi modo, qui fortis est
 res, ut h[?]is laudib[?]us h[?]um[?]i d[?]ector
 sed omnib[?]us his litterarum studiis, ut
 tunc in modum placuit, ita h[?]um[?]i, ita
 et h[?]um[?]i, ita elegant[?]i scriptura est, ut
 nihil in hoc quidem genere ad hanc diem
 Germani dedit, quod comparari cum
 eo possit. V[?]t h[?]um[?]i locis tam curis
 et h[?]um[?]i exemplum

LYRICA

LYRICA

I

HYMNVS CHRISTO IESV O. M.
 HVMANI GENERIS SERVATORI
 LIPSIAE IN AEDE PAVLLINA INTER
 CONCENTVS MVSICOS DICTVS, CVM
 VI EID. NOV. A. S. R. **cl b ccviii** OCTO
 DOCTORES THEOLOGIAE SOLENNI
 RITV INAVGVAREN.
 TVR.

HInc, o profani, cedite, cedite!
 Diuina tento: iam super aethera
 Prodire, iam plenis acerris
 Festa iuuat posuisse tura.

Horrore sacro mens humilis pauet,
 Motoque CHRISTVM pectore concinit.
 Adsis, o adsis mite, Numen,
 Et tenui faueas honori.

Te, te uocamus, qui Patris ex sinu,
Coelestis inter fulgura gloriae,
De Luce Lux aeterna splendes,
Nate DEO, DEVS ipse summe.

Eras, priusquam noctiferum Chaos
Euolueretur, saeculaque currerent:
O Sensus, arcanumque Verbum,
Consilium Ratioque Patris!

Simul supremus iusserat Arbiter,
Per te steterunt protinus omnia:
Tu sparsa rerum colligasti
Mirificis elementa nodis.

Dextra potenti tu uaga nubium
Et uasta terrae pondera sustines:
Vis magna Patris Spiritusque
Res hominum superumque curas.

Sed execrando spreuerat ambitu
Primaeva proles Lucis imaginem;
Quo fonte probrum, atroxque clades,
Et dolor in genus omne fluxit.

Tu luctuosam commiserans uicem,
Coeli relicto culmine, squalidas
Inuisis oras, destitutae
Praefidium columenque gentis.

Numen uerendum, tunc at homo miser
Intaminata Virgine nasceris:
Sic astra cum tellure iungens
Vincla reis scelerum relaxas.

Quae uis amoris, quanta potentia,
Huc te coegit, maxime Principum,
Indutus ut serui figura
Vulnera uulneribus piales?

Res mira! Summi Progenies DEI
Crucis probrosae supplicium tulit;
Occisus est Dux ipse uitae,
Victima degenerantis orbis.

Non, clade maior, debuit opprimi
Diuinus Heros. Succubuit DEO
Vis fracta mortis, morte CHRISTI,
Tartareaeque gemunt cauernae.

Rupto sepulcri carcere, proruis,
Tremende Victor, ducis et inferam
Pompam triumpho, patriique
Scandis ouans super astra regni.

Hic glorioso lucis in ambitu
Dexter Parenti Rex superum sedes:
Hic Pontifex summus precando
Fulmina dira DEI moraris.

Hic grata uitae munera digeris,
Blandoque tractas imperio tui
Diuerſa coetus fata, Iudex
Occidui rediturus orbis.

* *

Salve, Tonantis splendida gloria,
Heros biformis, gratia gentium;
Pacator orbis, terror Orci,
Noster amor columenque, salve!

Non, fons Siloae si latices sacros,
Si dulcis Hebron flumina praebeat,
Tui fauoris, CHRISTE, summa
Sustineam memorare dona.

Nostrae

Nostrae salutis conditor unicus
Affers leuamen mentibus anxiiis,
Iubesque cor caliginosum
Luce tui radiare uerbi.

Nos ipse pascis, maxime gentium
Pastor, sacrato nectare gratiae;
Virosque mittis, qui salubres
Delicias animis recludant.

Hos ergo plenos prouehe Numinis,
Firmoque muni robore Spiritus,
Qui rite DOCTORES creantur,
Intrepidi ut tua iussa pandant.

Tuere uerbi dulcia munera;
Concede templis Halcyonum dies:
Accende mentes, ut Sioni
Vna fides populos reducat.

Si nos remordens exagitet Draco,
Cinctusque nodis uipereis caput
Coetum piorum prauus Error
Impietasque ferox laceffat;

Insurge uindex, Rex Dominantium,
Hostisque terre turbida pectora;
Occurre nobis, et benignam
Affer opem, prohibeque damna.

Sic te canemus. Sic canat ultimus
Et primus orbis! Sic tua nomina
Thrax discat et Maurus, simulque
Te positis uenerentur aris!

II

ODE IN PASSIONEM CHRISTI.

EN, qui potenti condidit omnia
Finxitque nutu; qui super aethera
Resplendet, aeternisque totum
Imperiis moderatur orbem:

Nunc stat nefando proditus agmini;
Vilique cinctus pallio, et undique
Stillante tabo fordidatus,
Vix hominis simulacra seruat!

En,

En, cuius almo Sol premitur pede;
Cui Luna seruit ; quem famulantibus
Coelumque, tellusque, inferique,
Obsequiis dominum tremiscunt:

Nunc impiorum ludibrio ingemit ;
Et uincta duris tempora sentibus,
Turpique conspurcata sputo
Membra gerit laceramque carnem!

Stupete: Summi progenies DE I
Nunc execranda pendet ab arbore:
Occiditur dux ipse uitae;
Ipsa salus hominum fatiscit!

O, qui gubernas stelliferas domus,
Cur iusta cessas spargere fulmina?
Cur ima tellus non dehiscit,
Nec cohibet rabiem nocentum?

Sed parce, IES V, parce precantibus:
Nos innocentem laesimus improbi;
Nos magna tanti pars furoris ;
Haecque operis monimenta nostri!

Vah, tam probrofae supplicium crucis
Et nostra culpa est. Nos scidimus tibi
Artus flagellis; uah, fuerunt
Crimina nostra tui dolores!

Tu luctuosam respiciens uicem,
Non abnuisti fata miserrima
Subire pro nobis, et ultro
Vulnera uulneribus piare.

O mite Numen, quas tibi gratias
Mens nostra soluat? Quas tibi concinant
Nostra ora laudes, o caducae
Praesidium columenque gentis?

Te, te sequemur, quamque iubes crucem,
Prompto feremus, te duce, pectore.

Succurre nobis, atque certam
Affer opem, prohibeque lapsum.

Stat, falsa saeculi munera spernere;
Humo relictas, porro stat altius
Spirare: dum mortale non est,
Quod sibi mens bene firma quaerit.

III

DIVO IOSEPHO

AVGVSTISSIMO GLORIOSISSIMOQUE
ROMANORVM IMPERATORI GERMA-
NIAE HVNGARIAE ET BOHEMIAE REGI
ARCHIDVCI AVSTRIAE ET RELIQA
IVSSV ATQVE AVCTORITATE ILLV-
STRIS SENATVS NORIMBERGENSIS IN
ACADEMIA ALTORFINA III KL. QVIN-
CTIL. A. R. S. cIdo Idccxi PARENTATVRVS
SIMVL HAS ODAS A CHORO MVSICORVM
DECANTANDAS DEMISSISSIMO CVLTV
EXHIBVIT AVCTOR.

CVr, magne CAESAR, cur properas
mori?

O maximorum gloria Principum,

O publicae custos salutis,

Orbis amor, columenque rerum!

Hei, parce terras regnaque linquere,

Qui fulguranti terrificus manu

Compefcis hostes, qui secundis

Auspiciis cumulas triumphos!

Per TE steterunt robora Teutonum;

Per TE refulsit latius imperi

Extensa maiestas, et aeuum

Egregio radiauit auro.

O, fau-

O, fausta longum tempora, diximus,
IOSEPHÉ, praestes ; O hominum ge-
nus

Cures diu, tardusque uifas
Sidera conciliumque Diuum!

Non CAESAR audit ; non amat amplius
Pater uocari : quem plaga nubium
Lauruque palmisque impeditum
Sceptra super trabeasque uexit.

Hic ille celsis conspicit orbibus
Titana uerti. Hic laetus adoreas
Spectat uirescentes , et ipse
Stellifero nitet orbe fidus.

Hostes minaces inferius stupent ;
Sanctamque tacto pectore CAESARIS
Post fata fortunam uerentur,
Manibus inferias daturi.

Exurge, uictrix funereae facis,
Exurge, Fama; et uos meditamini,
Diuina quod uirtus reposcit,
Perpetuum decus, o Camenae!

* *

Immane fatum ! Quot rogos unicus
 Voluit ruinas ! Occidit, occidit
 Res nostra, IOSEPHO sepulto,
 Noxque premit gemebunda terras.

Ecquis querelae constituat modum ?
 Quis fracta mundi pondera fulciat ?
 Quis porro Galli, quisque Thracis,
 Ausa domet, nimiasque vires ?

O, qui supremo Numine fidera
 Terramque comples, fataque Principum
 Determinas, iustoque totum
 Imperio moderaris orbem :

Tu mitis arce ferrea saecula,
 Saeuosque motus ; tu populis Patrem
 Repone clemens, atque terris
 Redde decus, niueamque pacem :

 IIII

APPLAVSVS DITHYRAMBICVS.

AVGV-

AVGVSTISSIMO INVICTISSIMOQVE
PRINCIPI AC DOMINO DOMINO

CAROLO VI

SACRATISSIMO ROMANORVM IMPERA-
TORI GERMANIAE HISPANIAE HVNGA-
RIAE ATQVE BOHEMIAE REGI ARCHI-
DUCI AVSTRIAE ET RELIQUA POST
SANCTISSIMAS SOLENISSIMASQVE
AVGVSTI CAESARIS INAVGVRATI CAE-
RIMONIAS XV IAN. A. R. S. clō Idcc xii
NORIMBERGAM INGRESSO INTER
CONCENTVS MUSICOS IMPENSIS-
SIMA LAETITIA DEMISSISSIMAQVE
PIETATE APPLAVDEBAT

S. P. Q. N.

SVrgelaeta, surge, Noris,
Surge tristi fessa luctu:
Aetheris cessant fragores,
Horridae silent procellae;
Dissoluta nube coeli,
Fausta surgunt fidera.

CAESAR omni laude maior,
Qui tuam salutat urbem,
Et tuas tuetur oras,
Blandiore spargit ore
Grata terris lumina.

Ter

Ter quater beata Noris,
Cernis omen Fauſtitatis,
Cernis orbis grande Numen:
Poplites ſubmitte prona;
Pande portas, pande linguas,
Pande corda CAROLO.

CAROLO gratare ſupplex,
CAROLO da mille plauſus:
Ille magnus, ille fortis,
Ille iuſtus, ille mitis,
Ille mille ſplendet orbi
Praeditus uirtutibus.

AVGVSTE, quem TE commemorabimus?
O ſplendor orbis, delictum omnium,
In TE priorum, CAROLE, CAESARVM
Maiore uirtus lumine fulgurat;
In TE coruſcat, quicquid amabile,
Coeleſte quicquid, mens hominum ſtupet.
Tuos triumphos iactat Iberia,
Pauetque tantam Gallia dexteram.
Iam Magnus audis; iam ſuper aethera
TE Fama tollit, qua roſeo rubet
Aurora uultu, quaque nitentibus
Tardus Bootes conditur ignibus.
Iam TE Quirites anteferunt Numae:
Credit minorem Teuto Tuiftonem;

Victumque Achillem Graecia iudicat.
O, quanta laudum nomina, quantaque
Venturi honoris signa mereberis?
Ergo labantis pondera saeculi
Felix potenti sustineas manu;
TV frange Regum tela minantium,
Orbique pacis tempora, tempora
Prisco metallo redde simillima.

Salve, sacrate CAESAR,
Auguste, magne, CAESAR,
Felix, benigne, CAESAR,
DEO que chare CAESAR,
CAESAR sacrate, salve!

Tuo beamur ore,
Tuis fouemur ulnis,
Tuis ualemus armis,
Tuis calemus astris;
CAESAR sacrate, salve!

Orbi repone iura,
Rectos repone mores,
Plenusque laurearum
Sero subito coelum;
Salve, sacrate CAESAR!

Sic

Sic nos uouemus omnes ,
Sic auguramur omnes ;
Sic et uerentur hostes ,
Fauensque spondet aether ;
Salue , sacrate CAESAR.

Viue, uiue, MAGNE CAESAR,
Viue , gentium uoluptas,
Viue, spes ruentis aeui,
Aurei propago saeculi,
Viue , suauitas tuorum ,
Viue, terror hostium!

Noridi faueto clemens ,
Noridi, quae mente fida
Numini tuo dicatur :
Ciuum quot ora cernis ,
Ciuum tot corda cernis
Se TIBI uouentia.

De sua dum quisque uita ,
Sponte facrat bina lustra ;
Quam beata, quam serena,
Quam quieta, quam uenusta,
Quamque gloriosa saecula,
Magne, condes, CAROLE!

V

LAVRVS GETICA

AVGVSTISSIMO INVICTISSIMOQVE
PRINCIPI AC DOMINO, DOMINO

CAROLO VI

ROMANORVM IMPERATORI SEMPER AV-
GVSTO GERMANIAE HISPANIARVM
HUNGARIAE ET BOHEMIAE REGI AR-
CHIDVCI AVSTRIAE ET CETERA VICTO-
RI GENTIVM BARBARARVM GLORIO-
SISSIMO ET CHRISTIANI ORBIS AMPLI-
FICATORI FELICISSIMO, CAESIS OTTO-
MANNIS ET BELLOGRADO EXPVGNAT-
TO, PVBLICO NVTRITORVM ACADEMI-
CORVM IVSSV RELIGIOSISSIMA ANIMI
PIETATE DEMISSISSIMOQVE CVLTV
DEDICATA.

Quo peruicaces, quo ruitis, Getae?
Vestrasque clades cur temerarii
Augetis, AVGVSTIque grandes
Asperius stimulas iras!

An caeca necdum pectora poenitet,
Tot luctuosis non nisi dedecus
Tulisse bellis, tristibusque
Funeribus maculasse terras?

Non-

Nonne AVSTRIORVM gloria PRINCIPVM
DIVAEque nomen uos cohibet DOMVS?

Non robur, HEROVMque uirtus,
Sueta truces superare Turcas?

An nec pauetis, quo nihil altius
Terris dederunt Numina, CAROLVM?
Hei, CAROLVM uirtute summum,
Innumerisque grauem tropaeis!

HIC, HIC tremendo fulmine saepius
Turbas minaces perculit hostium.
HIC Hercules alterque Mauors
Hesperiiis datus atque Eoi.

Ne nesciatis, Massagetae feri:
Hic ipse uobis (sic placitum D E O)
Vestraeque genti nominique,
Exitium feret ultor acris.

Si faeua uestros uis animos agit,
Rursumque uulnus si iuuat annum
Sanasse, deuictamque iunctis
Temesiam * reuocasse turmis;

* *Temesuariam*

Si stat, ualentem concutere A V S T R I A M,
Et cultiorum sceptrā potentia
Turbare R E G V M, orbique sacro
Horrificas referare mortes:

Nunc laxa motis frena furoribus
Indulgeatis! Nunc rabie efferi
Terramque, Pontumque, Aeolumque,
Tartareasque mouete Diras!

Excite, quasquas purpureo rubens
Aurora gentes lumine respicit!
Excite toruas belluarum
Suppetias, hominumque monstra!

Adeste, promptis Cappadoces equis,
Et Myse pugnax, Phryxque proteruior,
Cilixque squalens, uosque Bessi,
Et ualidi spoliis Geloni!

Adeste, Medi, quique uenefica,
Colchi, sagittas arte perungitis!
Adeste, potores Orontis,
Aethiopesque Arabesque tosti!

Conferte vires , ac freta bellicis
Implete proris ! Fulminet aenea
Vis ignium , Phoebique lumen
Obtenebrent numerosa tela!

Nihil ualeatis. Cedite , cedite !
Stat marmorosa rupe perennior,
Orcique uefanos furores
Religio. Pietasque ridet !

Aeterna splendet sanguinis AVSTRI
Virtus, et ausu celsior hostium
Caussamque iustam, ac mite Numen,
Fataque habet meliora Stirpis.

Ergo per auras intonuit fragor,
Et sulphuratis mugit ignibus
Percussa tellus, horridoque
Tantae acies fremuere ferro.

Tunc dignus alto CAESARE concitat
Germana miles pectora ; tunc nouis
Ardescit ausis, et morarum
Impatiens sibi poscit hostem.

O quantus inter magnanimos Duces,
Et summa nostri lumina saeculi,
Praefulget, omni laude maior,
EVGENIVS, Geticis tremendum

Nomen cateruis! qui ualida manu
Perrumpit hostes, qui prior omnibus,
Tela inter ardentesque flammās,
Impavidus ferit ipse Thracas.

Hac nempe, Martis molibus arduis
Et cincta denso moenia milite,
Arcesque Taurini * potentes, * *Bellogradi.*
Fulmineo quatiuntur igne:

Illac, cruentis agmina barbara
Petuntur armis. Haud aliter ruunt,
Quos prole priuatos leones
Per medias rapit ira caedes.

Proh pugna feruet! Proh manibus manus,
Et pila pilis, et capiti caput,
Miscentur, atque inter tumultus
Vulnera uulneribus grauescunt!

Sed

Sed mox furentum contudit impetus
Excelsa uirtus. Labitur aethere
Victoria, exornata lauru,
CAESAREA SQUE iuuat phalangas.

Io triumphe ! En, iam domiti Getae
Terram remordent ; iam profugi retro
Cessere Thraces, iamque fracti
Cum fremitu sua damna plorant.

O quanta strages ! Quot spoliis, agri,
Et quot Gelonis corporibus, scatent !
Quam decolor Sauique et Istri
Sanguineam uehit unda tabem !

Io triumphe ! En, iam quoque Martias
Demittit arces, iam referat sua
Castella Taurunum, atque supplex
Christiadum cumulat triumphos.

Quis credat, una mille tot hostium
Ruisse pugna ; quos numero polus
Vix fulgidis exaequet astris,
Aut Libycae referant arenae ?

Quis credat, urbem tam ualidam breui
Captam esse, quae uix ante domabilis
Est uisa; quam centum per annos
Frustra agitasset Achillis ira?

Sed, MAGNE CAESAR, fulminibus tuis,
Tuisque nil non auspiciis patet.
Bellat TIBI ipse Aether, tuamque
Militiam facilis secundat.

Salue ergo, salue, MAXIME CAESARVM,
INVICTE PRINCEPS, et Domi-
tor Getae!

TE Bosporus, Nilusque et Hebrus,
TE gelidus pauet ipse Pontus.

En, grandis ultro nunc Rhodope TIBI
Athosque, pronis collibus attremunt;
Hermonque laurus, ac uirentes
Sancta dicat TIBI terra palmas!

VI

EPINICIVM

ORATIONI ACADEMICAЕ DE GLORIOSIS-
SIMA VICTORIA AD CAESARAVGVSTAM
OBTENTA VIII KAL. NOVEMBR. A. R. S.
clō lō ccx PVBLICE HABITAE PRAE-
MISSVM.

IO, triumphe ! Heus, plaudite, plau-
dite :

Obtenta fors est, caussaue iustior
Tandem triumphat, CAROLVSque
Hesperia fugat ultor hostem.

Quis credat? Imo credite, posteri:

Galli potentis uasta superbia
Paucis cateruis fracta regnum
Destituet prius occupatum.

AVGVSTA testis CAESAREA Austriae
Virtutis acrem comprobat impetum;
Et Gallicae funesta Gentis
Fata refert, miseramque cladem.

Proh, quanta ferro pars ruit hostium!
Pars quanta capti! Quot positis metu
Telis, recesserunt, Philippum
Praecipitante fuga secuti.

Post illa Martis damna, diutius
Molesta Galli iussa capeffere
Nolent Iberi; sed sagaces
Exitiale iugum retundent.

O ergo felix, CAROLE, tot bonis;
Salve, Austriorum gloria Principum;
Salve, falus Hispaniarum,
Grande decus columenque mundi!

Iam, diminuto fortior aemulo,
Regale sceptrum, quod TIBI sanguinis,
Quod iura uirtutis, rependunt,
Magnanimo moderaris ausu.

TE cuncta tellus, TE freta diffusa,
TE, TE loquuntur fidereae faces;
Tantum triumphum, totque captas
Exuuias, populi stupefcunt.

Europa plaudit , plaudit America,
Et Martialis praemia pectoris,
Laurusque uictricesque palmas,
Vnanimis TIBI gratulantur.

IOSEPHVS orbis delictum atque
amor,
Res tam secundas prosequitur fauens,
Magnique fausto Marte FRATRIS
Laetus ouat , simul ipse uictor.

Exurgit istis celsior auctibus
Augusta dudum patria CAESARVM;
Et firmat aeternos honores,
AVSTRIA , fulta DEI fauore.

Sed ingemiscit Borbonidum domus ;
Atque indecori conscia uulneris
Sortem priorem mente uoluit,
Iamque suo timet ipsa sceptro.

Sic , sic libido non satiabilis
Late imperandi , sic temerarius
Conatus , iniustaeque uires ,
Ambitioque , dolusque , fallunt!

Insurge rursus, Gallia, si potes,
Et duplicato cingere robore;
Terramque, pontumque, inferosque,
Terribilesque Notos cieto:

Parum ualebis. Tuta stat AUSTRIA;
Quam uis supremi prouida Numinis,
Quam uera uirtus, dignitasque,
Et fociata manus, tuentur.

O porro Coelum sic faueat suis,
Iustique REGIS fortia prosperet
Incepta, quo laetis triumphis
Muneribus penitus fruatur!

Si fas precari plura, precabimur
Fecunda pacis tempora, tempora
Fecunda laudum, pristinoque
Splendidiora hominum metallo,

Idem precantem, faustaue CAROLO
Cogratulantem praelia Rhetoem,
Audite PATRES atque CIVES,
Laetificosque iterate plausus!

VII

IN SUPREMA FATA AVGV-
STAE SACRATISSIMAE
ELEONORAE MAGDALE-
NAE THERESIAE,

IMPERATRICIS ROMANORVM CORONA-
TAE, ET RELIQA.

A. S. R. clb lb ccxx.

LVgeto, Virtus : sunt tua funera,
Quae nunc dolemus flebilibus modis.
Lugeto, Virtus : rapta nostro est
Imperii pia Mater aevo !

AVGVSTA uixit, CAESARIS optimi
Digna Vxor olim, dignaque CAESARVM
Prolisque magnae Procreatrix,
AVSTRIADV M iubar auspicatum !

Hanc templa plorant, sacraque limina;
Hanc prisca morum flet reuerentia;
Hanc arcta paupertas piorum,
Hanc Pietas gemit ipsa ademtam.

O ma-

O magna Princeps, charaque Numini,
 O christianis inclyta laudibus!
 Quo nostra cultu TE ornet aetas,
 Quaeque TIBI monimenta ponat?

TE, TE stupefcent postera saecula,
 Rectique moris TE specimen ferent.
 Coeli supernis TE choreis
 Confociat ueneranda uirtus.

PROVERB. XXXI, 31:

COLLAVDENT EAM IN PORTIS PIA
 ET IVSTA OPERA ELVS.

VIII

RHYTHMI LATINI

IN SERENISSIMUM PRINCIPEM AC DO-
 MINUM DOMINUM

LEOPOLDVM

ARCHIDUCEM AVSTRIAE, PRINCIPEM
 ASTVRIAE, ET RELIQUA, EIDIBVS APRI-
 LIBVS, A. R. S. cl. lxxxvi, DIVINIS AV-
 SPICIIS NATVM.

Svrge, Sol, maiore cultu,
 Surge lactiore uultu;

Red-

Redde mundo uer amoenum,
Sparge lumen ter serenum :
Aucta floret AVSTRIA!

Prodiit, polo fauente,
Prodiit, terra uouente,
Aureae flos Faustitatis,
Integrae dos Sanctitatis,
Digna Proles CAROLO.

Omnium linguis petitus,
Omnium uotis cupitus,
LEOPOLDVS, grande nomen,
Suaue, LEOPOLDVS, omen,
Saecla condet aurea.

Si quid extat Gratiarum,
Vel Deorum, uel Dearum;
Huc adeste blandiores,
Huc adeste laetiores,
AVSTRIAEque plaudite!

Ludat Ister, ludat undis,
Rebus ebrius secundis;
Aeolusque conticescat,
Vt quiescat, atque crescat,
Spes Quiesque temporum.

Ite,

Ite , Nymphae purpuratae ,
Ite , Musae laureatae ;
Melleum melos ciete ,
Molliterque commouete
PRINCIPIS cunabula.

Funde , Chloris , funde flores ,
Funde nobiles odores ,
Balsamumque suauiore
Grata fudent ligna rore :
Euirefcant omnia !

Ergo uitam maximorum
ILLE sic uiuet Deorum !
Ergo SACRA STIRPS uigebit :
Numen astra dum mouebit ,
Crescet eius gloria !

* *

Viue , PRINCIPVM CORONA ;
Cerne Coeli magna dona ;
Viue , gentium uoluptas ,
Splendor orbis , orbis Atlas ,
Viue , MAGNE CAROLE !

Viue

Viue nunc, ELISABETHA

Viue sospes, uiue laeta;

Plurium sis gaudiorum,

Plurium Parens Deorum,

Mater alma Patriae !

Viue, cresce, MAGNA PROLES;

Vsque laetos redde Soles :

Vince MAGNA uota PATRIS,

Spes amoenas uince MATRIS,

Vince uota Saeculi!

VIII

CVM SERENISSIMVS PRIN-

CEPS AC DOMINVS

DOMINVS

FRIDERICVS AVGVSTVS

PRINCEPS REGIVS, DVX SAXONIAE, IVLIAE,

CLIVIAE ET MONTIVM, ANGRIAE ET

C

VVEST.

VVESTPHALIAE, ELECTORATVS SAXON.
 HERES, LANDGRAVIVS THVRINGIAE,
 MARCHIO MISNIAE ET VTRIVSQUE LVSA-
 TIAE, ET RELIQA. PRINCEPS IVVENTV-
 TIS, D. XI CAL. MAII A. S. R. cl^o Idcc viiii MA-
 GNIFICENTISSIMVS RECTOR ACADEMIAE
 LIPSIENSIS DESTINARETVR, ODE IVSSV
 ET NOMINE INCLVTAE ACADE-
 MIAE LIPSIENSIS
 SCRIPTA:

LAetare felix tot, Philyre, bonis,
 Nouoque dignas nomine spes habe!
 Laetare: nam fortuna mitis
 Purpureo tibi prodit aeuo!

Est nostra coelo curae Academia:
 Intaminatis lucet honoribus
 Doctrina coelestis, nec arti
 Promeritum decus inuidetur.

Nos gratioſo lumine respicit
 AVGVSTVS, ingens gloria gentium,
 Spes nostra, nostrae spes salutis,
 Magnanimus placidusque Princeps.

Fauet

Fauet, paternis aemula laudibus,
 AVGVSTA Proles, Gratia Saxonum,
 Princeps, fuorum qui reponet
 Iustitiam regimenque Patrum.

Quid non futuri tempora saeculi,
 Innixa tantis praefidiis, ferent?
 Quid ominemur? Nonne laetis
 Saecula fluent meliora Musis?

O alme, semper sic faueas, DEVS,
 Tutor scholarum, fons sapientiae!
 Per te decorum, artesque; per te
 Religio pietasque stabit.

Nec porro nobis subtrahe regios,
 AVGVSTE, uultus, o Patriae Pater!
 Vide, ut tuam propter salutem
 Tempia flagrent animique uotis!

Sic, digna tanto Progenies Patre,
 Tradit regendam se Philyre TIBI,
 Ardetque, regali sacratos
 Auspicio radiare fasces.

TE, TE sequemur, Dux bone, dedito
Tuam uerentes pectore purpuram.

Musagetam TE praeceuntem
Perpetuis numeris canemus.

Iam nos reuifet, TE Duce, Faustitas;
Fecunda laudum tempora, tempora
Fecunda doctrinae, redibunt,
Barbarie procul hinc remota.

AVGVSTE, uiuas, o populi salus!
AVGVSTE, uiuas, o ftator artium!
O FRIDERICE AVGVSTE, faluae,
Delicium columeque Gentis!

Sic falua res eft! Sic Academia
Erecta crefcet! Sic fimul ibimus,
Laetos redordiri labores,
Et celebrare DEI fauorem!

X

HYMNVS SAECVLARIS

DEO OPTIM. MAXIM. IN SOLENNI PANE-
GYRI ACAD. ALTORFINAE DICTVS, CVM
RELIGIONIS ANTE HAEC DVO SAECVLA
EMENDARI COEPTAE MEMORIA CELE-
BRARETVR.

O DEVS, cui se spatiosa terrae
Regna submittunt, superaeque sedes;
Qui tuo nutu moderaris aeuum,
Saeculaque condis!

Te canunt stellae ; tibi mille linguis
Coelites plaudunt ; tibi sacra turba
Supplicat, uoti rea, lucidasque
Confecrat aras.

Qualis Eoo radiatus auro
Sol recens surgit, patuloque lumen
Explicat coelo, gelidasque terrae
Discutit umbras:

Talis effulget genuina sancti
Veritas uerbi ! D E V S alme, talis,
Nube dispulsa, tua nunc per orbem
Gratia splendet!

Te duce, aduersis animosa fatis,
Sacra res creuit; tuus et Sacerdos,
Nil pauens mortem trepidansue, pulchros
Iuit in ausus.

Te duce, insignes caput extulerunt
Hinc et hinc artes, rediitque Musis
Laurus, ac manat meliore fonte
Castalis unda.

Huc ades, Numen sine Matre natum,
Magna diuini Soboles Parentis,
Virginis Proles, sine Patre nata,
Optime CHRISTE!

Tu potens lapsi reparator orbis,
Principum Princeps, Dominusq; Regum;
Tu tui coetus Pater atque custos;
Tu caput unum!

Solus, hei nostrum scelus expiasti;
Solus inferni stygiaeque turbae
Victor, immensas, precibus, Tonantis
Comprimis iras.

Tu

Tu tuo uerbo pia corda, magne
Gentium Pastor, fatias; tuoque
Corpore humanas reficis, simulque
Sanguine, mentes.

Nostra spes, salue! Bone CHRISTE, salue!
Tu lubens nobis tua dona serues!
Tu tegas fessos, facilisque cures
Vota precantum!

Sì tuos ritus sequimur, tuaque
Lege te iussi colimus; potenti
Dextera sanctas tuearis aras,
Et tua templa!

Cum tonat coelum; remorare fulmen!
Hiscit et tellus? Prohibe ruinam!
Saeuiunt uenti? Tua grata spiret
Mentibus aura!

Fulgeat digno Pietas honore!
Fulgeant artes! Sine fraude comis
Aequitas orbem regat, atque uirtus
Proroget annos!

Suscitet sancti stimulis amoris
Languidas mentes, niueoque more
Instruat coetum, reprimatque labem,
SPIRITVS almus!

Candido terras recreet fauore
Fauistitas; et Pax ueneranda, fracto
Thrace, florescat, placidis et aeuum
Laudibus ornet!

Te D'EV S, fusci uenerentur Indi;
Te rudis Maurus, Garamasque discat;
Te simul praesens, simul et futurus
Orbis adoret!

Audiant ferae tua iussa gentes!
Audiant CHRISTVM! Tua sic uigebunt
Sacra; sic orbi meliora nostris
Saecula recurrent!

BENE POPVLO INCIDENTI IN TEM-
PORA IVBILAEI!
PSALM. LXXXVIII, 16.

XI

ODAE SAECVLARES IPSIS

SACRIS SAECVLARIBVS

ACADEMIAE ALTORFINAE

III CAL. QVINCTIL. A. R. S. clb Is cc xxiii

AVSPICATISSIME CELEBRATIS

DICATAE.

Nunc auspicato fidere prosperum
Affulget aeuum; nunc noua prouehit
Sol faecla; nunc exurgit aetas
Ingeniis studiisque felix!

Non longa semper diminuit dies
Priscos honores; nec ueniens ruit
In Peius aetas. Plura tandem
Lustra fluunt meliora primis.

Doctrina floret; Castalidumque laus
Corroboratis pollet honoribus.
Fulget sua uirtute Noris;
Noriacaeque uigent Athenae.

Hinc plena sancto pectora Numine
Plausu resultant; hinc super aethera
Prodire, uotiuisque acerris
Sacra iuuat cumulare tura.

O, qui gubernas omnia, qui polum
Terramque flectis, fluxaque temporum
Momenta; cui nostrae sacratiss.

Pierides famulantur aris:

Huc uerte uultus, omnipotens DEVS!
Audi piarum iubila mentium,
Et laeta nostri uota coetus,
Vota tuis animosa donis!

Tu nos tueris; nostra tibi salus,
Et Musa cordi est. Auspiciis tuis
Haec salua stat uirtutis aedes,
Muneribusque tuis coruscat.

Vosque optimorum numina CAESARVM,
Saluete, quorum tam facilis fauor
Nostris honores, purpuramque,
Praesidiumque, dedit Camenis.

Saluete, qui iam fidereas domos,
Inter serenae fulgura gloriae,
Ornatis, et quorum tropaea
Attonitus ueneratur orbis!

AVGVSTE, falve, gloria Caefarum;
O fplendor orbis, maxime CAROLE;
Cui longa tot gentes precantur
Saecula, confimilemque prolem!

Per TE relucent Halcyonum dies,
Ac grata doctae Palladis otia;
Per TE refulget pulchra uirtus,
Et Latiae reuocantur artes.

Tuis Cithaeron fascibus attremit;
Sternitque facram mons Heliconius
Laurum. Tuae felicitati
Templa flagrant animique uotis.

At, alma NORIS, funt tibi propria
Haec fancta charae gaudia filiae.
Laetare rebus tam fecundis,
Quae tibi quaeque tuis recurrunt!

Praeftantiorum magna Parens uirum!
Tu pacis artes altius euehis;
Tu fas, piumque, aufusque pulchros,
Promerito decoras honore!

Gau-

Gaudete, PATRES NORIDIS INCLVTAE;
Gaudete, dulcis sidera Patriae;
Queis cura Musarum, fauorque,
Eximium decus arrogauit.

Vos, uos uetabunt Aonides mori;
Vos ferus orbis concinet. Omnibus
Fulgebit acuis uestra uirtus,
Et decorum generosus ardor!

* *
*

En, Numen audit uota precantium!
Audit supremus temporis Arbiter,
Eiusque nutu nostra sedes
Purpureo renitescit acuo!

O usque nobis sic faueas, DEVS;
Origo nostrae, tu Pater, unica
Felicitatis! Mitis usque
Templa colas tibi dedicata!

AVGVSTE, uiuas, CAROLE, plurium
Spes saeculorum! Pieridum ducem,
Palmas tot inter laureasque,
Te patiare diu uocari!

Viua-

Viuat et uos , NORIACI PATRES ;
Vestrisque longum tot meritis frui
Possint Camenae ! possit ipsa
Patria , posteritasque felix !

Iam nunc refurgat candida Faustitas,
Quae plena laudum tempora , tempora
Pacisque doctrinaeque plena ,
Sideribus ferat auspicatis.

Exculta Pindi culminibus sacris ,
Porro secundis usque laboribus
Germana florescat iuuentus ,
Arte nitens , niueoque more !

Sic salua res est ! Sic Academia
Felix uigescet ! Sic alacres iuuat ,
Terraque coeloque annuente ,
Palladias renouare curas !

XII

HYMNVS IN DEDICATIONEM
 AEDIS AEGIDIANAE, QVAE NORIMBER-
 GAE AVSPICIIS DEI IMMORTALIS ET SVM-
 MA AVCTORITATE ATQVE MVNIFICEN-
 TIA INCLVTI SENATVS EX INFAVSTIS
 CINERIBVS RESVSCITATA ET MAGNIFI-
 CO IMPENDIO EXTRVCTA, AC TANDEM
 A. R. S. cl. l. ccxviii, MENSE AVG. DIVINI
 NOMINIS HONORI SOLENNI RITV CON-
 SECRACTA EST, PER MODVM PARODIAE
 AD HORATII ODEN XVIII LIBRI EPO-
 DON SCRIPTVS.

Da, DEVS, magni moderator orbis,
 Tuque diuini soboles Parentis,
 Quae piis uotis, tibi dedicata
 Poscimus aede:

Qua tibi ciues pietate ducti
 Proruunt flexis genibus, tuoque
 Numini plenis referunt acerris
 Turis honores.

Qui polum et terram, et mare condidisti,
 Conditumque orbem, Pater alme, seruas,
 Dexterâ forti pia Noribergae
 Templa tuere!

CHRI-

CHRISTE, molliri facilis precantum
Voce, fortunes foueasque Patres,
Vt regant urbem, meliora lapsis
Tempora nacti.

Augeas coetum tibi seruientem,
Atque diuini stimulis amoris
Excites mentes, moueasque sancti
Fulmine uerbi:

Totus ut tandem tibi se rependat
Orbis, et grates referatque cantus,
Vtque te cultu uenerentur uno
Terra polusque.

Nil tuo maius grauiusque nutu,
Verius nil est meliusque uerbo:
Ergo, quae nobis tua pollicetur
Gratia, praestes!

Candido mitis placidusque uultu
Supplices audi pueros, uirosque;
Et senes audi, facilisque cunctos
Respice, CHRISTE:

Si tuo Noris radians fauore
Salua per longum stetit inde tempus,
Et tibi sacri minus improbantur
Atria templi:

Quod repentino nocui furore
Ignis exustum, modo pulchriore
Aedium cultu pia cura PATRVM
Surgere iussit.

Da probos mores docili iuuentae,
Da senectuti placidae quietem,
Noricae genti, DEV S aeuiterne,
Da decus omne!

Quae tuae mortis merito redempta est,
Omnibus maior uigeat periclis,
Semper et sospes pia gens furentem
Reprimat hostem.

Fallor, an cedunt dolus hinc et error?
An tuum nomen trepidat Gelonus?
An rudes ardent tua uerba nosse
Seres et Indi?

Iam salus, et pax, et honos, fidesque,
Prisca iam uirtus, pietasque, terris
Gestiunt reddi, faturumque fundit
Copia cornu.

Principum Princeps, Dominusque Regum,
CHRISTVS, humani generis redemptor,
Qui salutari leuat ore pressas
Crimine mentes;

Si Pater, si Dux amat, atque nostrae
Vnicum uitae columen, uocari;
Annuat nobis, meliusque semper
Proroget aeuum.

Ipse qui praesens replet omnia unus,
Rem sibi nostram uelit esse curae,
Atque tot uotis hominum benignas
Applicet aures.

Haec Patrem sentire, Deumque natum,
Spem domum certam ferimus, parati
Vsque diuinas iterare grato
Pectore laudes.

XIII

MEMORIAE

DOMINI

VVOLFGANGI IACOBI

NVZELII

AB ET IN SVNDERSPVHL, AVGVSTISSIMI
 ROMANORVM IMPERATORIS CON-
 SILIARII, ITEMQVE S. R. I. LIBE-
 RAE REIPVBLICAE NORIMBERGEN-
 SIS DVVMVIRI PRIMARI, CASTRIQVE IM-
 PERIALIS PRAETORIS ET SCVLTI,
 CALENDIS FEBRVARIIS A. S. R. cl^o l^o cccxxv
 COELO RECEPTI, DEBITAE PIETATIS VE-
 NERATIONISQVE MONIMENTVM L. M. Q.
 CONSECRABAT ACADEMIA ALTOR-
 FINA.

SCAZON.

O alma NORIS, urbium uenustarum,
 Queiscunque cultus Teutonum or-
 bis effulget,
 Insigne lumen, prisca CAESARVM sedes,
 Themidisque Palladisque sanctius tem-
 plum!
 Hei, quae laceffit te fragosa tempestas?
 Quis turbo? Quae aestuantis atra fortunae
 Te

Te terret aura ? Quisue Mortis affultus ?
NVZELIVS rebus recessit humanis !
NVZELIVS, perenne saeculi nomen ,
Princeps SENATVS, grande Patriae ful-
crum !

Nunc lugubrem praefige postibus ta-
xum ;
Nunc tota questus prome, NORIS in-
felix !

Ite, ite, Ciues, hocque funus illustre
Moeſta cupreſſo fletibusque maſtate !
Ite, ite, Ciues, uocibusque pullatis
Plorate damna, publicamque iacturam !
Lugete, palmis corda ueſtra plangentes,
Queis Patriae tam dura fata ſunt curae !

En, cuncta luctu acerbior miscentur !
Senaculum, caſtrique Norici culmen,
Fascesque, pallescunt ; curulis et ſella
Labefacta ſqualet : lacrumatur Vrbs omnis.
Aſtraea, iuſti Praeſes, et boni ſancta
Aequique Mater, dum cadauer aſpectat,
Pompamque lamentabilem, et rogam
tristem ;
Incenſa fatis, proiicit manu libram.

Et nostra magno funeri aggemit Musa,
Atque in querelas concitat rudem lessum;
Quamuis nec unda pallidaeue Pirenes,
Aganippidosue, suggerat fatis lymphae;
Nec, quae dolentes Manibus piis iusta
Iam soluimus, respondeant Viro tanto.

At uos adeste, NORIDIS PATRES
moesti!

Adeste testes! Namque gloriam nostis
NVZELII uestri, tot euolutosque
Nostis labores, nostis arduas curas.
Vos mentis altae, grandiumque uirtutum,
Spectacula pulchra cominus uidebatis.

Sic ille, primo flore laetus aetatis,
Amore laudis arsit, atque Maiorum
Insignibusque praemiisque succensus
Surrexit, ingentesque pectoris uires
Vltra profanae plebis extulit sortem.
Nam peruagatus orbis inclutas gentes,
Alioque sole feruidas plagas; uidit,
Quodcunque mirandum sinu suo condunt,
Germana maiestas, Britannica et uirtus,
Septentrioque praepotens, et exculti

Mater

Mater decoris, Gallia; atque longaeua
Latii theatra, flosque opesque Belgarum.

Hinc creuit amplum splendidae decus
famae;

Rexitque felix ordinis sui fasces;

Pietate fulgens, iustus et tenax recti,

Prudentiaeque perspicacis exemplar;

Grauis, simulque comitate mulcere

Omnes paratus, pauperesque solari.

Celsissimorum amore PRINCIPVM
dignus,

Et charus AVGVSTO; cui ante sacrando
Regale sceptrum, et purpuram, coro-
namque,

Gladiumque, ceterosque CAESARVM
ornatus,

Antiquitate sanctitateque insignes,

CONSORTE stipatus pari, attulit claram
Francorum in Urbem, quam citus lauat
Moenus;

Vnaque causas Patriae decenti ore

Est elocutus. Mensque sese inexhausta,

Per quicquid amplum est, quicquid opti-
mum, et magno

Patriae Parentis dignum honore, perque
omnes

Vitaeque publicique muneris partes,
Agitavit acris, atque ubique laudandis
Processit ausis, indolem supra saeculi.

Hic ipse, proh, iacet filens, et exanguis,
Ereptus Vrbi, Curiaeque ploranti!

Quo, MAGNE VIR, quo nunc ruis
gravi fato?

Cur deferis nos, totque honoris applausus
Incidis? Eheu, publicus dolor finem
Modumque nescit, atque Noris atrata
Iam planctibus complet polum querelisq;!

Abis, PATER, DEO obsecutus urgenti,
Originisque conscius tuae, coelum,
Regnumque coeleste, atque coelitum Re-
gem,
Et sancta iura ciuitatis aeternae,
Beatus adspicis, perambulasque astra,
Nouumque celso fulguras polo fidus.

Hic TE per omnes Fama dictat aetates,
Atque in gradu alto nominis tui laudes

Et

Et dignitas et ipsa collocat Virtus :
Quas eloqui cum nos stupens uetet moe-
ror,
Has posterorum grata concinent saecula.

XIII

GRATVLATIO

DOMINO

CHRISTOPHORO FVRERO

AB HAIMENDORFF IN VVOLKERSDORF,
SACRAE CAES. MAIEST. A CONSILIIS, ITEM
ET EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS
MOGVNTINI ALIORVMQVE SERENISSIMO-
RVM S. R. I. PRINCIPVM CONSILIARIO
SANCTIORI, PARITERQVE S. R. I. LIBERAE
REIPVBL. NORIMBERGENSIS DVVMVIRO
PRIMARIO, SCVLTO AC PRAETORICA-
STRI IMPERIALIS, QVOD NORIMBERGAE
EST, DE HONORIBVS AVCTIS FELICIQVE
IN CASTRVM IMPERIALE IN-
GRESSV, A. S. R. clō lō ccxxv
SCRIPTA.

Adsce de felix, auspiciis sacris,
FV RERE, Castrî culmina Norici!
Adscende, Praetor digne, priscam
CAESARIS IMPERII que sedem!

En, alma Tecum progreditur Salus,
Comesque praesto est, publica Faustitas!
TE ciuitatis spes, amorque,
TE, Pietasque, Fidesque, cingunt!

Quocunque pergis, TE decus atque ho-
nos,
TE candor ambit; TE niuei tegunt
Mores Auorum, nobilisque
Propositi bene certa Virtus.

Suam ipsa libram magna TIBI THEMIS
Deferre gestit, quae lateri tuo
Adhaeret, aequalique lance
Consilium moderatur acre.

TEcum hospitatur sanctior Aequitas,
Altoque uultu munera respuens
Integritas; quam uiperino
Dente timet temerare Liuor.

Istis locarīs sedibus altior ;
Sed mente firma non nisi Patriae
Intentior nunc celsiore
Prospicis ex specula salutē.

Hinc fata curas publica prouidus ;
Leuasque mitis , tetrica quos premit
Fortuna ; ciuesque hinc sequaces
Iustitia et bonitate flectis.

Hellas Solonem tollat ad aethera ,
Et Roma laudet carmine Scaeuolas
Virtute claros , Appiosque
Cum Curiis referat uerendis :

FVRERIANI gloria NOMINIS
Haud cedit ulli ; Famaque posteris
TE sistet exemplum , memorque
Perpetuo celebrabit aeuo.

Sic Noris effert lumine se tuo ;
Iusti et SENATVS curia TE caput
Miratur ; AVGVSTO que Magno ,
PRINCIPIBUS que VIRIS , probaris.

TE porro seruet rerum hominumque
REX,
Et coepta mentis prouehat ardua;
Vrbemque, commissumque coetum,
Peruigili tueatur astro!

Sero reposcant TE Superum domus;
Tuisque longum moribus imbui,
Fruique curis, alma possit
Curia, Noriacique ciues!

Paterna uirtus per Sobolem fluat;
Nouisque semper laudibus auctior
Exurgat, aeternumque felix
Plena Domus decorum coruscet!

Iam NVMEN audit uota precantium:
Inuicta uiuit gloria NORIDIS,
FVRERVS, et, coeli fauore,
Ipsa uiget ueneranda NORIS!

XV

AD DOMINVM

GVSTAVVM GEORGIVM TEZE-
LIVM,A KIRCHENSITTENBACH, IN VORRA ET
ARTELSHOFEN, SACR. CAES. MAIEST.
CONSILIARIVM, S. R. I. LIBERAE REIPVBL.
NORIMBERG. TRIVMVIRVM, REI SACRAE
ET LITERARIAE EPHORVM, ATQVE ACA-
DEMIAE ALTORPHINAE CVRATOREM
PRIMARIVM, OBITVM DESIDERATISSIMAE
CONIVGIS SVAE, DOMINAE

ANNAE MARIAE,

ORTV PELLERIAE, D. XVIIVL. A. S. R.

clō 16ccxxi, BEATE DEFVNCTAE,
LVGENTEM.

IVgete, o niueae bonaeque mentes,
LEt quantum est hominum seueriorum,
Quos iam Noris habet, uel olim habebit.
Ac uos, Pierides, piaequae Musae,
Huc Pegnessiacis adeste luctus
Confortes, fociaeque lacrymarum;
Vestras iungite planctibus querelas.

Eheu, gloria magna Feminarum,
Et priscae probitatis apta imago,
Iam nunc funere conditur gemendo!
Ergo dum lacrymis genas inundant

Ma-

Magnae Noridis inclytaeque Gentes,
Et ipsae Charites, et ipsa Virtus,
Raptam murmure lugubri sequuntur:
Ecquis non gemitus amariores
Fundat? Quisue grauem premat dolorem,
Et leti querimonias acerbi?

Proh! Quae TEZELIAM abstulere fata;
Lumen nobilium decusque Matrum,
Non harum modo, sed quot aut fuerunt,
Aut posthaec aliis erunt in annis?
Cuius tam nitidos grauesque mores,
Cuius prouida uerba, candidique
Virtutes animi, oris et decorem,
Castis ipsa suis dicarat aris,
Nunc uero Pietas dolet, gemitque,
Funesto bona tot tegi sepulcro.

Lugens, et merito, has acerbiores
Sortis conqueritur uices, stupetque
Ruptum morte torum; atque qualis olim
Fletu Threicius poposcit Heros
Amisam Eurydicen; pari querela
Et iam saepius optimae Maritae
Nomen TEZELIVS reuoluit, ille

Musarum et Patriae Pater benignus,
Quem prudentia, quem sagacioris
Vis mentis, bonitasque inusitata,
Quorumuis animis refert colendum.

Indulge lacrymis, PATRONE MAGNE;
Indulge! Est gemitus dolorque iustus.
Quis durae lacrymosa damna mortis,
Quis cladem thalami tui, eloquatur?
Non posthaec aderit TIBI expedita
VXORIS probitas, fidesque sancta.
Tot solatia, totque suauitates,
MAECENAS VENERANDE, non, ut
olim,
Vitae taedia mille temperabunt.

Quid uero lacrymis, quid et querelis,
Indulgere iuuet? TVA ILLA terras
Iussu deseruit DEI, inque coelo
Vita perfruitur beatiore,
Non planctu reuocanda, fletibusque.
Sit nobis tua fas dolere fata:
TV uero TIBI TE parem usque praestes,
Ingentique animo premas querelas.
Felix ILLA TVA est; es IPSE felix,

Si pares placitis DEI SUPREMI;
Cui TV, cui TVA GENS DOMVSque
cordi est!

XVI

AD DOMINVM

IOHANNEM CHRISTOPHO-
RVM AB IMHOF

IN MERLACH SOLAR ET STEPHANSMVH-
LEN, SACRAE CAESAR. MAIEST. CONSI-
LIARIVM, ET EMINENTISS. PRINC. ELECT.
MOGVNT. ET EPISCOP. BAMBERG. ITEM-
QVE SERENISS. PRINC. MAGN. DVC. HE-
TRVRIAE CONSILIARIVM INTIMVM, S. R. I.
LIB. REIPVBL. NORIMB. TRIVMVIRVM,
AC REI SACRAE ET LITERARIAE EPHO-
RVM, ET CVRATOREM ACAD. ALTORF.
PRIMARIVM, DE HONORIBVS IN REPV-
BLICA ADAVCTIS. A. S. R. cl. lcccxxviii,
MENSE AVGVSTO.

NEscit diminui gloria Noridis :
Magnorum alma uirum Mater adhuc
memor
Viuit laudis auitae,
Et Marcos Curiosque alit.
Hos

Hos inter radias natus ad ardua ,
IMHOFI, Patriae fidus amabile ,
Mufarum decus ingens ,
Et priscae columen domus.

T v gentilitiis luminibus nites ;
Sed plus aethereae mentis honoribus
Effulgens , petis astra ,
Dedignatus humum sequi.

An curis referam TE grauioribus
Defixum , quibus et Palladis artibus
Sis nactus uigilantis
Tot dotes sapientiae ?

Dicam , quam facilis Suada TIBI fluat ?
Quam manet liquido copia flumine ?
Aut , qua TE grauitate
Ornet mixta benignitas ?

Cantem , quantus amor , quantaque
PRINCIPVM,
Pulchris pro meritis , gratia TE iuuet ?
Quanto Noris honore
Partum iam cumulet decus ?

Non

Non haec est mihi uis : hei, humilis lyra
Ipsis attonitis nunc fidibus stupet !

Hoc solum pietatis
Et cultus specimen probes.

At clangente tuum nomen in ultimas
Terrarum speculas Fama feret tuba :
Laudes Phoebus et ipse
Diuinis recinet modis.

Patrem clara suum Patria suspicit ;
Pegnesusque uagis fluctibus altior
Iam TE, digne TRIVM VIR ,
Plausu non solito colit.

O felix uigeas ! TE iubeat DEVS
Exaequare senis saecula Nestoris,
Vt dulces meritorum
Fructus percipias diu!

XVII

IN AVSPICATISSIMA NVPTIARVM
SOLENNIA
DOMINI

HIERONYMI GVILIELMI
EBNERI,

AB ESCHENBACH, IN ERLENSTEGEN ET
GVTTENBVRG, S. R. I. LIBERAE REIP. NO-
RIMBERG. SENATORIS CONSVLARIS ET
TVNC PRAEFECTI REI MILITARIS,
ATQVE VIRGINIS PRIMARIAE
DOMINAE

MARIAE IACOBINAE

NATALIBVS NVZELIAE,

IPSO QVI CHRYSOGONI NOMEN IN
FASTIS REFERT DIE VII KAL. DECEMBR.

A. S. R. cl^o lcccxvi CELEBRATA.

IAm surge, felix auspicio Dies,

Coeloque pandas aurea fidera!

Iam surge, Lux sacrata fastis,

Chrysogonique decus reclude!

Quid ergo cessas? Nil nisi prosperum
Vetusta dudum promeruit Domus.

Lux grata, surge, EBNERIANAE

Fata ferens meliora GENTI!

E

Quam

Quam clara Stirps est! Quot meritis nitet!
Quam luculentis fulget honoribus!
Hanc, hanc inertī magna uirtus
Demisit humo, Superisque iunxit.

En, ipsa coeli Numina iam tibi,
VIR magne, faustis ominibus fauent;
Nunc et prioris sensa luctus
Laetitia superante pensant.

Sic, cum tremendus saeuit Aeolus,
Sol gratiori lumine promicat,
Et temperato blandiores
Vela uehunt Zephyri tepore.

Ergo molestas tot querimonias,
EBNERE, pones! Quae prius abdedit
Fortuna frontem, pulchriori
Vultu iterum radiata prodit.

Satis gementi moestitiae datum est;
Satisque flesti funera CONIVGVN.
Iam pristinas, ducente fato,
Delicias thalami resume!

Mors

Mors dira, quicquid bis rapuit TIBI,
Nunc triplicatum NVZELIA offeret;
Cum qua Venustas, cincta myrto,
Et Charites ueniunt decorae.

Magni Parentis pignus amabile,
Et Matre pulchra filia pulchrior;
Quae fulgurantes luce gemmas
Moribus ingenioque uincit!

O Par beatum, Numine pronubo,
Taedasque faustas, unde perennibus
Felicitas arfura flammis
Splendidius TIBI nomen addet!

Fallorne? Iamiam foedere tam sacro
Prodire cerno Progeniem auream,
Factisque Maiorum Nepotes
Egregios animari in ausus:

Primaeva qualem saecula, saecula
Fecunda laudum, dignaque nobili
Auro, tulerunt, acrioris
Plenam animi generisque Prolem!

Videte , felix coelituum cohors,
Vos inclytarum lumina Stirpium,
Videte , fortem Posterorum
Quanta DEI bonitas secundet!

Sic uestra nunquam deficiat Domus;
Sic laude crescat magna Virum Parens,
Quae uel Metelli Scaeuolaeque
Eximium decus anteuertit!

Benigna quouis tempore Faustitas
Vobis refurgat : NVMEN ET AVREO
FLVXV LABORATOS RECENTIS
CONIVGII MODERETVR ANNOS! *

(*) Similis argumenti carmen Lipsiae A. cl^o Is cc viii,
VIII Febr. nomine alterius scripsit Auctor.

XVIII

V.S.R.

CHRISTIANO FRIDERICO
BOERNERO,

GRAECAE ET LATINAE LINGVAE IN ACADEMIA
LIPSIENSI PROFESSORI PVBL.
CELEBERRIMO, LICENTIAM AD SVMMVM
THEOLOGICAE DIGNITATIS GRADVM
ASCENDENDI XII CALEND. OCTOBR.
A. R. S. clb lcccviii SOLEMNI RITV
ADEPTO.

MENS acrioris conscia sanguinis,
Quam prouocauit nobilis impetus,
Humo relictæ, concitatis
Abripitur super astra pennis.

Odit supinum uulgus et increpat,
Nec delitescit segne, nec artium
Determinatos inter orbes
Ingenium cohibetur ardens.

Sic est: docentis Lux noua Lipsiae,
BOERNERE, felix nominis incluti
Heres, et o praestans mearum
Deliciumque decusque rerum!

Te fouit ulnis Gratia mollibus ;
Te tinxit almo Nectare Castalis.

Tu, quicquid extat literarum,
Feruidiore animo imbibisti.

Solers legebas, quae Philyre sagax,
Quae Leucoris fert mella scientiae.

Sic Belgium, diues tibi Hybla ;
Anglia erat uiridans Hymettus.

Tam pulchra rerum copia proruit,
Dignisque tandem fulsit honoribus:

Tu tutor et uindex uocaris
Cecropiae Latiaeque Musae.

Non hic obhaeres : altius, altius
Mens surgit, ausuque egregio sacri
Sionis adscendit profanae
Culmina non superanda plebi.

Coelestis ergo nunc quoque uindicat,
Suisque regnis te Sapientia
Transcribit, hinc solenniorem
Impositura humeris abollam.

O,

O, quanta tali gaudia Filio,
Plausus tot inter, percipiet PARENS!
Quam laetus expleri uidebit
Spes calidas animi paterni!

Quin, infulati uos cineres A VI,
Gestire cerno. Spectat ab aethere
Vir Diuus, et digni Nepotis
Promerito fauet ipse honori.

Affurgit omnis Pieridum chorus;
Plaudunt Alumno tres sociae Deae.
Laetantur, in TE, quae dederunt,
Munera splendidiora reddi.

Agnoscis omen, Palladium Decus:
Quare auspicato praemia fuscipe!
Haud nomen est uirtus inane;
Statque suum pretium labori.

I, quo paratum patria laus uocat;
Quo ducit ingens spes Academiae!
I, quo decorus dignitatis
Urget amor, meliorque flamma!

Nostri Camenis sis Camerarius;
 Sed et Sioni restituas Auum!
 Sic maior haec aetas priori,
 Progeniem dabit amplio rem.

XIX
 IN NVPTIAS
 DN. CHRISTIANI FRIDERICI
 BOERNERI

S. THEOLOGIAE DOCTORIS AC GRAECAE
 LATINAEQVE LINGVAE IN ACADEMIA
 LIPSIENSI PROFESSORIS PVBLICI CELEB.
 ET VIRGINIS FLORENTISSIMAE,
 DOROTHEAE SIBYLLAE,
 PROGNATAE GRAEVIAE,
 XVII KALEND. MAIIAS A. cl. lcccix FELICI
 OMINE CELEBRATAS.

DITHYRAMBUS.

SVrge, Musa, quid moraris?
 Funde uersus nuptiales,
 Liberos lenesque uersus,
 Mitte nunc feuerioris
 Obsoleta plectra legis:
 Forte Sponsis nec loquaces Dithyrambi
 displicent.

Surge,

Surge, Musa, mente laeta,
Plaude BOERNERO marito,
GRAEVIAEque; qui decoris
Vinculis amant reuincti.
Ecce, nullum par amantum
Vis amoris pulchriori iunxit unquam
foedere!

BOERNERE, quem te commemora-
bimus?

O magna nostrae gloria Lipsiae,
O aeuiternum Pieridum decus,
Sacri Sionis nomen amabile,
Qui, quid uenustae magna scientiae
Monstrauit Hellas, uel Latium uetus,
Complexus alto pectore possides.
In quem Parentis, fiderique Aui,
Virtus profuso flumine confluit;
Cui liberali dona refert manu
Natura praestans, forsque benignior.
Laetare: coelo proruit Hesperus,
Optata portans Coniugibus nouis.
Laetare; faustis fideribus uenit
Parente pulchra Filia pulchrior.

Beata, quae te Sponsa facit Virum!
Beata, quae te nox memorat Patrem!

Veni, uenusta Sponsa,
Tenella, bella Sponsa,
Pudica, blanda Sponsa,
O nata Gratiarum,
Flos elegantiarum,
Altrix amoenitatum,
Magistra suauitatum,
Pulchrique lux pudoris.
Veni, uenusta Sponsa,
Felix decore morum,
Felix decore formae,
Felix decore famae,
Gentis decore felix.
Quis fulgor est ocelli?
Quis splendor est capilli?
Quis candor est lacerti?
Quae suauitas labelli?
Te finxit alma uirtus,
Dotauit Aether ipse,
Compfitque pulchra Flora.
Veni, uenusta Sponsa,
Nec aequa uota Sponsi,

Nec

Nec melleos amores,
Prospererrimos amores,
Torumque coniugalem,
Diutius recusa;
Veni Venuſta Sponſa!

Curre, coelo grata pubes,
Per uireta, per roſeta,
Per decorae regna Florae,
Scinde frondes, quaere flores,
Florulenta neſte ſerta,
Cinge Sponſi, cinge Sponſae, flore pul-
chro, tempora.

Vere blando, blandiores
Redde nobis, Phoebe, uultus:
Aſperi tacete Cauri,
Floridi fauete campi:
Aura mollis, aura lenis,
Concitet taedas iugales, mentiumque
flammulas.

Fauſtitas, deſcende coelo,
Plaude Sponſo, plaude Sponſae:
Doctus ille, ſuauiſ illa;

Ille

Ille clarus , illa blanda ;
Ille comis , illa pulchra.
Ecquis auspiciatiores uidit unquam nu-
ptias ?

Sic inſcende toros , beate SPONſE;
Nec cunctare nimis , beata SPONſA!
Inter laetitias iocosque dulces,
Inter millia multa baſiorum,
Inter liticulas leuesque riſus ,
Inter ſuauiſſima bella , ſentiatis ,
Quae ſint deliciae noui Mariti ,
Quae ſint deliciae nouae Maritae.
Quot tellus , Zephyro tepente , flores ,
Quot coelum nitidos recludit ignes :
Tot uobis ueniant dies fereni ,
Tot uobis ueniant amoenitates !

ELEGIAE

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

Beata, illa blanda,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra,
 Beata, illa pulchra.

I

THALASSIO
NVPTIIS AVSPICATISSIMIS
DN. GOTTFRIDI OLEARII,
PROFESSORIS PUBLICI LIPSIENSIVM
CELEBERRIMI, ET VIRGINIS PRAESTAN-
TISSIMAE,
CHRISTIANAE SOPHIAE
ALBERTAE,
IDIBVS SEPTEMB. A. O. R. cl^o l^o c^o c^o SCRIPTVS.

Non procul a Philyre surgit laetissimus hortus,
Hortus cui felix cesserit Elysium.
Non hunc Aemoniae notissima gratia, Tempe;
Non Daphne illecebris uincere clara potest.
Huc ergo Aonides coeunt, Helicone relicto,
Vt reuocent animos, consiliumque ferant.
Nescio, quas tumidas, Fama referente, timerent
Martisque et Fastus Inuidiaeque minas.
Quocunque aspicerem, moeroris signa legebam:
Conueniens facies haud erat ista loco.

Haec

Haec secum non pauca mouens, suspiria mittit;
Illa Iouem tristis, teque, Minerua, uocat.
Altera, quae leuior, curas laxare canendo
Instituit: queritur tunc quoque pulsa chelys.
Altera carpendis uult tempora fallere pomis;
Sed tremula officium uisa negare manus.
Hinc inter reliquas Clio ueneranda sorores,
Turbata in tales rumpitur ora sonos:
O Sociae, neque enim ignarae sumus ante malorum,
Haud, quae Fama monet, despicienda puto.
Fama, nec infitior, uanis terroribus audax;
Ast eadem ueri nuntia saepe fuit.
Et, cur antiquo laetemur more quietae?
Sors hodie quae sit nostra, latere nequit.
Has inter curas repeto cum tempora prisca,
Graecia queis nimium nos uenerata fuit:
Cumque tuae, mea Roma, subit pietatis imago,
Decidit ex oculis lacruma iusta meis.
Heu fuimus, fuimus Regumque Ducumque uoluptas;
Pieriaque aulae personuere lyra.
Nostri amor interdum, fateor, languescere coepit;
Non tamen interiit, quem mereamur, honos.
Ast nunc Mularum sordet uenerabile nomen,
Idque horret uerbis uulgus adesse suis.
Omnia posse uolunt omnes, nec sufficit ullus
Vni operi; doctus, qui leuis audet, erit.

Alta petunt miseri sine nobis: omnia tandem,
Quid mirum, lapsu si grauiore ruant?
Effera barbaries, (absint laeua omnia dictis!)
Nos abiget, terras imperioque reget.
O Diuae, si quid sentitis originis huius,
Diaque uis superest, hoc prohibete nefas.
Consulte in medium, uenturo tempore, nostri
Omnis ne pereat nominis umbra, Deae.
Finierat Clio: parat altera plura referre;
Sed subitus plausus sidera pura ferit.
Mirantur strepitum Musae, caussamque requirunt:
Prospiciens coepit moesta Thalia loqui:
Proh, inuisa cohors nostra de clade triumphat,
Barbarus et laeta uoce, triumphhe, canit!
Fallimur, Vranie regerit; sacra turba uidetur:
Ingeminatur Hymen: lampades igne micant.
Interea accelerat diuino splendida cultu,
Aethere per nubes ter resonante, Venus.
Floribus effulget currus, iuga floribus halant;
Quaeque Deam ducit, flore columba nitet.
It Natura comes Veneri, largo ubere foeta:
Victorisque ferox more Cupido uenit.
Pennati passim pueri, gens mollis Amorum:
Nec Charites defunt, Nereidesque uagae.
Profiliunt Fauni. (Quid non insomnia fingunt?)
Spectatum accedunt rustica turba Deum.

Hic ludit Galatea procax; hic semifer audet
Luctantem Triton tangere Cymothoen.
Pars nitidos portant calathos, largosque rosarum
Imbres, quas Veneris prata uenusta fouent.
Pars adolent turis micas, texuntque coronas,
Sertaque felices implicitura comas.
Arte Dionaea confecta monilia, Doto;
Flaua Leontomade cingula pulcra tulit:
Cingula, quae referunt miro depicta labore
Gaudia Sponsorum, grataque bella tori:
Cingula, quae monstrant, digno iucunda nepoti
Oscula, longaeuus quae properabit Auus.
Aethereo plaudit felix Hymenaeus olympo:
Clamorem nutu comprimit alma Venus.
Mille pharetrati tenuere silentia fratres;
Linguisque atque animis numina quaeq; fauent.
Constitit ante chorum Musarum Cypria Mater,
Ac blando uultu talia dicta refert:
Aoniae, quid tanta iuuant uos otia, Musae?
Anxia quid facies signa timoris habet?
Eia agite, o Diuae, tristes secludite curas:
Gaudia, quae uobis propria, certa fero.
Vult OLEARIADES uester, quem suspicit orbis,
Cum blanda ALBERTA uincla subire tori.
Nobile par: coelo delapsos esse putetis;
Rarae uirtutis splendor utrosque decet.

Horum, (quis credat,) uosmet socialia festa
Aeternis hilares non celebrare modis?
Plaudite Pierides, doctumque Helicon mouete;
Clara Hippocrenes largius unda fluat.
Dixerat haec laeto Venus, at non pectore laeto
Audierant Venerem, numina Castalidum.
Mens trepidat; pallent uultus, oculique relanguent:
Creuit in immensum, qui fuit ante, timor.
Vt, modo quae laqueos perterrita fugerat acres,
Teque iterum sentit, milue, columba pauet:
Non leuius tremuere Deae. Vix diua putares
Numina tam coeco posse furore rapi.
Dum uero ipse animi nubem dimouerat angor,
Et paulo sensus conualuere uagi:
Calliope indigno profundit pectore questus,
Vdo per teneras imbre cadente genas:
Illene, nos miseras! nostri qui castus amorem
Testatus toties, altero amore flagrat?
Illene, (num dicam?) festa quem luce creatum
Hoc foui gremio, cui mera mella dedi:
Illene, (proh alto uix adsunt uerba dolori!)
Illene Pierides deseruisse parat?
Mens fugit admonitu. Vah! quondam nostra uoluptas,
Quis magica pectus fascinat arte tuum?
Si precibus locus est, hanc, quaeso, corrige mentem:
Certum est, nos tantam promeruisse fidem.

Num labor aut benefacta nocent ? num posse puellam
Amplecti, te artes edocuere meae ?
Improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis !
Quas nobis turbas dat tua dira manus ?
Exprobrare iuuat Superis hoc crimen Amoris :
Mens est, in tristes semper abire modos.
Scilicet eiectis, (an fas dixisse ?) Camenis,
Posthac languescant pectora amore nouo.
Huc mores uultusque suos ALBERTA reponet,
ALBERTAE que facer pristinus ardor erit.
Publica damna queror ; queror infortunia nostras :
Eheu, spes nobis iam modo quanta perit !
Dicta ferant uenti ! taedis his laeditur orbis :
Quae nobis superest gloria, quodque decus ?
Excipit hanc mutata Venus gestusque oculosque :
Hem, tantos motus praecipitare Deas !
Mente metum, Musae, remouete : hic pessimus augur
Infringit uires, sensaque nube tegit.
Hostibus obtingat talis, gentique malignae,
Causa tremiscendi : uos meliora manent.
Non dissentit amor Musarum et Coniugis : uno
Sponsus complecti tot bona corde potest.
Nullus languor erit : stimulos amor ipse ministrat ;
Et sapiens, ne sit desidiosus, amat.
Non OLEARIADEM capiunt obliuia uestri ;
Eius nec flecti nouit amica fides.

ALBERTAM potius uobis sic addidit ille,

ALBERTAM, uestro quae socianda choro.

Ista OLEARIADAS quotquot feliciter edet,

Tot uobis uates deliciasque dabit.

Quot natas pariet, pariet tot, (credite,) Musas.

O felix fatis, ardue Pinde, bonis!

Plaudite Pierides, doctumque Heliconamouete;

Clara Hippocrenes largius unda fluat.

Haec Venus. Interea Musarum pectore sensus

Voluuntur uarii: spesque metusque uenit.

Mox abeunt, redeuntque ipsis solamina blanda;

Spes tandem uincit certa, fugitque metus.

Laetitiae primum prodit noua signa Thalia;

Clamat cum reliquis: o Dea, dicta placent!

Mens rediit nobis; audaci ignosce timori:

Quod iam laetemur, muneris omne tui est.

I praee, magna Venus, Diuumque hominumque uoluptas;

Felici iungas pignora tanta manu.

Ite, quibus thalami genialis gaudia curae;

Officio quouis hanc celebrate diem.

Protinus, hoc posito cultu formaque, sequemur,

Tanto canturae carmina digna Pari.

Turba ruunt; Hymenaeae! uocant, Hymenaeae! re-
clamant,

Taedisque auspiciū sic cecinere nouis;

O nimium dilecte D E O ! Tu gloria nostrae
Lipsiae ! et o sacro digna Puella choro !
Felix , qui talem legisti , Sponse , maritam :
Felix , quae tanto , Sponsa , potita Viro.
Viuite concordēs ; agnoscite munus amoris :
Alternis animam conciliate labris.
Tam iunctis manibus suauissima nectite uincla ,
Quam uiuis hederis stringitur arbor amans.
Ludite pro lubitu ; date natos : non sine pulcra
Progenie nomen tam uetus esse decet.
Sacræ nouas Musas expectant culmina Pindi ;
O docti Soboles uestra sit orbis amor !
Plaudite Pierides , sanctumque Heliconā mouete :
Clara Hippocrenes largius unda fluat.
Ipse mihi uideor laetis applaudere uotis ;
Quamuis in lecto languida membra iacent.
Excutor somno : falsi mens nescia uisi
Auditum ingeminat terque quaterque melos.
Mox ubi totus abit torpor , tunc omine fausto
Patroni nostri lux Hymenaea subit.
Carmina deposcor ; uerum nil suggerit , aptos
Vix sibi sufficiens , Musa , parare modos.
Somnia grata dedi , repetens socialia uota :
Vulgares lusus quid retulisse uetat ?
Nos nimis exiguo spatio natura coercet ;
Hanc sequimur : reliqui , quo decet ore , canant.

II

LESSVS

HERMANNO DE VVOLF-
RAMSDORF,

DYNASTAE CLIENTELARVM, MVGELAE,
SALHVSII, COLMENAE, ET PLVRIVM, IN
AVGVSTA SAXONVM AVLA MINISTRO
PRIMARIO ET SVMMO MARESCHALLO,
CONSILIARIO INTIMO, ATQVE ECCLE-
SIAE CATHEDRALIS MARTISBURGENSIS
PRAEPOSITO, HEROI IN TOGA, IPSO SO-
LEMNIVM EXEQVIARVM DIE, III IDVVM
MAII, A. O. R. clō lccciii, CONVICTVS
VVOLFRAMSDORFIANI NOMINE
FACTVS.

Siccine, qui nostris faciebas otia Musis,
MAGNE HEROS, queruli causa doloris eris?
Te quoque, (uah ausus!) perimit mors nescia flecti,
O patriae lumen, praesidiumque togae?
Te, VVOLFRAMSDORFFI, te, tene queramur
ademptum,
Atque tuos cineres lacruma nostra riget?
Verum, quae vires, quis sufficit impetus, apto
Vt luctu fieri funera tanta queant?

Haud, quantum fatis est, guttae, nec uerba dolori
Respondent; casu hoc mens stupefacta fugit.
Quam trepidant calami, quam lingua manusque
tremiscunt!

Quin pudet, in tanto uelle dolore loqui.
Attamen ipsa loqui pietas iubet. Ergo gemamus,
Nec sine singultu murmura rauca sonent.
Plangat, et incompto squalens Elegeia cultu,
Atque rudes questus fundat ab ore pio.
Non fortis canimus priuatae damna; sed, eheu,
Nobis plorandi publica caussa subest!
Flebilis haud uni tam praestans occidit Heros;
In tali plures funere flere decet.
Interit, heu, quantum per te, VIR MAXIME, quan-
tum

Saxonibus nostris, te moriente, perit!
Tu patriae Iosephus eras, tu strenuus aequi
Custos, tu Gentis gloria summa tuae.
Quis maiore nitet pietate? Quis altius aeui
Consuevit uitiis exeruisse caput?
Quae non eluxit passim prudentia rerum?
Quam solers animus, consilioque potens?
Quae grauitas? Quam sancta fides, tranquillaque
magni

Vis animi? Frontis quam uenerandus honor?

Au.

Auxilium miseris tuleras , pressisque leuamen ;

In pia dona manus non tibi fessa fuit.

Pars erit historiae , seroque canetur ab aevo ,

Egregium munus , quod Viteberga tenet.

Sed , quae complecti tot laudes pagina possit ?

Quis tentet numeris claudere tanta bona ?

Omne decus ueterum , uirtutum nomina quacque ,

Conueniunt miro foedere iuncta tibi.

Te talem uiridis formarat protinus aetas ;

A teneris tua mens ardua semper erat.

Nolebas solo proauorum sanguine niti :

Vt coleres animum , maxima cura fuit.

Hinc calidae uernans iucundo flore iuuentae

Heroas artes addidicisse paras.

Quasquas ostendunt Germania , Belgica tellus ,

Et Latium , et felix Gallia , uisis opes.

Impiger ardebas , clarissima lumina Pindi ,

Marcum , Schottanum , consimilesque , sequi.

Misnica terra sibi quas non praesaga spopondit

Fortunas , patrios te repetente focos ?

Sponte pater reduci famae laudumque theatrum ;

Suspicit et dotes SAXONIS aula tuas.

Nec tamen irrumpis temere fastigia rerum ;

Virtus per quosuis te trahit alma gradus.

Scilicet ex fragili cito stirpe cucurbita prodit ;

Duratura ilex crescere lenta solet.

Quot uero meritis, quanto tunc nomine, complex
Orbem? Quantum aulae spargis ab axe iubar?
Si ruat hic centum nobis per pectora Phoebus;
Si nobis totidem uocibus ora sonent:
Dici non possit, quam magna negotia fausto
Sidere, qua tibi sint munera gesta fide.
Aula Polonorum, Legatum, Caesaris aula,
Viderat, et uirtus cuique probata tua est.
Consilii princeps summo splendescis honore;
Dextera, corque tui, delictumque, Ducis.
Vix pius Aeneas adeo dilexit Achatem,
Saxoniae Domino sicuti charus eras.
Priuatumque licet peteret quasi postea portum,
Culmen fortunae gloria nacta tuae;
Non minus at patriae multum prodesse studebas;
Nulla tuae uitae pars sine laude fuit.
Sed tua, (nos miseros!) plane nunc uita recessit,
Mortifer et clausit lumina sancta sopor.
Tot bona, totque animi dotes, tot publica facta,
Inuisas mortis non tenuere manus.
O durae coeli leges, quaenam ista ruina est?
Heu, quantos casus protulit una dies!
Hic pietatis honos? Haec recti praemia moris?
Istane tot meritis gratia parta redit?
Talem Musarum patronum, Nestora talem,
Integra non orbi saecula referre queunt.

Quis

Quis cohibere potest lacrumas? Cohibere dolores?

Quis, nisi suspirans, cogitet hosce rogos?

Fallimur, an Phoebus iam fastidire uidetur

Ipse suam cytharam, tristitiaque premi?

Pierides ululant in Pindi uertice Musae:

Pegasei fontis tardior unda fluit.

Exequias ueniunt uirtutes, uestibus atris

Tectae, et diuinās imbre rigante genas.

Pars melior patriae moerenti pectore pallet,

In tot muneribus te uenerata patrem.

Ante omnes grauit̃r SOBOLES HEROICA luget:

Amis̃sum queritur Gens generosa decus.

Mentibus attonitis afflicta ceterua clientum

Ingemit, et luctus nescit habere modum.

Aspice, SANCTE HEROS, quam te desideret orbis

Communis̃que pia uoce requirat amor.

Nemo quidem requiem, sedes tibi nemo beatas,

Inuidet, ereptus quas modo morte tenes.

Implacidae pertaesus humi saepe ipse precatus:

Annorum satis est, nunc moriamur, ais!

Ergo tui uoti compos, mortalia linq̃uis;

Attingis metam, quo tibi cursus erat.

Aethereos inter procures, post longa laborum

Taedia, lactus ouas, perfruerisque DEO.

At nos interea dispendia nostra dolemus,

Nos, sine te tristis qui tua turba sumus.

Sacra tuis meritis reddemus iusta quotannis :

Quam nutris Musam, te uetat illa mori.

Surget, qui studiis quondam persuasus honesti

Aeternis numeris teque tuosque canat.

Ultima posteritas statuet tibi soluere grates ;

Gloria uirtutum te super astra feret.

Si minor in laudes fama haec exiret, inert

NATORVM subdent nomina magna faces.

Hi nos solantur moestos ; auctoribus illis,

In terris tua laus, DIVE, perennis erit.

III

AMORIBVS SECVNDIS

CHRISTOPHORI PFAVZII

IN ACADEMIA LIPSIENSI MATHEMATVM

PROFESSORIS PVBL. CELEBERRIMI, ET

BIBLIOTHECAE PRAEFECTI MERITISSMI,

XV CAL. IVNII, A. S. R. clb lcccv, DOMVM

DVCENTIS VIRGINEM FLORENTIS-

SIMAM,

ANNAM ELISABETHAM

OLEARIAM.

Ergo

ERgo deposito noster moerore priori
Hospes nunc reparat foedera rupta tori?
En, taxi tristes, et nenia Caea faceffit;
Idalia myrto dum nitet ampla domus.
Sat curis lacrymisque datum est. Iam certa recurrunt
Gaudia; festivus iam reuocatur Hymen.
O, quis planctus erat! Quantus pro coniuge pallor!
Quam grauis anxietas torserat ante Virum!
Non sic Eurydicen defleuit Thracius Orpheus;
PFAVZIADAE fleta est ut CATHARINA suo.
Ibat egens animis uiduus, ceu turtur ab ulmo
Eiulat, et, rapta compare, tristis agit.
Quam saepe erupit gemitus; quotiesque perempta
Vxor lugubri uoce uocata fuit!
Omnia luctus erant: neque tunc satis ipse placebat
Afcanius, moesti spes operosa Patris.
Hinc adeo deserta domus sentire ruinam,
Et solito coepit ture carere focus.
Priscus honor tignis periit, fortunaque mitis
Funesto uisa est cedere uelle loco.
Tanta, quibus labor est domibus succurrere lapsis,
Sancti non porro damna tulere Lares.
Crimina Parcarum, uiolentaque fata, queruntur;
Et domui statuunt reddere grande decus.
Labilis exierat, confectis cursibus, annus;
Orbatosque focos uiderat altera hiems:

Forte

Forte fatigatus, sub opaca silentia Lunae,
In lecto, ut suevit, membra locarat Herus.
Multa recumbenti, quae sensu uota diurno
Voluerat, ac curas, mens queribunda refert.
Nam modo Trinacrii doctoris cogitat artem;
Ponderaq; , aut numeros, astraue, corde mouet.
Et modo dura rei priuatae fata, suamque
Fortunam uidui, mente dolente, gemit.
Interea furtim sopor adnictantia uincit
Lumina, si sopor est non satis alta quies.
In somnis thalamum uigiles adiere Penates,
Visi sopito talia uerba loqui:
Siccine perpetuo luctu consumere uitam,
Vastatique tori frigora ferre, fedet?
Desine ferales questus; age, mitte dolores;
Ad ueteresque iocos deliciasque redi.
Heu, nimium manes luctu gemituque fatigas
Coniugis, et nescis hic tenuisse modum!
Haec pietas, pietas non est; cum diua marita
(Qui fuit eius amor,) uota secunda prober.
Cernis, ut affligat facies nos turbida rerum,
Aris nec meritis nunc tribuatur honor.
Ac, nisi sancta uetet fidei constantia, nobis
Mens erat, hos gelidos deseruisse focos.
Redde tibi sociam; domui, dominam atque salutem:
Quin debes genti pignora plura tuae.

Fac,

Fac, renoues, tibi quem funus subduxit, amorem:

Fac, redeat nobis lumen honorque prior.

Grande malum desertus amor, uiduumque cubile:

Coniuge nil placida dulcius esse potest.

Vel nos restituat laetae uicinia sorti:

Haec etenim uotis uisa fauere tuis.

Digna domo Virgo est, nomen quae debet oliuae;

Virgo, sui sexus gloria, gentis honos.

Digna PATRIS docti soboles, par filia MATRI;

Cui roseis uirtus emicat ipsa genis.

Qualis splendescit coelo soror aurea Phoebi;

Dotibus egregiis talis et illa nitet.

Haec animos reddet tristi, curasque leuabit,

Fulciet haec uiduam pulchra columna domum,

Nec uero numeres annos: Amor omnia uincit,

Sic Dea Tithonum, nuntia lucis, amat.

Plura parant memorare Lares: sed, imagine uisa,

Somnus abit Domino, membra rigentq; metu.

Insolitam noctis faciem miratur; et alta,

Quae tunc audierat, mente reposita manent.

Postea sensim animo melior sententia surgit,

Et Viduo thalami pacta secunda placent.

Pronuba Iuno fauet; namque hanc Lar ipse rogarat,

Vt bene Patrono uerteret alter amor.

En igitur, iam tempus adest! Victricia metam

Vota tenent: luctus, qui fuit ante, fugit.

In

In uiduum lectum praestans OLEARIA cedit;
 Splendet et in nostra nunc noua caeda domo.
 Quid faciam? Merito tantos TIBI grator amores,
 Laetaque uota lubens, VIR VENERANDE, fero.
 Viuite felices, sociaque ardescite flamma;
 Perpetui VOBIS tempora ueris eant.
 Sint suaues in amore dies; sint mollia uitae
 Munera; fata toro candidiora fluant!
 Maior ab his oleis animus TIBI, SPONSE, resurgat;
 Hinc capias frondes, splendida OLIVA, nouas!

IIII

IN FVNVS

OTTONIS MENCKENII,

IN ACADEMIA LIPSIENSI PROFESSORIS
 PVBL. AC POLYHISTORIS CELEBERRI-
 MI, XXXVIII IANVAR. A. S. R. clb lcccvii
 PIE DEFVNCTI, ALTERIVS
 NOMINE.

SI supremus honor meritis soluendus, et unquam
 Exequias luctu condecorare decet:
 Nunc plores, Philyre; nunc fletibus omnia turbes:
 Haec tibi non uno nomine flenda dies.
 Ecce, decus lumenque tuum, MENCKENIVS, umbris
 Conditur, et secum gaudia nostra trahit!

Hei,

Hei Vir, quem grauitas ornabat, sanctaque uirtus;
Quique omnes doctae mentis habebat opes!
Vir, quem Pierii summa cum laude docentem
Obstupuit dudum gens studiosa chori:
Qui uigili studio collectum prodidit orbi,
Doctrinae solidae quicquid in orbe fuit.
Ergo communes lacrymas haec funera poscunt:
Sufficit haud moeror, quem domus intus habet.
Lugeat hunc omnis doctorum turba uirorum;
Lugeat, haud multos post habitura pares.
Illacrymet tanto doctore orbata iuuentus,
Lacturamque suam corde dolente gemat.
In partem ueniat questus extranea terra;
Haec quoque M E N C K E N I nomina clara colit.
Fallor, an hic casus tangit procul inde Britannos?
An dolet et nostram Belga Italusque uicem?
Ecquid ego faciam, cum uir mihi talis ademtus,
Qui mihi consiliis Patris ad instar erat?
O tibi te dignos si possem fundere latus;
Aeternum pietas nostra referret opus!
Nunc modo lamentor, mutamque profusus ad urnam,
Signa fero luctus qualiacunque mei.
Non equidem inuideo requiem, sedesque beatas;
Sed queror, haud porro te licuisse frui.
Tu felix inter superos, post plurima mundi
Taedia, securo litore laetus agis.

Hacte-

Hactenus incertos nos turbo agitarat et unda;
Ancora nec nostras fixerat ulla rates.
Patria contremuit non uno fulmine tacta;
Magnaque sollicitos nos habuere mala.
Tales pertaesus turbas, loca ruta requiris;
Atque subis portum, quo tibi cursus erat.
Et quamquam rerum facies nunc uersa uidetur;
Ac paulo coepit clarior ire dies:
Attamen humanis dubitas confidere rebus,
Et potior coeli pax tibi uisa fuit.
Hic exantlati frueris mercede laboris,
Quoque fuit semper mens tibi plena, DEO.
Non res te patriae, non angit cura tuorum:
Gaudia, quae nunquam sunt peritura, capis.
Aerumnas nescis nostras, summeque beatus
Flebilis haud sensum temporis huius habes.
Quin, si fata sinant, noles tamen ipse reuerti:
Tanti est, tranquilla sede habitare poli!
Nec minus interea cineres sua fama manebit;
Viuet, et in terris ista perennis erit.
Adspice, quam late uolet immortale per orbem,
Quasque ferat laudes, nomen ubique tuum!
Quo maiore gradu te uiuum gloria uexit;
Hoc magis a tristi clara futura rogo est.

V

IN NVPTIAS

IO. FRIDERICI OLEARII,

IVRIS VTRIVSQ. DOCTORIS, SVPREMAE
PROVINCIALIS CVRIAE QVAE LIPS. EST.
ADVOCATI, ET VIRGINIS FLORENTIS.

SIMAE,

IOHANNAE CHRISTIANAE,
NATAE SCHMIDIAE,

XVIII CALEND. DECEMBR. A. S. R.

clb lb ccvii CELEBRATA S.

Dicta dies oritur ! Sua pangunt foedera Sponsi,
Quos paribus uinclis fors animusque ligat.

Ergo laetatur, quicquid reperitur Amorum,

Formosisque parat myrtea ferta comis.

Festivae ueniunt Charites, Risusque, locique:

Lucent mille faces, uotaque mille sonant.

Accelerant hilares, panduntque Heliconae, Camenae:

Has etiam testes Sponsus amoris habet.

Intexit ramos semper florentis Oliuae,

Tantisque assurgit laeta Minerua sacris.

Ipsa suo Mystae fauet, ac socialia festa

Haud tristi celebrat fronte, uerenda Themis.

Hic ego quid faciam ? Quid agam ? Quae uota ca-
pellam ?

Nam te non uno nomine, SPONSE, colo.

Tu nostros aliquid lusus ais esse; tuoque

Hortatu crescit spes animusque mihi.

Vellem, si possem, nunc carmen fundere tale,

Quale tuum nomen, quale meretur amor:

Sed frustra numeris meditamur idonea uerba;

Languet, nescio cur, officiosa chelys.

Plaudo tamen, (tanto quis enim non plaudat
amori?)

Vt uersus uena pauperiore fluant.

Ite igitur, tennes Elegi, qui pectore fido,

Quique parum suaues itis ab ore rudi.

Sufficiat, Sponsis si candida uota probentur;

Si non displiceant, quae bona uerba damus.

Tu uero, praestans OLEARI, ingentibus illis,

Quae fortuna tibi dat bona, disce frui.

En, felix tibi surgit amor! tibi gaudia surgunt,

Quae largo tinxit nectare blanda Venus!

Nunc ad delicias faciles, lususque iugales,

Te sacra taeda uocat, compositusque torus.

Fortunate, ueni! Talis tibi nupta parata est,

Quae Veneres oculis spirat, et ore Charin.

Illa tuos habeat, quibus inflammetur, amores;

Illa tibi noctes, molliat illa dies.

Vesper adest; Hymenaeus adest! Noua Sponsa, ue-
nito;

Ignibus adde ignes, et ioca iunge iocis.

Laetitiae iam cuncta patent. Venientia uobis
 Gaudia nulla dies asperitasque premar.
 Ducite felicem concordì foedere uitam:
 Antiquae Genti pignora pulchra date.
 Sic et uestra simul, uestrorum et nomina crescent;
 Crescet perpetuo tempore uester honos.
 Splendida se tollet ramis felicibus Arbor,
 Latius et frondes sparget OLIVA suas.
 Quantos Eusebie fructus duo saecula cepit;
 Tantos hinc posthaec carpet et alma Themis.

VI

PIIS MANIBVS
 D. GOTLOBII FRIDERICI
 SELIGMANNI,

PRIMARIISAXONVM THEOLOGI, ET CON-
 SILIARII ECCLESIASTICI, LIPSIAE XIV CA-
 LEND. MART. cl. 1778 DIE IOVIS IN AEDE
 PAULLINA PARENTABAT, ET EXIGVVM HOC
 INGENTIVM MERITORVM MONIMENTVM
 SACRVM ESSE IVBEBAT COLLEGIVM
 CONCIONATORVM MAGNVM.

Vidimus hic Plissam nuper turbatus ire,
 Et ueluti lacrymis intumuisse piis.
 Ipse etiam fertur Diuis uicinior Albis
 Exequiis magni condoluisse Viri.

Obriguit , prisci nec adhuc oblitus amoris.

In patulis Varnus fleuit amarus agris.

Fons Aganippeus queribundo murmure fluxit,

Nec nisi squalientes unda remisit aquas.

Afflictas inter uirtutes incluta stabat

Eusebie, passis post sua terga comis.

In quemcunque locum tam tristem praefica fama

Distulerat casum , signa doloris erant.

Scilicet occubuit morti Chrysostomus alter,

Qui sacri coetus gloria summa fuit.

SELIGMANNVS enim (uah, quam uenerabile nomen)

Occidit, et secum gaudia nostra tulit.

Hic qualis , quantusque fuit! quos gessit honores!

Et quot in hoc uno uota sepulta iacent!

Talia Rostochium iam dudum dona stupebat ,

Moerens, perpetuis non licuisse frui.

Diuias propius cognouit Lipsia dotes,

Per plures annos hunc uenerata Patrem.

Sic meritis sanctum famaue repleuerat orbem,

Et gemina ex cathetra sparserat ille iubar!

Tandem splendidior poscit tot munera sedes;

Augusta hunc quaerit Saxonis aula Virum.

Si grauitas morum et sapientia Praesule digna

In pretio est, nemo pluris emendus erat.

Dixerat, obtento tam charo pignore, Dresda :

Iam uideor uotis orba potita meis.

Hic

Hic mihi Geierus, mihi nunc Carpzouius esto ;
Hic talis, qualem spes mihi finxit, erit.
Non omnis perii ; templo, templique ministris,
Tanto sacrorum praeside, stabit honor.
Dixerat et Philyre, quamuis miseranda doleret,
Auferrī lumen deliciasque suas :
Ito, meis precibus si nil, VIR SVMME, moueris !
Ito, meique omni tempore uiue memor !
In caput ante suum retro mea flumina current,
Nec petet Arctoas amplius Albis aquas :
Quam nostrae ueniant meritorum obliuia menti,
Et grato fugiat pectore tantus amor.
Maiori uirtus tua se spectanda theatro
Tollat, et insigni nomine crescat honos.
Sentiat absentem, te Lipsia sentiat absens ;
Nec minus hinc fructus praesidiique ferat !
Nos quoque, cum raperet tua te facundia nobis,
Credula spes animo iusserat esse bono.
Diximus : Hic Praesul longissima tempora uiuat,
Deque annis nostris augeat ille suos !
Qui nostri coetus fuit olim nobile nomen,
Crescat, ut hinc surgat laus quoque nostra simul !
Talibus auguriis tunc te, VENERANDE SACERDOS,
Hinc discedentem Spes comitata fuit.
Ast, cheu, quam nulla sibi mortalia constant !
Quam spes fallaces uotaque uana fluunt !

Vix uetus Heroum te sedes cernere coepit,
Nec fatis hic poteras dicere triste uale;
Cum querulus nostras terrebat nuntius aures:
Ah, SELIGMANNVM fustulit atra dies!
Mortuus ante diem summos incidit honores,
Qui Pylios annos uiuere dignus erat!
Nunc ea lingua filet, quae corda hominumq; Deique
Molliit, et populo pandit ad astra uiam.
Lingua filet, toties quae numine plena locuta est,
Quam sacri stupuit gens studiosa chori.
Non tantum uideas turbari fulmine tactos;
Hac quantum fama mens tremefacta stetit.
Continuo tristem diffudit ubique dolorem
Rumor, moestitia uix capiente modum.
Exequias demum lacrymis communibus imus;
Pluresque in tanto funere moeror habet.
Luximus, ast luctum nec adhuc eluximus omnem;
Nec sat lugeri talia damna queunt.
Ergo iterum plorare iuuat, mentesque gemendo
Explere: hoc pietas officiumque iubet.
Nos modo lamentis properamus turbida uerba;
Haec, Venerande, tibi iusta suprema damus.
Surget, qui meliora tuae persoluerit umbrae;
Qui dignis numeris teque tuosque canat.
Interim amor noster tenui tibi uoce parentet,
Hique rudes uersus tristia busta notent:

QVIS SELIGMANNI CELEBERRIMA NOMINA NE-
SCIT?

ILLIVS EXVVIAS LIVIDA CLAUDIT HVMVS.
VIRTUTES MINIME CLAUDIT. NAM QVALIBVS VR-
NIS

TANTA QVEAT PIETAS, GRATIA, SVADA, CAPI!

VII

EPICEDIVM
AVGVSTO BENEDICTO
CARPZOVIO

IVRE CONSVLTO ET ANTECESSORI IN
ACADEMIA LIPSIENSI CELEBERRIMO, IV
MARTII A.S.R. cl^o Id^o ccviii PIE DEFVN-
CTO, ALTERIVS NOMINE SCRI-
PTVM.

HVnc mihi supremum concede, BEATE, labo-
rem,

Summa nec officii munera sperne mei.

Si fortasse pios tangunt mortalia manes,

Haec tibi sinceri signa doloris habe.

Non refrixit amor noster : feruentius ardet,

Defunctus gelida dum tumularis humo.

Heu cadis ante diem, iuris uenerande Sacerdos,

Praesidium quondam dulce decusque meum!

Te decuit meritis prodesse diutius orbi,
Nestoreosque dies cernere : Nestor eras.
Haecceine tam subito, dum me uicinia fuit
Te propiore frui, plaga timenda fui?
Occidis, et gemitus nobis, lacrymasque relinquis,
Plangoresque graues ad tua busta trahis.
Nunc tua prisca fides, tua nunc constantia prisca,
Fugit, et in quosuis officiosus amor.
Te queror ereptum, cui credere cuncta licebat,
Tristitiamque animi, laetitiamque, mei.
Flebilis innumeris tua mors : sed, censeo, nulli,
Quam mihi, flebilior tantus amicus obis.
Quas uero inferias, quae iusta suprema parabo;
Me mea fata tibi dum superesse uolunt.
An, reliquis grauitè te lamentantibus, unus
Conticeam? Pietas, officiumque uetat.
Quin, donec fragili superest in corpore sensus,
Te, dotesque tuas, ore animoque feram.
Haud equidem summas tentabo carmine laudes
Scribere; maiores hae meruere modos.
Has alii digno uirtutes ore loquantur;
Diuinumque decus postera saecula canant.
Ast meritis, o Diue, tuis, nostroque dolori,
Suggerit haud numeros mens mea fracta pa-
res.

Ipse mihi desum ; nec moeror uerba ministrat :

Inque malis tantis lingua manusque tremunt.

Quod solum ualeo , queribundus pectora plangam ;

Exequias lacrymis condecorabo tuas.

Ite proinde , pii gemitus , date iusta Patrono !

Ito , sacros cineres , lacryma falsa , riga !

Tristia testentur nostrae suspiria mentis ,

Quo desiderio , quoue dolore , premar.

Prorumpant miserae , sine lege , sine ordine , uoces :

Hic uerus dolor est , qui dolor arte caret.

Sicque dolebo , tibi dum rursus iungar Amico ,

Vitamque et questus finiat atra dies.

Tunc his succedent constantia gaudia curis ;

Tunc non rumpendo foedere stabit amor.

Interea , stolidi qui rides scenica mundi ,

Securus summo perfruerisque bono :

Viue , beate , loco , quo dudum uiuere gaudes ;

Aeternumque illic , nobilis Vmbra , uale.

Salue in perpetuum ; tua dum post fata relictus ,

Accelero geminam , morte uocante , uiam !

VIII

EPITHALAMIVM

CONNVBIO AVSPICATISSIMO

DN. BERNHARDI ZECHII,

POTENTISSIMI REGIS ETELECTORIS SA-
XON. CONSILIARII COMMISSIONVM, AC

SANCTIORIS SECRETARII,

ET

FLORENTISSIMAE VIRGINIS,
IOHANN. SVSANN. IOBINAE,

XII CALEND. IVN. A. S. R. cl. l. cc. viii,

ALTERIVS NOMINE SCRIP-

PTVM.

Felicem, Sol, pande diem, grauibusque repulsis
Nubibus, optato lumine sparge iubar.

En, age, rumpe moras, quas detestantur amantes!

Exposcunt ortus Ritus Amorque tuos.

Blanda refulgentis faueat clementia coeli,

Ut series festi lactior huius eat.

Sat lacrymis curisque datum: nunc gaudia surgant,

Excipiatque atros lux speciosa dies.

Non tonat assidue, nec semper deiicit aether

Fulmina, sed rursus lenior aura fluit.

Post querulos luctus, et post lamenta tuorum,
Sors melior recreat te, ueneranda domus.
Sanctus Hymen, castos animis qui suscitât ignes,
Gaudia certa tibi lactitiasque parat.
Laetamur tecum: Pietas hoc praecipit ipsa.
Nos simul ad uultus uertimus ora tuos.
Hi nostras etenim mentes faciesque serenant;
Sensibus hi stimulant pectora tacta tuis.
Quae tibi nunc iterum procedit prospera coelo,
Et nobis felix nascitur illa dies.
Commemorent alii laudum argumenta tuarum;
Moeoniisque modis teque tuosque canant:
Praesentis potius fortunae munera miror,
Huncque diem uotis auspiciisque colo.
Te loquor, o felix Z E C H I, pars incluta uestrae
Gentis, et o magni magna propago Patris!
Impiger a teneris contendis ad ardua rerum,
Et magnis ardes mentibus ire comes.
Tot tantisque bonis ornatum prouocat Aula;
Haecque tuis meritis praemia pulchra refert.
Difficiles tandem mollit fortuna labores,
Faustisque omnibus nunc tibi plaudit Amor.
Aggredere ergo noui genialia foedera lecti;
Et uestrae caussam posteritatis age!
Cernis, ut a Zephyro fecundus germinet orbis,
Grataque floriferi tempora ueris eant!

Ver hoc crede tuum , ZECHI , dumque omnia ri-
dent ,

Ipse tuae Florae blandus adesse uelis.

Vtere forte bona , nec neglige munus Amoris :

Haud fugit amplexus optima Sponsa tuos.

Vt rosa uere nouo foliisque recentibus halat ;

Sic pudor huic niueo purpurat igne genas.

Eius et insignis resplendet ab ore uenustas ,

Et pectus morum gratia rara decet.

Felices animos , quos fausto fidere natos

In sua coelestis uincula cogit Amor !

O qualis tali prodibit foedere proles !

Incluta quam felix crescet et inde Domus !

Fortunate PARENS , magnum et uenerabile no-
men ,

O columen fortis praesidiumque meae :

Adspice , quanta tuos ornet fortuna Penates ;

Surgat ut in Natis uisque decusque tuum !

Alter in AVGVSTI legatus CAESARIS aulam

Laudibus illustrat nomina clara nouis.

Alter fulgentis iam carpit gaudia taedae ,

Et fato thalamum prosperiore subit.

Fortunata Domus , cui tam fauet arduus aether ;

Quae tam nobilibus cerneris aucta bonis !

Sic semper referas , quoscunque mereris , honores ;

Inque aeterna tuum tempora nomen eat !

Fortunati Ambo, uobis fors optima constet,
Nec ueniat tristis nubeque densa dies!
Quot flores hortis rediere, et gramina campis;
Tot quoque deliciis uester abundet amor.
Faustum omen! Phoebus Geminos hac luce reuifit,
Et mouet in uestros astra benigna toros.
Sic uobis, SPONSI, geminetur amabilis ignis!
Sic et fortunae multiplicetur honor!

VIII

EPINICION

ORATIONI ACADEMICAЕ

DE AVSPICATISSIMA TORNACI EXPV-
GNATIONE ET SVBSECVTO MEMORABI-
LI AD BAVACVM PROELIO, III NON.

OCT. A. R. S. cl. lcccviii PRAE-
MISSVM.

Dicite, io Paeon! Iterum bona caussa triumphat;
Atque nouis palmis accumulatur honor.
Nos ualidis pariter, nos iustis, uicimus armis;
Nos tulimus duplex laudis ab hoste decus!
Cingite uos filuis, hostes; attollite muros:
Quaerite, quas campus, quas ferat unda, mo-
ras.

Obiicite aggestis ualli munimina glebis ;

Et uestros triplex fossa coronet agros.

Tristia difficilis uitate pericula pugnae ;

Aut conferte pari, si lubet, arma manu :

Vos succumbetis. Meliori peruia caussae

Omnia subsident, expedientque uiam.

Non muri nostros, non ualli, aut flumina, sistunt.

Hi pellunt castris arma uirosque suis.

Testis TORNACVM (nec enim memorabo priora)

Vnde acies uictrix pulchra tropaea tulit.

Vrbs tam tuta situ, tam forti milite firma,

Vt uix Herculeae posset ab arte capi :

Vrbs tamen haec nostro didicit superata labore,

Magnae uirtuti quemque patere locum.

Cumque uirescentes cumulet uictoria laurus ;

Hoc quoque Bauacum tempore testis erit.

Hic longo stabant immanes ordine turmae :

Hic ferus horrendum Mars agitabat opus.

At, uelut impauidi turbant armenta leones ;

Omnia sic nostri caede fugaque replent.

Diffugiunt hostes trepidi, castrisque relictis ,

Obscuras latebras et loca tuta petunt.

Spes Vbi, Gallae, et Va est? Vbi tot Militantia
Verba?

Heu tibi, nonne prior VlsqVe DoLVsqVe fa-
Vet?

Inunc,

I nunc, tolle animos ! tibi plurima fingito regna !

Affer et exitium, si licet, Austriacis.

Sed iam, uicte, tui uictores aspice, Galle;

Et, nobis facilem, disce, fauere DEVM.

Vos saluete autem, caelestia lumina mundi,

Auspiciis quorum talia scimus agi !

IOSEPHE, Imperii Romani gloria, salue !

O Pater, o nostri, quem regis, orbis amor !

ANNA, huius salue decus admirabile saeculi,

Delicium populi praesidiumque tui !

Salue, magna opibus rebusque BATAVIA gestis;

Salue, Germanis foedere iuncta manus !

Vobis auspibus, Concordia sustinet hostem;

Fractaque uis Galli sub iuga uestra uenit.

Vester amor mundum clauso componere Iano,

Europaeque potest otia uera dare.

Vos etiam saluete, DVCES, duo fulmina belli;

O felix genti fidus utrumque suae !

Cum terrae spatium capiat uix nomina uestra;

Quid mirum, haud paruo carmine posse capi ?

Vestra animi uirtus nobis haec gaudia fecit:

Vestrum est, quod cladem gens inimica pauet.

Non satis est, faciem uariae disponere pugnae;

Vos ipsos ualido cernere Marte iuuat.

Per iuga, per saltus, ruitis, per tela, per ignes:

Disiicitisque hastas, disiicitisque uiros.

Concita rota cohors hosti non fegnior instat;

Vestroque exemplo miles in arma ruit.

Miratur praefens, ueniens mirabitur aetas,

Tot stratas acies, signaque capta Ducum.

Cernitis, ut surgat uestra in praeconia mundus,

Vtque decus tantum fama per astra uehat?

Germani plaudunt populi, plauduntque Baraui:

Et Tamesis patris laetior unda fluit.

Omnis, io Paean, fluuius sonat; omnis et inquit:

Non, tantus Theseus, tantus et Hector erat!

Turba canit uatum, properantque ad carmina Musae.

Heu, mea quod nescit grande Thalia loqui!

Aera fragore tonant, et ouantibus aethra refulget

Ignibus, et plausu Martia castra fremunt.

Magna triumphales ostentant limina palmas;

Laeta DEO pietas turea dona refert.

Phoebea splendent uictricia tempora lauru;

Laetitiaeque suae signa dat ipse polus.

Plaudite uos etiam, PATRES; uos plaudite, CIVES!

In tanto plausu plaudere nolle, nefas.

Si nunc solennes celebrant tot regna triumphos;

Gaudia quis nostrum, quis pia uota premat?

Ergo MODELIO praeceunti applaudite laeti:

Applausus uester uocem animumque dabit.

X

INCLVTAE

ACADEMIAE LIPSIENSI

PRIDIE NONAS DECEMBR. A. R. S. cl. b. l. ccviii
TERTIVM SAECVLARE SACRVM DIVI-
NIS AVSPICIIS SOLENNISSIMOQVE
RITV CELEBRANTI.

Magna dies oritur : surgunt noua sidera Pindo;
Grandibus auspiciis Phoebus ab axe ruit.
Ecce, renascentes pandunt pia templa Camenae,
Atque suae reuocant ultima fata domus !
Non in deterius semper prolabitur aetas ;
Nec ueteri cursum flectit ab arte nepos.
Tempora temporibus uenient meliora uetustis,
Purgatoque auro splendidiora fluent.
Nunc aeui nouus ordo redit, uoluentibus annis ;
Nunc uirtute noua culta Lycea nitent.
Incluta nunc Philyre celebrat solennia sacra,
Natalemque suum post tria saecula uidet.
Salue, magna Parens, doctrinae fulgida sedes;
Salue, Pieridum Saxoniaeque decus !
O nimium dilecta DEO ; tibi plaudit Olympus,
Pluribus et crescit gloria parta bonis !

Concipe nunc animo flammās , uenerareque Numen,

Auspice quo tollis celsa sub astra caput.

Grata parentales Diui cole PRINCIPIS umbras ,

A quo perpetuum condita lumen habes.

Si licet , e tumulis Maiorum protrahe manes ,

Vt tantos plausus laetitiasque sciant.

Cernis , ut AVGVSTI facilis tibi gratia spiret ;

Vt faueat forti Saxonis Aula tuae ?

Laetantur tecum , quosquos amor excitat artis ,

Quosque mouet priscae religionis honor.

Vndique sponte ruunt haec ad spectacula ciues ,

Et paribus uotis publica uota iuuant.

Templa fremunt precibus ; uelantur limina ser-
tis ;

Inque piis fumant turea grana focis.

Ipse ego , qua possum , communia gaudia , mente

Aspiciam , et coetus pars operantis ero.

Sed mihi da ueniam , quod non accenscar illis ,

Qui dignis numeris teque tuosque canant.

Est tamen , est aliquid , gratum depromere pectus ;

Quod tibi uel solum posse probare uelim.

Fallor , an exultat maiori uortice Plissus ,

In claris per te commemorandus aquis ?

Quin , sua feruidior Pater Albis cornua tollit ,

Cumque Albi gaudet Leucoris , alma Soror.

Sala strepens, et quae celebrantur flumina Musis,
Ludentes undas per tua festa mouent.
Vidi ego Pegnesum nuper properantius ire:
Ille tuis, credo, gestit ouare sacris.
Terra tibi coelumque fauent: o nobile pignus,
O Philyre, qua nil clarius orbis habet!
Vix profugas Praga FREDERICVS, Martius Heros,
Iuuerat hospitio praesidioque Deas:
Continuo creuere artes; tua gloria creuit;
Poenam et barbaries praecipitata luit.
Per patulas orbis partes lux orta serenos
Emisit radios, mirificumque iubar.
Accelerant populi; accurrit studiosa iuuentus:
Non sic Aonius monsque latexque placet.
Doctrinae pars nulla uacat: quod sciuerat Hellas,
Quod Latium; omne tuo colligis ipsa sinu.
Hic DEVS, hic loquitur iustas Prudentia leges;
Hic et Hygea suas, Pallas et auget opes.
Qui coeli stellas numerauerit, ille magistros,
Ille tuos natos, dinumerare queat.
Plura quid adiiciam? Tua laus, tua fama, decusque,
Flammigeri complent solis utramque do-
mum.
Ergo iterum salue, salue, celeberrima Mater;
Crescat in immensum splendor honosque tuus.

Non te liuor iners laceret, non tristia fata:

In mediis ualeas inuiolata malis!

Gaudete, o PATRES, clarissima nomina, per quos

Iam Philyres toto nomen in orbe uiget!

Non meritis aeuum uobis obstringitis unum;

Tertia uos Philyres quartaque saecula notant.

Ergo simul uobis facilis fortuna perennet!

Ergo simul famae grande teratis iter!

At tu, summe DEVS, rerumque hominumque re-
pctor,

Dexter ades sacris, o Pater alme, tuis!

Gloria tota tua est. Tibi laudes uotaque soluit,

Quaeque potest, Pietas, munera ferre, refert.

Si Philyre tua templa ornat, tua iussa tuetur;

Si ueram populo pandit ad astra uiam:

Si, te nixa, tui molimina reprimat hostis;

Si, quicquid rectum est, egregiumque, docet:

Huc ades, et placido libantem respice uultu;

Respice, quam supplex te pia nata colat.

Da, crescat uirtus, fecundaque floreat aetas

Ingeniis hominum; constet et artis amor.

Sic te, sic primus ueneretur et ultimus orbis!

sIC raDIet phILyres InteMerata saLVs!

XI
DOMINO
CHRISTOPHORO FVRERO

DE HAIMENDORF,

HEREDITARIO VVOLKERSDORFII,
SERENISSIMI DVCIS PALATINO-SOLIS-
BACENSIS CONSILIARIO SANCTIORI, S.
R. I. LIB. REIPVBLICAE NORIMBERGENSIS
SEPTEMVIRO, RERVM SACRARVM EPHO-
RO, CAVSSARVMQVE TVTELARIVM ET
ACADEMIAE ALTORFINAE CVRATORI
PRIMARIO, CVM FINIBVS REI SACRAE
ET LITERARIAE REGVNDIS LAETISSIMO
AVSPICIO PRAEFICERETVR, ET PAVL-
LO POST D. XIII CALEND. APRIL. A. R. S.
clb lb ccx SOLEMNI RITV VOTISQVE SE-
CVNDIS DOMVM DVCERET VIRGINEM

PRIMARIAM

DOMINAM

MARIAM BARBARAM,
NATALIBVS POEMERIAM.

FVRE RE illustris, Procerum uenerabile nomen,
O et praesidium grande decusque meum!
Si uacat hos tenues oculo percurrere uersus;
Si gratae mentis noscere uota lubet:

Huc deflecte tuos pacato pectore fasces ;

Nec fuge , quae Pietas munera ferre parat.

Saepius inceptum posuit male firma laborem ;

Saepius , at frustra , Musa , resumsit opus.

I tamen , i , dixi ; quoniam reuerentia poscit ,

Laetandique duplex nunc tibi causa datur.

Erigitur tandem , faustoque applaudit Amori ,

Nutet ut alterno , tarda Camena , pede.

Sed , quem te memorem ? Quem te , uir maxime ,
dicam ?

Hei mihi , nil magnum nostra poesis habet !

Si rueret centum mihi summus Apollo per ora ;

Laudibus his centum non fatis ora forent.

Quis uetus ignorat magnorum nomen Auorum ?

Quis celebris nescit lumina clara Domus ?

Pulchrior at positis spatiosa per atria ceris ,

Ipse tuis splendes , uir uenerande , bonis.

Vt uiget , ut cunctis mens ardua fulget in annis !

Vt ualidum pectus nobilis ardor agit !

Quos non Europae populos urbesque uidebas ,

Vt coleres animi nobilioris opes ?

Quicquid tentasti , doctrinae ductus amore ,

Ingenio patuit protenus omne tuo.

Hausisti cupidus doctas Permessidos undas ;

Arsque tibi magnum nomen habere dedit.

Inter

Inter Apollineos celeberrima gloria uates ,
Aeterna condis carmina digna cedro.
Si magnum est, uersus uariis componere linguis;
Vnica non quo se patria iactet, habet.
Siue Latina iuuat, seu Gallica, Tuscaque Musa;
Omnibus ex numeris laus tibi certa uenit,
Umbriferos testor saltus, et flumina nostra,
Ruraque carminibus facta superba tuis.
O quoties stupuit Pegnesus grandia plectra!
O quoties dulces grex bibit aure modos!
Sed, quae praterea grauitas? Quae copia fandi?
Quam tibi mens acris, consilioque potens?
Quam uigil impositos fasces fellamque curulem,
Et quanta Patriae laude tuere decus?
En talis, merito maius, FVRRERE, tribunal
Ominibus laetis scandere iussus eras!
Tunc uero NORIS, tanto laetissima uoto,
Celsius erexit summa sub astra caput.
Vidimus, Aonios sese submittere montes,
Et laurum sacris appropere comis.
In tua surgebant doctae praeconia Musae,
Ipseque Dircaeam mouit Apollo chelyn.
Grata tibi uates certabant carmina ferre;
Vidissesque aliquos igne calere nouo.
Diximus haec inter: FVRRERO praeside rerum,
Tempora Parnasso candidiora fluent.

Hic sua se tollet uirtus conspectior orbi;
Hic, bene de Musis quo mereatur, erit.
Artibus is laudem statuet, pretiumque labori;
Is nobis animos ingeniumque dabit.
Ergo diu felix sacros moderetur honores!
Deque annis nostris augeat ille suos!
Hos inter titulos plaususque, HELICONIE PRAESVL,
Iam tibi fausta polo sidera rursus eunt.
Continuant Superi placido tua gaudia nutu,
Et cumulant fatis fata secunda nouis.
In uiduum praestans thalamum POEMERIA cedit;
Lucet et in magna fulgida taeda domo.
Non adeo pulchro splendescit lumine Phoebe;
Dotibus egregiis ut TVA SPONSA nitet.
Seu faciem spectes; poterit Charis illa uideri,
Cui roseis uirtus emicat ipsa genis:
Seu uideas mentem; censebitur altera Pallas:
Virgo sui sexus gloria, gentis honos.
Molliet haec animi curas, feriemque laborum;
Haec graue, quod gestas, extenuabit onus.
O tali multum, FV R E R E, fruaris amore;
Soluat et hos nexus non nisi fera dies!
Aurea sublimi quot flammant sidera coelo;
Tot bona uester alat deliciasque torus.
Publica sic porro curabis commoda laetus!
Sic felix causam posteritatis ages!

XII

EIDEM DOMINO

CHRISTOPHORO FVRERO,

AB HAIMENDORF, HEREDITARIO VVOL-
KERSDORFII, EMINENTISSIMI S. R. I. PR.
ELECTORIS MOGVNT. ET SEREN. DVCVM
PALATINO-SOLISBACENSIS AC BRVNS-
VIC. LVNEBURG. CONSILIARIO INTIMO,
INCLVTAE REIPVBL. NORIMBERGENSIS
SEPTEMVIRO, ET ACADEMIAE ALTORF.
CVRATORI PRIMARIO, DESPLENDIDISS.

HONORVM ACCESSIONE, A. R. S.

clō Is ccxii, MENS. APR.

Fvlget adhuc uirtus, illustri sede locata;
Atque suus meritis conciliatur honor.
Ite, animae egregiae; maiores pectore flammās
Concipite, atque acui multiplycate decus!
Plaude tibi, Noris: maior tua gloria surgit;
Quaeque uenit Patribus, laus tibi certa uenit.
Vos quoque, Parnassi felicia nomina, uates;
Vos, qui Castalias ore bibistis aquas:
Seria seu uestros acuit sapientia sensus;
Seu facili placidum fingitis arte melos:
Surgite, et in magnas alacres excurrite laudes,
Quae Maecenatis nomen ad astra ferant.
Et uos, Pierides, sanctissima turba fororum,
A quibus ars pretium duce laboris habet;
Si,

Si, quem nutritis, teneris FVRRVS ab annis
 Spes et amor uester delictumque fuit ;
Ille suis meritis uobis datus alter Apollo,
 Si uestras aras sacraque uestra fouet ;
Otia, si uobis melioraque fata reponit ;
 Ipseque si cantat carmina digna cedro :
Plaudite nunc hilares, fuetoque exurgite more,
 Altius, ac sacrum cingite fronde caput.
Quo maiora refert FVRERI praemia uirtus ;
 Hoc et splendidius munera uestra nitent.
Vester honos agitur : linguis animisque fauete ;
 Condite, quos memorent postera saecula, mo-
 dos.

Audior : excito se tollit uertice Pindus,
 Lymphaque Pegaseo largior amne fluit.
Cuncta suo complent geniales numine Musae ;
 Laetior et uatum spiritus ora mouet.
Incluta testatur plausu sua gaudia NORIS ;
 Pegnesusque undas purius ire iubet.
O mihi, qui tantum tibi debeo, magne PATRONE ;
 Quantum nec charta haec, nec mea lingua ca-
 pit ;

Si subitus rueret per concita pectora Phoebus,
 Isque nouas uires ingeniumque daret ;
Non ego, quae uulgi nouit, passimque recenseret,
 Irem per priscae nomina clara domus.

Non

Non ego nunc canerem, quot uestro sanguine nati
Splenduerintque fago, splenduerintque toga.
Non sanctos canerem fasces, magnosque labores;
Non acres curas, consiliumque sagax.
Nec canerem, quantus uidearis, siue malignis
Iudicium statuas, seu tueare bonos.
Viuida nec pulchrae mentis monimenta referrem;
Aut, sine laude dies quod tibi nullus eat.
Nec canere auderem, te magni signa fauoris
Tum tibi, tum patriae promeruisse tuae;
Missus ubi CAROLO sacra ornamenta ferebas,
AVGVSTO, quo nil celsius orbis habet.
Ista uolubilibus fas est committere libris;
Ista notet, quisquis Noridis acta notat.
Cantarem saltem, decorum, quae suscipis, auctus;
Et quae fama recens mille per ora gerit.
Panderem, uti IMPERII PROCERES tibi munia cre-
dant
Ardua, et expertae pignora mentis ament:
Vt MOGVNTINI mitissima gratia claris
Illustret radiis teque tuamque domum:
Quantus et ille tuae uirtutis testis habendus,
Consilii sancti dum tibi iura dedit.
Scilicet haud paruum est, post tot praeconia fa-
mae,
A tanto dignum Principe ferre decus.

Talia iam canerem, mihi si succurrat Apollo;
Sed sibi qui fatagit, non mihi Apollo uacat.
Interea, cum lingua tuis sit honoribus impar:
Mens mea uota facit, uota probanda tibi.
Macte ergo uirtute tua, qua liuor hebescit!
Macte tuae fortis, splendide Conse, bonis!
Exere, quas pectus tibi suggerit, exere dotes;
En, noua materies nunc tibi laudis adest!
Quae sapiens statuis, melior fortuna secundet:
Conueniant animo prospera fata tuo!
At, MAGNE ELECTOR, decus admirabile saeculi;
Qui, quicquid laudum suspicit orbis, habes:
Gratia sit, FRANCISCE, tibi; quo uindice uirtus
Pulchrior attollit clara per astra caput!
Te Superi feruent; neque te, nisi Nestoris annos
Felix attigeris, sidera tarda uelint.
Fons facer es, nitidisque undis pellucidus, unde
Flumina communis prosperitatis eunt.
Fons facer es, grata quem Teuto mente coronat;
Integra quem propter gloria lausque uirent.
Crede, tuum nomen serus uenerabitur orbis;
Phocidis aeternum dum celebrentur aquae.

XIII

ΓΕΝΕΘΛΙΑΚΟΝ,

CVM EIDEM DOMINO

CHRISTOPHORO FVRERO

AB HAIMENDORF, HEREDITARIO VVOL-
CKERSDORFII, ET RELIQUA, FILIVS PA-
TERNAE AVITAEQVE VIRTVTIS AC
FORTVNAE HERES FELICISSI-
MVS,

ANTONIVS VLRICVS,

PRIDIE NON. IVN. A. R. S. clb l b c c xiii
NASCERETVR.

VOta ualent igitur: stant priscae gentis honores,
Fulsaque praesidio stirps generosa uiget.

Auctibus, ecce, nouis FVRERI nomina splendent,

Accrescitque DEI digna fauore domus!

Dulcis Iulus adest, coeli data munere proles;

Spes Patriae, Matris uita, Patrisque decus.

Qui bonus est, faueat; faueat laetissima Noris.

Hoc uirtutis honos, hoc pietasque iubet.

Ture foci caleant; ornentur floribus aedes;

Felicique toro lenior aura fluat.

Pulchrius exsurgant antiquae lilia stirpis,

Lilia uirtutis splendida signa suae.

O, quae iam magnum mulcebunt gaudia PATREM,

Dum sese digna uiuere prole uidet!

Quam

Quam suaues capiet MATER sub pectore motus,
Dum bona tot gremio deliciasque fouet.
Fallor, an illustres agnoscunt talia Manes
Gaudia, fidereae quos tenet ora plagae?
An spectant coelo, talique Nepote triumphant,
Miranturque suae candida fata domus?
Haec soboles referet meritorum laudibus olim,
Quot numerat celebres sanguinis huius Auos.
Haec, ubi succrescet, magnas meditabitur artes,
Quaque Patres ierant, ibit ad astra uia.
Cresce ergo, perchare Puer; Puer optime, cresce;
Delicium Matris, delictumque Patris!
Fortunate Puer; blandus tibi ridet Olympus,
Inque tuos ortus stella benigna micat.
En, tibi cincta sacris Astraea sororibus adstat,
Atque tuas cunas docta Minerua mouet:
Turbaque Pieridum, meritis excita Parentis,
Nascenti laurus, ceu sua dona, dicat.
Concinit alma melos Clio, uelut altera nutrix,
Lenibus et somnum prolicit ipsa modis.
Quod placidum et suaue est, triplex tibi Gratia spirat;
Ac Fortuna suam spondet amica fidem.
Eia age, cresce, puer, feros uicturus in annos;
Cresce, olim Patriae, cresceque Gentis honor!
Cresce, precor, blandoque Patrem cognoscere risu,
Et Matri dulces incipe ferre iocos.

Prisca tui generis crescentem exempla iuuabunt;

Idque tibi Curios Scipiadasque dabit.

Si litui mentem accendent et Martia signa;

Praemia Bellonae si ualitura cupis:

Respice REINVVALDVM *, qui concertasset Achilli;

Respice REINHOLDVM **, par cui Teucer erat.

Sin tua consilia et curas grauis aula reposcat,

Principibusque uiris si placuisse iuuet:

Fac, tibi CHRISTOPHORI *** ueneranda occurrat imago,

Cui famam terni CAESARIS aula dedit.

I

Si

* Ex uetusta FVRERORVM gente, quae primum apud Triboccos, Nemetes, et Vangiones, septem abhinc saeculis, equestri dignitate floruit, REINVVALDVVS FVRERVS commemoratur, qui RVDOLPHI Habsburgici, S. R. I. Augusti, gratiam egregiis belli pacisque meritis, imprimis in bello Heluetico, sibi deuinxit.

* * REINHOLDVS FVRERVS, Reinvaldi Filius, praeter alia uirtutis nomina, in acerrimo prope VVormatiam praelio, pro ALBERTO AVSTRIACO fortissime pugnavit, atque in ipsa pugna gloriose occubuit: cuius insignia VVormatiae in templo D. Mariae seruantur.

*** CHRISTOPHORVS FVRERVS, cui primo in hac gente illud nomen fuit, toga et sago tam inclytus extitit, ut tribus Romanorum Augustis, MAXIMILIANO I, CAROLO V, et FERDINANDO I, a consiliis esset, multumque simul gratiae a Principibus Electoribus iniret; a CAROLO V, ad celebria Augustana Comitia et ad grauissimas deliberationes euocatus. Idem et cum fratre SIGISMUNDO, MAXIMILIANI I, Imp. Consiliario et Reipubl. Nor. Senatore, egregium Gratiae Montis templum in uicinia magnifico prorsus sumtu extruxit.

Si patriae leges sacrataque iura tueri,
 Et ciues aequa flectere mente , libet:
 Ornatos crebro fasces, atque ordine longo
 Noridis ostendet curia magna Patres.
 Sin adames (adamabis enim) almae Palladis artes ,
 Sique tibi Aonidas demeruisse uelis:
 Exprime CHRISTOPHOROS*, quorum colit inclu-
 ta Pindus

Nomina, quosque mori grata Camena uetat.
 Ante alios sectare TVVM, sectare PARENTEM ,
 In quo uno uirtus exerit omne decus.

At,

* CHRISTOPHORVS FVRERVS, qui tertius hoc no-
 men gessit, Eques auratus, Senatorii ordinis Duum-
 uir primarius, studio sapientiae et longinquae peregrinatio-
 nis celebratissimus, inusitatis meritis totius Reipublicae
 fauorem promeritus, cum b. HIERONYMO PAVM-
 GARTNERO Altorfium excurrit, et, cum haec Mu-
 sarum sedes exstrui coepisset, primo lapidi collocando
 ipse manum admouit. Neque minus immortaliter de
 nostris Musis meritus est filius cognominis, CHRISTO-
 PHORVS, Senator Reipublicae, ac rei sacrae et litera-
 riae Curator primarius, qui ad Dium FERDINAN-
 DVM II, Augustum, Legatus missus, egregia Acade-
 miae nostrae priuilegia supplex orauit, feliciterque im-
 petrauit ac deinde solenniter inaugurauit. Cuius uirtutis
 meritorumque uestigia laudabiliter posthaec secutus est
 GEORGIVS SIGISMVNDVS FVRERVS, Illustris
 Reipubl. Triumuir, et Academiae nostrae Curator prima-
 rius, fato functus A. clō 16 c LXXVII.

At, dilecte DEO, quemcunque sequeris adultus,
 Huic par, aut meritis laudeque maior, eris,
 Auguror: ingeniti stimulat te sanguinis ardor;
 Et bene nostra fluunt auspice uota DEO.
 Imo tuis, (si fausta licet perquirere signa,)
 Non leue principiis omen inesse potest.
 Scilicet ANTONI VLRICI uenerabile nomen
 Mente tua flammis nutriet usque nouas.
 O, quantus PRINCEPS! Guelphorum gloria Gentis!
 Imperii Nestor, Teutoniaeque decus!
 ILLE tibi, sacro quem praefens fonte leuauit,
 Induxit, credo, uim stimulumque boni.
 ILLIVS insignis maiorem gratia sortem
 Spondet, et eximii pignus honoris erit!

XIII

ΠΡΟΠΕΜΠΤΙΚΟΝ,

DOMINO

FRIDERICO ERNESTO,

S. R. I. MARESCHALLO HEREDITARIO,

COMITI ET DOMINO PAPPENHEIMII, DO-

MINO ROTENSTEINII KALDENAE ET

BELLENBERGII, CETERA, V KALEND.

QVINCTIL. A. R. S. cl^o Id^o ccxvi EX ACADE-

MIA ALTORFINA DISCEDENTI

SCRIPTVM.

ERgo nihil superest, quo te, FRIDERICE, moremur?

O decus, o magnis gloria maior auis.
Non te nostra fides, non cultus, honorque, retardant?

Nec forsan nostro uinctus amore manes?
Vidimus ingentes tibi surgere pectus ad ausus;
Vidimus eximias mentis et oris opes.
Noricus effulsit maiori lumine Pindus,
Hospitioque tuo paene superbus erat.
Insolito plausu uotisque arserunt Camenae;
Coepit et Aonius largior ire latex.
Diximus: o tanto felices hospite Musas!
Maior erit posthac, quam modo, noster honor.

Ast cur, magne COMES, cur nostra haec gaudia turbas?

Cur spes iucundas tam finis esse breues?
Te praesente frui, nobis est summa uoluptas;
Eheu, quantus erit te caruisse dolor?
Si discedendum est, si stat sententia firma;
Aggredere, o felix, quod meditaris, iter.
Sit comes, atque omni stipet uestigia coelo,
Qui regit imperiis fata futura, Deus!
Ne diuellamur, moueant se culmina Pindi,
Et tecum properent ferre referre gradum!

Mira precor ; sed cur non euentura putemus,
Cum uirtus uoto iam tua maior eat?

XV

PIIS MANIBVS

DOMINI

IOHANNIS ADAMI GEOR-
GII CHRISTOPHORI
GEVDERI,

AB ET IN HEROLDSBERG, STEIN ET
VNTERSDORF,

SACRAE CAESAREAE MAIESTATIS CON-
SILIARII, S. R. I. LIBERAE REIPVBL. NO-
RIMBERGENSIS DVVMVIRI PRIMARII,
SCVLTEI, ET ARCIS IMPERIALIS, QVAE
NORIMBERGAE EST, PRAETORIS, III
NON. OCTOBR. A. R. S. clb lb ccxviii, PLA-
CIDE BEATEQVE DEFVNCTI, DEBITAE
VENERATIONIS TESTANDAE CAVSSA

H. M. L. M. Q. SACRVM ESSE IV-
BEBAT

ACADEMIA ALTORFINA.

SVrrige fulgentes , o Phosphore , furrige uul-
tus;

Pulchrior et solito profer ab axe diem!

Quotquot sublimi splendetis, sidera, coelo,
 Maiori uestras luce referte faces!
Vos etiam proni festum spectate triumphum,
 Aetherei Proceres, sideriique chori!
Ecce, nouum sidus cognatis redditur astris;
 Ecce, suo coelo iam noua stella micat!
GEVDERVS, terris ereptus, fulget Olympo;
 Ad se per stellas quem trahit ipse DEVS.
GEVDERVS felix infert sua sidera coelo,
 Qui prius in terris stella corusca fuit.
Quale uocant prisco Deltoton nomine Graii,
 Sidus, quod stellis lucet in orbe tribus:
Talis GEVDERVS, trino quoque lumine clarus,
 Seu coluit terram, seu tenet astra, nitet.
Magnum, NOBILITAS, coeloque affinis origo,
 Maiorumque uetus gloria, lumen habet.
Illustris testor tam pulchra INSIGNIA GENTIS,
 Quae TRIPLICIS STELLAE promeruere decus.
Si GEVDERORVM repetas ab origine stirpem;
 Hei, quantos cernes Marte togaque Viros!
Horum res gestas tot parta tropaea loquuntur;
 Horum tot laudes aula nec una refert.
Ergo, cui tantam tribuerunt stemmata lucem,
 Non potuit tenebris mens generosa capi.
Altius at tendit VIRTVS, potiorque refulget;
 Nobiliusque animi spargit alitque iubar.

Altera GEVDERI fuit haec atque optima stella,
Quae late uariis splenduit aucta bonis.
Splenduit hinc bonitas, et amans prudentia recti;
Splenduit e placida fronte modestus honor:
Hinc et prisca fides, hinc taedia nulla laborum;
Hinc et communis prouida cura boni.
Namque ut consiliis patriam meritisque iuaret,
Vna animo Virtus lumen id omne dedit.
Auxerat eximium melior FORTVNA nitorem,
Illa in GEVDERI tertia stella Domo.
Quid tot successus rerum, quid foedera lecti,
Quid faustos memorem conspicuosque Lares?
Aetas dum creuit, uos et creuistis, honores;
Grandius et fulsit tempore quoque decus.
Credidit huic fasces sanctos, fellasque curules,
Plausit et in quouis, Patria chara, gradu.
Ipse, caput tandem Populi, Princepsque Senatus,
Noriaco nituit splendida stella polo.
Vixit, et absoluit spatium, quod fata dederunt;
Vixit iam laudis curriculique fatur.
Nunc igitur felix coelesti luce coruscas,
O GEVDERE, astris tu decus, illa tibi.
I, mens chara DEO; tibi sponte recluditur aether!
I, tibi Coelicolum sancta ceterua fauet!
Quo te cunque loco, qua coeli parte, locabis,
Ipsa tibi sedem sidera celsa dabunt.

Se tibi praelustris coniungere gestit Orion;
Deltotonque uetus cedit et inde tibi.
Et patet illa domus, qua lucet lacteus orbis,
Quamque animae, et coelo nomina digna, con-
lunt.
Hic, hic diuino carpes a lumine lumen;
Atque hic ipsius luce frueri DEI.
Sidereos inter stabis non ultimus ignes,
Ipseque nunc coeli nobile fidus eris.
Ergo graues luctus, lamentaque moesta, facessant;
Plausum, non planctum, splendor is ipse mo-
uet.
Sic uixisse iuuat, meritis ubi plenus et annis,
Coelestes adeas concelebresque choros.
Interea aeternum seruat tibi gloria nomen;
Atque uigil cineres excubat ante tuos.
Splendorem NATI laudesque tuentur et augent,
Ipsi iam Patriae gloria, Gentis honor.
Ante repellentur radiantia sidera coelo;
Ante flagrans gelidas proferet ignis aquas:
Quam GEVDERORVM Stirps non splendescat honore,
Aut partum minuant postera saecula decus.

XVI
DOMINO
CHRISTOPHORO FV-
RERO

AB HAYMENDORF IN VVOLCKERSDORF,
ET RELIQUA,

DE SPLENDIDA CAESAREI CONSILIA-
RII DIGNITATE ET REIPUBLICAE PA-
TRIAE DVVMVIRATV, ANNO cl Is ccxviii
MENSE OCTOBRI AVSPICATISSIME
SVSCEPTIS.

D Vlce decus Patriae, nostri laus incluta faecli :
FV RERE, AonII DV Ctor aMorqVe Cho-
ri!

Si tenues, grato quos lusi pectore, uersus,
Forte oculos quondam detinuere tuos;
Si uestrae Domui prosperrima fata precatus
Saepe DEO supplex candida uota tuli;
Si tibi nostra salus, MAECENAS optime, cordi est,
Sumque patrocinii pars quotacunque tui;
Si nec displicuit prorsus tibi nostra Camena :
Huc ades, et paucos hos quoque nosce modos.

Adspice, quam uario surgant mihi pectora motu,

Quam dubiusque metu laetitiaque ferar!

Gratuler, an doleam, dubito? quia iusta querendi,

Laetandique simul, par prope causa datur.

Scindimur officiis: Pietas dum gaudia poscit,

Ex alia cohibet gaudia parte dolor.

Soluitur is Pindi cura, curaue Sionis;

Quo moderante, diu saluus uterque stetit.

Ecquis enim nescit tantae praeconia laudis;

Quanta FVRETI fertur ad astra decus?

Seu genus excutias; nullius gloria maior,

Nec merita in patriam splendidiora nitent.

Seu magni dotes animi, nec inania Famae

Nomina, respicias; dignior ecquis erit?

Multa VIRI uirtus laudes transcendit auitas;

Qui meritis ueterum splendet, et ipse suis.

Quaerite, Pierides, quem forte uolubilis aetas

Fortunae tulerit muneribusque parem;

Quaerite, qui constans, tam multos inter honores,

Intactam seruet magnanimamque fidem;

Quaerite, imaginibus tantis qui iunxerit artes,

Sanguine qui clarus, clarus et ingenio:

Is FVREVS erit; tua splendida gloria, NORIS;

Et uestri, o Musae, Praeses honorque chori!

Respicit hunc magnus , nostrum qui temperat orbem,

Egregioque Viro CAROLVS ipse fauet.
Allicit ille sibi mentes ac uota Potentum ,

Augustisque aulis PRINCIPIBVSQUE placet.
Dixerat et NORIS: Patriae Pater iste uigescat,

Cuius tot meritis fasque piumque uiget!
Quantus FVRRVS nobis ; uix Scaeuola quondam

Vixque tibi tantus, Roma, Metellus erat.

Praeside FVRRERO, surrexit cultibus amplis

Aegidiana aedes, splendidiorque nitet.

Praeside FVRRERO, propius nunc sidera spectant

Musae Altorphinae, commodiusque docent.

Praeside FVRRERO, noster quoque tertia coetus

Saecula purgatis coepit inire sacris.

At, bene quos rexit, rerum nunc ille sacrarum

Haud porro fasces praesidiumque reget.

Quo gaudere diu cupiebat Praeside Pindus;

Hunc spectabilior iam sibi iungit honos.

Scilicet haec nostris deerat sors turbida fatis?

Pieridasque pias haec quoque caussa premet?

Sic Noris fuerat per somnia uisa dolere;

Sed uanum retudit Pieris ipsa metum.

Forte etenim adstiterat Musarum maxima, Clio,

Atque istos placido reddidit ore sonos:

Cur uero quereris, Mater pia? Quidue uereris?
An nescis, curae nosque tuosque DEO?
Nondum deferimur, Patriae per lumina tanta;
Nec penitus nostri pristinus alget amor.
In caput ante suum Pegnessi flumina current;
Ante niues aestas, pomaeque fundet hiems:
Quam uenient unquam FVRERO obliuia nostri;
FVRERO, cui nos dedita turba sumus.
Altius euectus cumulato fulget honore;
Cumque ipso crescit laus quoque nostra simul.
Haud noua mutabunt ipsius nomina mentem;
Qui Musas, quantum semper amauit, amat.
Mittamus gemitum; non est haec iusta querela.
Mittamus; nec enim nos gemuisse decet.
Finiit, et laetam tunc liquit Norida Clio;
Haud secus ac nostro pectore cura fugit.
Maeste igitur, FVRERE, perenni laudis honore;
Tu dignus Populi, dignus amore Patrum.
CAESARIS AVGVSTI NOUE CONSILIARIE, salue!
Hoc pignus fati nobilioris habes.
Salue, MAECENAS, Patriae uenerande DVVMVIR;
Per te, quae sperat gaudia, Noris agit!
Gratia sit, VIR MAGNE, tibi; quo Praefide Musae
Saepius audebant exeruisse caput.
Hae tibi pro meritis grates laudesque rependunt;
Inque tuo semper nomine Pindus ouat.

Viue diu, et felix uiuendo Nestora uince;
Quae te felicem, nos quoque, causa facit.
Ornes consiliis, Patriam uirtutibus ornes;
Sisque, quod es, Musis spes columenque tuis.
Sis noster, nobisque faue, dum pectora spirant!
Pindus id, atque Sion, Noris et alma, uouent.

XVII

TABVLA VOTIVA

DOMINO

GVSTAVO GEORGIO
TEZELIO,DE KIRCHENSITTENBACH, IN VORRA
ET ARTELSHOFEN,

S. R. I. LIBERAE REIPVBLICAE NORIMBER-
GENSIS TRIVMVIRO, ECCLESIAE NORI-
CAE EPHORO, ET ACADEMIAE ALTORFI-
NAE CVRATORI PRIMARIO, DEDICATA,
CVM PRIMARIVM REI SACRAE ATQVE
LITTERARIAE REGIMEN, ET SPLENDI-
DVM INCLVTAE REIPVBLICAE TRIVMVI-
RATVM, SVSCEPISSET, CALENDAS IA-
NVARIAS ANNI A. C. N. clb lb cc xviii, FELICI-
TER AVSPICATVS ESSET.

Prospere noraCo proCedant siDera plnDo;
 optatVs patriae totVs et annVs eat!
 annVs eat prosper, LaetosqVe seCVnDet honores
 tezeLII, et nobis optiMa fata ferat!

o bene, plerIDes! parnaSSI IVra Capessit
 tezeLIVS, patriae gLoria Magna plac.
 o Laetos, o ter faVstos, qVels praesiDe taLI,
 tanto aC patrono, fata DeDere frVI!

VIVE ergo eX Voto prorsVs, VeneranDe trIVM-
 Vlr!

VIVE, et floresCens Vtere honore noVo!
 noraCI praeses parnaSSI DirIge fasCes:

hinc DeCVs, hInCqVe tibi CresCere perget
 honos.

AonIDes nostrae te bLanDa VoCe saLVtant,
 Et tibi gratantes Debita Vota sonant.

gaVDia te qVaeVIs, te grataqVe Vota seqVVntVr;
 te faVor, atqVe Vrbis pVbLICVs ornat aMor.

qVIs tibi, qVIs VIgor est! Verbis qVoD ponDVs!
 In aLto

peCtore VIs qVanta est, qVantaqVe DeXterItas!
 Late nota patent tantae praeConla LaVDIs:
 rara Vetat bonitas te tVa posse Mori.

IpsE DeVs Vires, CVM VIrlbVs aVgeat annos;
 pVraqVe te fero LVX sVper astra Vchat!

o Ita te praestet Coelestis gratia saLVVM;
Destinet Ista tibi non nisi fata bona!

XVIII

MEMORIA SAECVLARIS
CVRIAE NORIMBERGENS.

ANTE HOS CENTVM ANNOS SPLENDIDVS
RENOVATAE ATQVE AMPLIFICATAE, ORA-
TIONI ACADEMICAЕ, NONIS APRILIBVS,

A. S. R. cl^o lxxxviii, PRAE-
MISSA.

CVria stat, uiuuntque Patres, Ciuesque superfunt!
Noridis aeternVM sic iVVenescat honos!
Gratia magna DEO, qui, quantum numine pollet,
Maiorum iussit pondus habere preces!
Auguria eueniunt. Soluit nunc pristina uota,
Laetaque, quod petiit, Norica terra uidet.
Perstitit, et duro uiguit quoque tempore Noris;
Curia et ipsa suo statque nitetque loco.
Scilicet effrenes Astraea relinquere terras
Censuerat, grauibus discruciatu probris:
Incluta cum Noris, Germanae gloria gentis:
O Dea, siste, inquit, quam meditare, fugam!

Ip sa

Ipſa tibi ſedem condam, propriamque dicabo;

Ipſa tibi conſtans munera ſacra feram.

Hic tua libra, tuusque ſacer ſeruabitur enſis;

Hic Patres pariter te Populusque colent.

Hic decreta probes, magnique edicta Senatus;

Hic leges patriae, ſaſque, piumque, regas.

Ergo Iuſtitiae ſurrexit nobile templum;

Noriacoque ſtetit curia firma ſolo.

Illius at crebro fulſerunt limina cultu;

Quantum et creuerunt tempora, creuit honor.*

Centenos abiit reuolubilis annus in orbes,

Iamque nouam repetunt ſaecula lapſa uiam:

Tum uero Themidos reſplenduit amplior aedis;

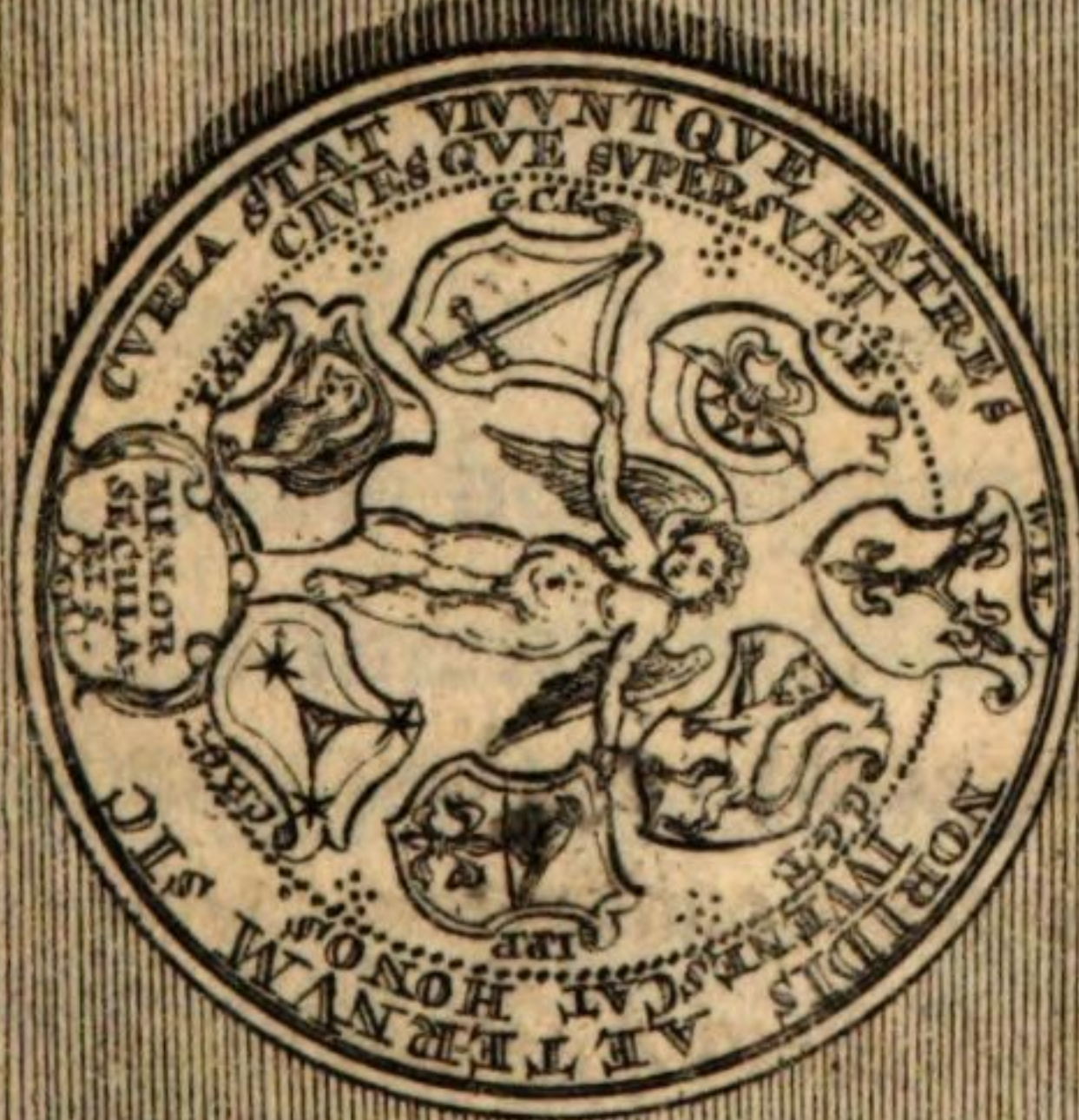
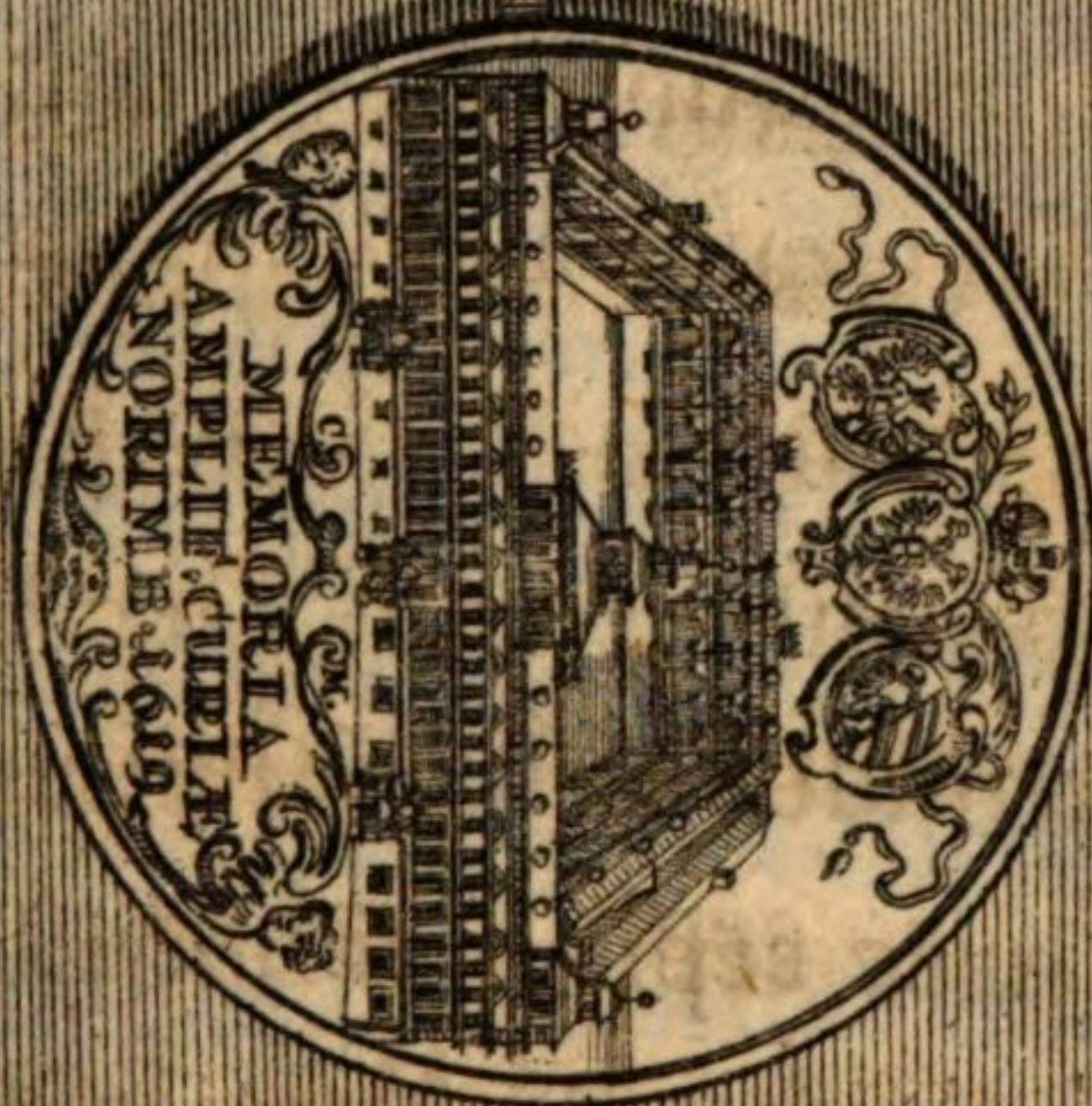
Maius et haec cepit nobiliusque decus.

Atque utinam rigidus ne Mars fera bella tuliffet,

Turbaffetue ſuis tam bona coepta minis:

Scarec

* Curia Norimbergensis, eo, quo nunc ſtat loco, condita, et pro illius temporis conditione exaedificata eſt A. clo cccxxx Febr. III, poſt diem Agathae ſacrum. Deinde uariis temporibus magis ornari atque amplificari coepit, uſque dum ante hos centum annos, iacto primo lapide inferioris anguli, ſplendidius renouaretur atque ampliaretur. Cuius rei memoriam etiam numiſmatum publice tunc excuſorum documenta gratae poſteritati commendant.

Staret opus, quo nil splendentius orbis haberet;
Staret mirifice condecorata domus.
Stat tamen, et uisu dignissima, quodque tenere
Spectantum merito lumina possit, habet.
O quam magnificis portis tribus alta superbit,
Quales nec Doris struxerat ipsa sibi!
Quam patulis radiat pulchrisque instructa fenestris,
Quas ter tricenae frons speciosa refert!
Quam uariis amplisque patet penetralibus intus;
Quantoque ornatu pars quotacunque riget!
Illic augustam multum miraberis aulam;
Illic suspicies, quid queat artis amor.
Non unum spectabis opus, quod laude, Myronis,
Quodque Scopae superet Parrhasiique, manum.
Quocunque aspicies; oculusque animusque stupefceret;
Vixque putes, homines hanc posuisse domum.
Felices, per quos tam pulchra palatia fulgent;
Quorum et consiliis Noridis auctus honor!
Illustres animae, uobis bona quaeque precamur;
Vestraque pro meritis molliter ossa cubent.
Vt uos abstulerint terris communia fata,
Vtque leues cineres flebilis urna tegat:
Parte tamen uestri meliore uigetis Olympo;
Puraque uos saluos iam tenet ora poli.
Viuitis et meritis, laudumque superstitie fama;
Curia et ipsa mori nomina uestra uetat.

Viuitis et sobole, dignisque nepotibus, aucti:

Vos uestrae stirpis fera propago decet.

Sunt, qui uos aequent, quodque est mirabile, uincant;

Qui renouent uestras continuentque uices.

Viuit NVZELIVS, cuius uenerabile nomen

Ominibus faustis altera saecula refert;

Nominis eiusdem princepsque caputque Senatus,

NVZELIVS, Patriae gloria certa piaec.

Viuit FVRERVS, summa grauitate Duumuir;

Illud grande aeui fidus honorque fui.

Viuit TEZELIVS, Patriae lumenque decusque,

Noriaci Pindi Praefes, et Urbis amor.

KRESSIVS et uiuit, cui publica commoda curae,

Quique sagax librat non leue molis onus.

Et PAVMGARTNERVS uiuit, qui prospicit Vrbi

Consiliisque sagi, consiliisque togae.

Viuit et IMHOFIVS, gentisque illustrat honores;

Et grauis ac sapiens Norica rostra regit.

GEVDERVS uiuit, meritis et sanguine splendens,

Quem bonitas pariter dexteritasque decet.

Tot uiuunt alii Proceres, Patriaeque Parentes;

Quorum non tenuis nomina charta capit.

Vos igitur saluete, o suauium lumina, per quae

Noridis et durat prouehiturque decus!

Viui-

Viuitis : at longos sic uiuite Nestoris annos ;
Nec nisi uos sero fidera celsa petant !
Viuite ! Sospitibus uobis , et sospite uestra
Progenie, semper Patria sospes erit.
Vos adeo Themidis Domui noua pandite saecula ;
Vos charae Patriae spes aperite nouas !
Vobis , et Populo , bene sit ! bene et omnibus ac-
uum,
Quod nunc ingredimur , quodque sequetur,
eat !
Aurea uirtutum reuifescat protinus aetas ;
Successuque bono tempora quaeque fluant.
Ipse DEVS porro uigilet, tot causa bonorum ;
Patresque et Ciues protegat ipse DEVS !
Sic priuata uouet pietas , animusque fidelis ;
Sic et quisque bonus publica uota iuuat.
Vos etiam , Musae, coeli celebrate fauorem ;
Vos laetos plausus et bona uerba date.
Haec uero fuerit uotorum summa piorum :

NORIDIS AETERNVM STET VIGEATQVE SALVS:

XVIII

ELEGIA

IN RESVRRECTIONEM ET
ADSCESIONEM
CHRISTI,

ORATIONI ACADEMICAЕ XX MAII A.S.R.
clō Io ccxxi PVBLICE RECITATAE
PRAEMISSA.

IAm diuina cano. Procul hinc, procul ite, pro-
fani!

Ite, quibus ueterum fabula ficta placet.

Non mihi Pythagoras, fateor, non Zeno, proba-
tur;

Sordet Apollonii uita, uasferque dolus.

Vos etiam Aonides paullum discedite Musae;

Ipsae non capitis, quae sacra uerba loquar.

Nunc ego, pro Pindo, sancti iuga posco Sionis;

Proque Hippocrene me iuuat amnis Hebri.

Ecce, redit uiuus, quem trux occiderat orbis:

Quem Draco sustulerat, uictor ab hoste re-
dit.

Exurgit tumulo , tumuli quem claustra tene-
bant ;

Et uiuit, uita qui spoliatus erat.

Ad coelum rediit domito rediuius ab Orco ;

Et data uictori sunt sua regna DEO.

Viuit , qui scuticis , qui uepribus , undique laesus,

Altae protendit brachia sancta cruci ;

Qui sensit , quicquid possent , rabiesque , furor-
que ;

Infons qui uoluit succubuisse neci.

Reddidit huic uitam diuina potentia Patris ;

Et simul hic uitam reddidit ipse sibi:

Magna DEI soboles , DEVS ipse , et rector Olym-
pi ,

Quem mare , quem coelum , uastaque terra ,
tremunt ;

CHRISTVS , nostra salus , spes nostra , et gaudia
certa ;

Qui solus nobis pandit ad astra uiam.

Ille , uti post mortem , rupta tellure , reuersus.

Ascendit superas , regna paterna , domus :

Sic quoque nos ipsi uiuemus ; et excita surgent

Corpora , feralis quae tumularat humus.

Obmutesce , sagax Stoa ! Non haec talia praestat ,

Nec bene mortali lumine cernit , homo.

Nulla hic calliditas temere miracula finxit:

Nulla hic Circaeis ars repetita modis.

Vos eritis testes, alba quos ueste nitentes

Aetherea Genios miserat arce Pater.

Vos etiam testes eritis, pia pectora Matrum,

Queis primis uacua haec cernere busta datum
est.

Testes tot Sancti, quibus auctor duxque salutis

Tangendum corpus, uulnera et ipsa, stitit:

Quorum in conspectu CHRISTVS super aethera ue-
ctus,

More triumphantis, digna tropaea tulit.

Sic est: rem tantam uerbis testatur apertis,

Fallere qui nolit, nec queat, ipse DEVS.

Salue igitur, salue, uitae melioris origo;

Imperium qui par cum Patre Natus habes!

Per te uera salus orbi quaesita refulsit;

Per te nos poenis libera turba sumus.

Iam coelum terrae, coelo coniunctaque terra est;

Inque polum nobis transitus inde patet.

Iam mors constricta est uinclis, constrictus Auer-
nus;

Iam neque nos, quicquid presserat ante, pre-
mit.

Non

Non opis est nostrae, dignas tibi soluere grates,
Qui tantis cumulas nos, DEVS alme, bonis.

Ante tuas igitur proni deuoluimur aras;
Inque tui cultum pectora nostra flagrant.

Nos tibi uiuimus : nobis tua uita fauorque
Viuendi uires consiliumque dabit.

Nunc piget huc ferri, quo labes insita mentis,
Vanaque quo leuitas, ambitioque trahit.

Insultet mundus ! Fortuna uolubilis erret !

Tu, nobis portus spesque salutis, eris.
Si morimur ; durae non mortis fata timemus ;

Perdidit haec uires, te moriente, suas.

Si quondam tumulus pallentia corpora conder ;
In tumulo nobis, te duce, parta quies.

Tempus erit, quo nos focios e morte reduces ;

Quo putris referet corpora uiua cinis :

Quo placidus nobis concedes gaudia coeli,

Gaudia, quae nullis contemeranda modis. (†)

(†) Vid. CL. BEYSCHLAGII Syllog. var. opusc. T. I
Fascic. I, pag. 20.

XX

IN OBITVM

DOMINAE

ANNAE MARIAE,

NATALIBVS PELLERIAE, DE SCHOP-
PERSHOF, CONIVGIS DESIDERA-
TISSIMAE

DOMINI

GVSTAVI GEORGII
TEZELIIDE KIRCHENSITTENBACH, IN VORRA ET
ARTELSHOFEN,SACRAE CAESAREAE MAIESTATIS CON-
SILIARII, S. R. I. LIBERAE REIPVBL. NO-
RIMBERGENSIS TRIVMVIRI, REI SACRAE
AC LITERARIAE EPHORI, ETC. XVI IVL.A. R. S. cId Idccxxi COELO RE-
CEPTAE.

NOMINE

ACADEMIAE ALTORFINAE.

MOrtem igitur subiit, quae tot tibi iuncta per
annos,

TEZELT, coluit foedera sancta tori?

Illa

Illa, tuae uitae requies, Vir magne, recessit?

Illa fui sexus gloria, honorque Domus?

Non solos uiolant haec tristia damna Penates?

Sed pater in plures egrediturque dolor.

Ite, bonae mentes; moerorem incendite fletu;

Ite, quibus probitas constat, et alma fides!

Ite, piaae Charites, atque ista stupefcite busta;

Continet, hei, uestrum flebilis urna decus!

En, ueniunt sanctae Virtutes ordine longo,

Inque pios cineres ultima dona ferunt.

Ante omnes Pietas, niueo uelamine cincta,

Praesto est, et lacrumans haec sua damna gemit.

It comes et tristi diuina Modestia uultu,

Et sua funestis fletibus ora rigat.

Ipsa suis manibus structum uenerata sepulcrum,

Matronae titulos et monimenta dicat.

Addit et hos uersus: PIETASQVE FIDESQVE PVDOR-

QVE,

HAC CVM TEZELIA CONTVMVLANTVR HVMO.

Quantum alias unquam defleuit funera Matrum,

Quantas et lacrumas Manibus ante dedit;

TEZELIAE exequias tantum pia Noris honorat,

Eius feralem collacrumata rogam.

Quos non, quos planctus repetat moestissima NATA,

Vnica quae tantae MATRIS imago uiget?

Et tibi quis superest, TEZELI, hoc funere sensus;
Dum rapta est animae portio tanta tuae?
Quam pia, quam comis, quantis uirtutibus uxor
Destituit uiduum morte perempta latus!
Eminet ut coelo consors ac filia Solis,
Praeque aliis stellis candida Luna nitet:
Inter honoratas Matres sic splenduit illa,
Virtutisque suae sparferat inde iubar.
Stemmata clara suo, sed mente illustrior ipsa;
Hoc igitur tanto digna Marita Viro.
Cui maior pietatis amor; cui uitae saeculi
Longior a uitii integriorque fuit?
Haec tulit auxilium miseris; solamen egenis;
Haec sapiens domui profuit ipsa suae.
Plura quis hic memoret? Certe, uenerabile nomen
Tantae Matronae postera saecula colent.
Ast, heu, cur capiunt tot dotes tristia fata?
Tantaque cur animi munera claudit humus?
Quid iuuat illustris praestanti in corpore uirtus?
Quid iuuat et multis mens decorata bonis?
Nilne adeo tutum, uitam dum fata reposedunt?
Nec uitare necem femina tanta potest?
Sic uero uisum est rerumque hominumque Parenti,
Qui bona, quae dederat, uendicat ipse sibi.
Interea iustus tuus est gemitusque, dolorque,
TEZELI, Patriae splendor honorque tuae!

Haud secus, ac rapido turbantur fulmine tacti,
Credimus, hoc casu te stupuisse prius.
Et nos moerenti iam tecum pectore flemus,
Ad tumulum Vxoris summaque fata tuae.
Nos quoque sentimus, quae te iam uulnera laedunt;
Musaque nostra tuis adstupet aegra malis.
Non equidem haec tentat lugendi scribere leges,
Nec lacrumis audet constituuisse modum;
Vt tamen ipse tibi parcas, Patriaeque saluti
Te ferues, omni iam pietate rogat.
Quid gemitus profunt? Nulla reuocabitur arte,
Quae semel amissa est uita, iubente DEO.
Viue igitur, tantosque inhibe, Vir magne, dolores:
Quam fles, illa DEO reddita, spernit humum.
Illa inter superos coelestia gaudia carpit,
Gaudia mortales non habitura uices.
Viue ualeque diu: neque enim charissima Coniux
Inuideat nobis hoc superesse decus.
Omnes te saluum, longaeuum optamus et omnes:
Stirps, columen; Patrem, Patria; Musa, du-
cem!

XXI

DOMINO

IOHANNI GVILIELMO,

ILLVSSTRISS. ET EXCELLENTISSIMO

S. R. I. COMITI

DE WVRMBRAND ET STVPPACH,

LIBERO BARONI AC DYNASTAE STEYERS-
BERGII STICKELBERGII RAVTTENAVII ET
NEVHVSII, ATQVE DVCATVS STIRIENSIS AR-
CHIMAGIRO HEREDITARIO, SACR. CAESAR.
MAIEST. CONSILIARIO SANCTIORI ET CA-
MERARIO, ITEMQVE SVMMI IVDICII IMPE-
RIALIS AVLICI PROPRÆSIDI, HEROI PUR-
PURATO, SPLENDIDISSIMORVM HONO-
RVM ACCESSIONIBVS MENSE NOVEMBRI

A. R. S. clō lō cc xxii SOLEMNITER IN AV-

GVRATO.

Heroum, WVRMBRANDE, genus, cui splendida
uirtus

Tot magnis meritis præmia digna refert;
Ecce, noui præeunt fasces; noua purpura fulget:
Iamque tibi uotis pectora mille flagrant!
Crescis, et in nostri laudes attolleris æui;
Et tua nunc maius gloria nomen habet.
Conscendis felix PRO PRAESIDE grande tribunal;
Sanctaque iustitiae munia celsus adis.

Magna-

Magnarum legum moderandas fumis habenas,

Et summa Imperii iura tuenda capis.

Hoc iussit CAROLVS, quo nil habet altius orbis :

O quanto uirtus se tua teste probat !

Cernis, ut auguriis laetis sua gaudia pascat,

Et magni faueat CAESARIS aula tibi:

Gestiat ut passim Germania prodere plausus ,

Publicus et promat tot bona uerba fauor.

In tua certatim surgunt praeconia uates ;

Nec memorem Aonii te piget esse chori.

Pars canit antiquae fulgentia nomina stirpis ;

Vnde altae mentis femina prima trahis.

Pars dotes animi, magnosque recenset honores,

Doctrinaeque stupet nobilioris opes.

Hei mihi, cur nostra est istis conatibus impar ,

Plectraque cur te non digna, Thalia mouet?

At rapit attonitam magnarum copia rerum,

Et tua conantem laus cumulata premit.

Incluta te dudum circumfert Fama per orbem ,

Et simul Eois monstrat, et Hesperiiis.

Ampla quidem rerum series ab origine prima,

Amplius et a prisco sanguine surgit honos.

Quos non in trabea, quos non Heroas in armis ,

Gente tibi iunctos, saecula uetusta dabant?

Sic

Sic quoque LEVPOLDOS * STEPHANOSQUE, et lumina
plura, * de A. C. 1167.

Inter tot magnos Austria iactat Auos.
Attamen illa tuae laudis pars ima uidetur ;
Et plus ipsa tibi debet auita Domus.
Mens tua sublimi plus ultra nititur ausu,
Maiorumque decus prouehit, atque tuum.
Fortunam ingentem paribus uirtutibus ornas,
Et quicquid decorum suspicit orbis, habes.
Quanta tibi est grauitas, et quanta modestia mo-
ris ;

Quantus et ingenii, iudiciiue, uigor !
Tu uerbis numeros addis, tu pondera rebus ;
Miroque eloquio pectora quaeque regis.
Totque inter titulos, cunctas edisseris artes,
Et, si quid doctos praeterit, ipse doces.
Miratur praefens, ueniens mirabitur aetas,
Edita doctrinae iam monimenta tuae.
Scilicet hinc multo te purpura pulchrior ambit ;
Hinc immortalis nomine maior eris.
Nascitur inde tibi sapientia praefide digna,
Consilio ut promptus grandia coepta iuues.
Salue igitur, uenerande HEROS, cui sic fauet ae-
ther ;

O decus, o faeculi splendor amorque tui!

Te res Imperii, te mille negotia poscunt;
Plus tamen et molis mens tua ferre ualet.
Alma Themis libramque suam tibi credit et en-
sem:

Tu bonus et iustus pignora tanta geres.
Te legum in folio uirtutum concio cingit;
Illarum auspiciis quicquid ages, bene ages.
Fallor, an Aoniae simul apparere Camenae,
Et tanto cupiunt semper adesse Viro?
Imo adfunt, alacresque tibi laetaeque ministrant,
Visae plus per te posse placere sibi.
Vtere, MAGNE HEROS, tot honoribus utere felix,
Quos tibi uirtutes promeruere tuae!
Consiliis superas, superes quoque Nestora uita:
Fata tuis meritis prospera semper eant!
Exere, quas Numen tibi contulit, exere uires;
Sisque, quod es, Themidis praesidium atque
ualor.

Sic nunquam effulsit maior WVRMERANDIA uirtus;
Sed nec iustitiae celsior iuit honor.

XXII

ELEGIA

ACTISSACRORVM SAECVLA-
RIVM ACADEMIAE ALTORFINAE
A. S. R. cIdo Idccxxiii CELEBRATORVM,
PRAEMISSA.

Fulserat alma dies ! Iam uidit tempora festa,
Quae multa optarat Norica Musa prece.
Vidit ter felix, quae nunquam uiderat ante;
Quaeque aetas hominum conspicit una semel.
Centenos abiit reuolubilis annus in orbes;
Et decies decimum sol superauit iter:
Ecce, renascentes referarunt templa Camenae;
Et noua Pieriae fata iniere domus !
Aurea doctrinae reuirescit protinus aetas;
Virtutisque suus continuatur honor.
Laeta Palaecome solennia uota rependit:
Namque suo sospes statque uigetque loco.
Gestiit, et plausu retulit sua gaudia Pindus;
Omnia festiuis sunt operata sacris.
Pulchraque tunc doctae dedimus spectacula turbae;
Et dignis uenit laurea grata comis.
Aoniae faciles ierant in carmina Diuae;
Auratamque tulit Cynthius ipse chelyn.

Gaudia conspirans ciuis celebrauit et hospes;
Ac si quem Patriae cura DEI que tenet.
Ecquis tot memoret iactas ad sidera uoces?
Quisque tot ominibus uota probata canat?
Vicini colles, nemorum uicina uireta,
Laetitiae plenos tunc retulere fonos.
Pegnesus solito caput altius extulit udum,
Atque exultantes plenior egit aquas.
Nec minus iuerunt passim gratantibus undis
Nominis haud parui flumina Teutoniae.
Quis credat? Voces nostras Thetis audiit ipsa,
Et placido motu signa secunda dedit.
Hei, quot Musarum, celsae quot Apollinis arces,
Visae sunt nostris plaudere uelle bonis!
Gratia summa DEO, qui tanta haec gaudia nobis
Praestitit, et pondus iussit habere preces.
Huic succensa piis crepitauit laurea flammis;
Auspicio ut felix magnus hic annus eat.
Huic arfere sacrae facibus melioribus aedes:
Nam quodcunque sumus, muneris omne DES
est.
Et TVA tunc fuimus uenerati Numina, CAESAR;
O CAESAR, quo nil altius orbis habet!

Qua dextra tot sceptris regis, Populosque gubernas;

Hac Artes etiam Pieridesque foues.

Auspice TE, fulget studiis ornatus aeuum;

Otia iam tellus, otia Pindus agit.

Diximus: AVSTRIADVM, quorum est celsissima uirtus,

Perstet, et aeternum floreat, alma DOMVS!

Augeat imperium CAROLI DEVS, augeat annos;

Inque oras coeli non nisi tardus eat!

O utipam surgat tanto de sanguine Natus,

Qui gerat auspicio, quo PATER, orbis onus!

Iam tibi, iam quantum debemus, O INCLVTA NORIS,

Sancta o uirtutum Castalidumque Parens!

Quid tibi, iustitiae uindex, VENERANDE SENATVS;

VOBIS, o Patriae lumina clara piaec!

In uestras equidem audebamus surgere laudes;

Viribus at nostris copia maior erat.

Ingenium exsuperat rerum grauitasque, nitorque,

Et nostra his meritis ora minora patent.

Tot benefacta tamen ne postera nesciat aetas;

Haec animi memoris iam monimenta damus.

Quam

Quamuis defuerint uires ; at recta uoluntas

Se probat, in magnis si uoluisse fat est.

Hic loquitur Pietas, et grati pectoris ardor ;

Si quid habet charta haec, hinc petit omne decus.

Inuida gens Musis, procul hinc, procul inde facesse,

Ah, Liur, meritis ingeniisque grauis !

Quisquis amas Musas, quisquis uirtutis honores,

Huc ades, et nobis lingua animoque faue !

Huc ades, et laudes dignorum laudibus addas ;

Atque iuues uotis publica uota tuis !

Tu uero salue, qui surgas, optime Vates,

Si quondam renouant altera saecula uiam !

Nostros excuses ausus, tenuesque labores ;

Et melius praestes nobilis artis opus.

Vt maiore canas res magnas ore, lyraque ;

Non animo poteris candidiore loqui.

XXIII

AD DOMINVM
GEORGIVM MELCHIOREM
DE LVDOLFF,IVDICII SVPREMI CAMERAE IMPERIALIS
ASSESSOREM, GRAVISSIME LVGENTEM
OBITVM FILIAE DESIDERATIS-
SIMAE,DOMINAE
VVILHELMINAE HEN-
RIETTAE,EX CONVENTV ILLVSTRIVM CANONI-
CARVM VIRGINVM MARIAE - VVERDE-
RANO, PIE DEFVNCTAE VVEZLARIAE,
ET IBIDEM IV IDVS FEBR. A. clb lb ccxxiiii
SOLENNIBVS EXEQVIIS
ELATAE.**E**Rgo etiam ad lacrimas planctusque, LVDOLFFE,
uocaris,

O magnum Themidis Teutoniaeque decus!

Iam gemis, atque alto suspiria pectore ducis;

Soloque ex fletu triste leuamen habes.

Sponte uenit pia Musa tuos lenire dolores;
Attamen ipsa magis pallet ab ore tuo.
Non subeunt numeri, non uerba leuantia luctum;
Nec nisi singultu murmura rupta sonant.
Eheu, quanta tuae domui sublata uoluptas!
Quanta tuis Laribus gaudia rapta ruunt!
Fles Natam Genitor! Quae te sapientia flere,
Quaeque uetet tantis ingemuisse malis?
Fles Natam, et si quis talem deflere uetabit,
Ferreus, ac petra durior, ille foret.
Hoc equidem scimus, non ulli parcere fata;
Nec quemquam mortis fallere posse manus.
Scilicet instar aquae fluimus. Sic somnus et um-
bra,
Sic flos mane uirens, sole cadente, cadit.
Nascimur, et subito terris denascimur omnes;
Vita uolat, ceu uox, quam rapit aura leuis.
Nil tamen est grauius, quam funera ferre suorum,
Diuellique atro pectora chara rogo.
Hic licet et gemitus et planctus uincere quaeras;
Tristitiae stimulus saeuior intus erit.
Si iubeat grauitas te praetermittere fletus:
Hos amor et pietas non tenuisse sinent.
Sic natura tuas probat, o VIR MAGNE, querelas;
Sic et iusta tui causa doloris adest!

Proh, iacet exanimis uita tibi charior ipsa
FILIA, Virginei gloria magna chori.
FILIA, quae decori tibi sueuerat esse, tuisque;
Priscaequae exemplar quae pietatis erat.
Dum pleni florent uotis felicibus anni;
Deficit, et pallens, et sine uoce, iacet!
O cur non mortem uirtus domat atque iuuenta?
Cur rapiunt animos tam cita fata bonos?
Hauferat haec felix coelestis femina mentis;
Hauferat ex claro sanguine grande decus:
At uirtute genus superat; cui sola uoluptas,
Coeli sincero pectore iussa sequi.
Supremum uenerata DEVM, uenerata Parentes,
Celsior et uitiiis, horruit omne nefas.
Horruit omne nefas, homines exosa malignos;
His solis animo non placuisse stetit.
Quantus in ore pudor fulsit? Quae gratia uultus?
Et quantae ingenii nobilioris opes?
Dum colit exemplo PATRIS, moderanteq; PATRE,
Palladias artes; altera Pallas erat.
Dum releuat curas cithara, cantuque sonoro;
Altera, sed grauior, uisa Thalia fuit.
Dum MATREM sequitur (neque enim frugalior ulla)
Curauit multa sedulitate domum.

Quis non has dotes , quis non hoc pectus amasset ?

Cui non ista essent foedera grata tori?

At sectatur iter uitae melioris , et alto

WILHELMINA animo talia uota fugit.

Non adamat taedas ; pro taedis sidera poscit,

Atque DEO soli uiuere tota cupit.

Testis erit MARIAE VVERDERAE nobilis aedes,

Quae MAGNI REGIS munere clara uiget.

Hic, hic uirgineum quae uelant flammae uultum,

Induit, et laudum praemia uera tulit.

Hic mentem terris maiorem rite probauit,

Solius coeli laeta, flagransque, bonis.

Tam pia corda sibi propius coniungere Numen

Destinat, et citius claudere fata iubet.

Corripit atque aegros febris depascitur artus;

Morsque illi duras iniicit ipsa manus.

Ah, quoties coelum suspirat anhela Virago,

Conspectumque ardet, CHRISTE, subire tuum!

Ah quoties, uirtute tua robustior, optat

Longius et melius uiuere posse DEO!

Ipsa sibi non functa fatis pietate uidetur,

Cui fuerat uera nil pietate prius.

Cum fata urgerent; sibi mens interrita constat,

Vllaque nec moesti signa doloris habet,

Chare ualeto PARENS, inquit, MATERQUE ualeto!

Vosque ualete, pius quas mihi iunxit amor.

Vixi, quemque dedit cursum moderator Olympi,

Felix transegi; iam super astra uocor.

Vixi, et praesentis uici certamina uitae,

Vici, firma fide, nunc moriamur, ait.

Dixit, et in Matris sic uitam deserit ulnis;

Spiritus et coelo, uenerat unde, redit.

Quae potior pietas, et quae constantia maior,

Aut ista quae mens firmior esse queat?

Nil hic Harpalice, nil hic pharetrata Camilla,

Coelia nil audax, nil Menalippa ualet:

Cedite uos Graiae, Romanae cedite, matres:

Nullius uirtus altius ire potest.

Interea magni surgunt hoc funere luctus;

Inque domo planctus angulus omnis habet.

Stat Genitor; stat moesta Parens; tristesque Soro-
res;

Et tali casu turba propinqua stupeat.

Iustae sunt lacrymae: uerum quid flere iuuabit?

Ipsa nec huc iterum Nata redire uelit.

Non tota occubuit: mens est, qua uiuitur; il-
la,

Viuit in aeternum, perfruiturque DEO.

Exuuias recipit tellus; at nobile nomen

In linguis hominum pectoribusque uiget.

Quid

Quid quereris plorasque igitur? Moderatio mentis
Maiores fati te probat esse uirum.
Cordi est, MAECENAS, Patriae tua uita salusque,
Et coelum pro te publica uota rogant.
Ibit candidior post ista tonitrua Phoebus;
Et meliora tibi fata tuisque fluent.
Incluta florescat Domus haec, felixque perennet,
Cuius tot laudes Fama per astra uehit!

XXIII
DOMINO
IOANNI FABRICIO,
DOCTORI THEOLOGO CELEBERRIMO,
SERENISSIMI BRUNSVICENSIVM ET LV-
NEBURGENSIVM DVCIS A CONSILIIS RE-
RVM SACRARVM, ABBATI REGIAE LVTE-
RAE, IN INCLVTA ACADEMIA HELMSTA-
DIENSI PROFESSORI HONORARIO, PRO DE-
DICATO SIBI HISTORIAE BIBLIOTHECAE
FABRICIANAE TOMO SEXTO, GRATVM
ANIMVM TESTABANTVR ACADEMIAE
ALTORFINAE
PRORECTOR ET PROFESSORES.

DEsine nunc fractas hominum reprehendere
uires,
Saecula qui priscis nostra minora putas.

Ite, humiles animae, stupefactaque corda ueterno;

Ite, quibus languent membra, ridentque gelu:
Accusate dies, et longae taedia uitae,

Atque annos rugis canitieque graues!

Non in deterius semper prolabitur aetas;

Nec, quae aliquando fuit, ferrea semper erit.

Haud omnis titubat torpetque annosa senectus;

Aut tremit, exhaustis uiribus, aegra cutis.

Igneae uis animi naturaque surgit in annos,

Summaque nec uitae tempora perdit hiems.

Laurus ut usque uiret, nec pulchrae frondis honores

Deterit; illaefum sic tenet illa decus.

Testis FABRICIVS, quem nunc uenerantur ad
Elmum,

Ac dignis celebrant laudibus, Aonides:

FABRICIVS, quondam nostri quoque gloria
Pindi;

Noridis at nondum non memor ipse suae.

Iam decies octo pluresque hic computat annos;

Nec procul a faeculi limite tempus abest:

Ille tamen uiuit, quodque est mirabile dictu,

Succrescente aeuo, robora plura capit.

Illi non fessae marcent ad munia uires;

Sed curae, iuueni quae placuere, placent.

Perstat mens uegeta , et nullis conatibus impar ;
Nec perit in uultu , qui fuit ante , uigor.
Condit adhuc doctas uentura in saecula chartas ;
Deque libris cultos extruit ipse libros.
Iam solers ueterum , iam tot monimenta recentum ,
Excutit , et mira dexteritate refert.
Nouimus hinc melius sacrata uolumina Patrum ,
Quaeque pii passim composuere uiri.
Multa recognoscit Themis hinc sua lumina iuris ;
Multaque , quae facili promsit Hygea manu.
Explicat ingenii pulchras Sapientia dotes ,
Miraturque suas hic quoque Phoebus opes.
Cernimus hic legimusque excusa senilibus annis ,
Qualia uix aetas florida scripta daret.
Non est , quod iactet sua quondam exempla uetu-
stas ,
Varronisque sui prodita scripta senis :
Non , quod Nysseni referat , pluresque labores ;
Ponimus hoc contra pristina saecula caput.
FORTVNATE SENEX , qui post tot lustra , tot
annos ,
Viuida tot mentis das documenta tuae ;
In quo naturae reuidentis imago recurrit ,
Seque iterum nasci tempora prisca uident :
Dic , quaeso , tanti fuerit quae causa uigoris ?
Quidque istas uires ingeniumque paret ?

Quae tibi succurrant faustis ex collibus herbae;
Longaeuosque annos quae medicina iuuet?

Scilicet haec firmae felicia femina mentis

Ipsius coeli munere nata foues.

Acrius incaluit patrii uis sanguinis in te;

Et tibi maiorum nomina calcar erant.

Non minus ardebas, tibi cum doctrina DIL.

HERRI,

ARNOLDIQUE cati, subdere uisa facem est.

Nutriit hos magnus quondam CONRINGIVS

ignes,

Et quos tunc alios IVLIA DOCTA tulit.

Multum SAVBERTVS, multum te noster ama-
uit

DVRRIVS, ingenio mitis, at arte potens.

Inflammata semel nescit requiescere uirtus,

Altaque mens semper, quo recalescat, ha-
bet.

Quasquas annumerant, Germania, Gallia felix,

Et Latium, et tellus Belgica; uisis opes.

Ipfa tibi Pietas portis bipatentibus aedes,

Ipfa suas pandit docta Minerua domos.

Artibus, et uario polles fermone disertus,

Nec paucis populis aemula uerba refers.

Non satis est, uixisse tibi; tua lumina spargis
Latius, et multos demeruisse iuuat.

Nulla tuae uacua est tibi pars, aut prodiga, ui-
tae;

Scripsisti iuuenis, scribis et ipse senex.
Ipsa nouas uires aetas capit; inque senecta
Vis animi assiduo firma labore uiget.

Enituit uirtus et magna scientia rerum;

Menteque PRINCIPIBVS consilioque places.

Trans mare Fama uolat; transque altas diceris
Alpes;

Et te docta uirum nouit ubique cohors.

Quam tibi facundo FERRARIUS ore fauebat!

Quamque tui cupidus MAGLIABECHVS erat!

Officiis certans et adhuc tesaepe laceffit,

Ingens Musarum, FACCIOLATVS, amor.

Creuerunt anni, uos et creuistis, honores;

Nec uirtus uno est surgere nisa gradu.

Patria perpetui seruat monimenta fauoris;

Teque suum celebrat IULIA Musa decus.

Nunc tibi gratantes plaudunt utrinque Camenae;

Inque tuo geminus nomine Pindus ouat.

Si tibi non aptum reddit pro munere munus ;
 Teste tamen grates carmine Noris agit.
Te uates alii , quanto decet ore , loquantur ;
 Vllaque nec careat laudibus hora tuis :
Noris pectoribus fidis tua nomina feruat ;
 Proque salute tua fert pia uota D E O.
O uiuas plures , PRAESVL VENERANDE , per an-
 nos ;
Et placido coeli munere perge frui !
Det tibi , det Numen , quod aues , quodque ipse
 precaris ;
Serius et Superum fidera celsa petas.
Sic tecum Coniux memorabile transigat aeuum ;
 Fataque sic uobis semper amica fluant !
Sospite sic tecum ualeat quoque Natus , et olim
 ! Illustret gentem cum seniore senex.
Naturae uincas leges ; saluusque uirensque
 Vel Pylii superes tempora magna Senis.
Exemplum , tua sit longa aetas , uitaque felix ,
 Quod ceu mirandum saecula futura canant !

A. S. R. clō lō cc xxiiii.

XXV
 IN VETUSTA INSIGNIA
 GENEROSISSIMAE
 GENTIS
 EBNERORVM AB ESCHEN-
 BACH.

Ex antiquo lapide Sepulcrali Aedis Francisc. Norimb.

CAeruleo in clypeo VEXILLVM fulgurat auro;
 CORNVA, ceu ueterum classica, cassis ha-
 bet.

Sic EBNERORVM uirtus fulgetque, praeitque;
 Mensque petit coelum; nomina Fama canit.

VBERIOR EXPLICATIO
EORVNDDEM INSIGNIVM,
AD DOMINOS
HIERONYMVVM GVI-
LIELMVVM,
ET
IOHANNEM CAROLVM,
EBNEROS
AB ESCHENBACH, IN GVTTENBVRG
ET ERLENSTEGEN,
S. R. I. LIBERAE REIPVBL. NORIMB.
SENATORES CONSVLARES, ALTE-
RVVM CVRATOREM ACADEMIAE
ALTORFINAE, ALTERVM PRAEFE-
CTVM RERVVM PROVIN-
CIALIVM.

Ecce, EBNERORVM quid picta insignia
monstrant!

Non hic est pecten, ferraue, densue scaber:
Est pars VEXILLI ueteris, quod splendet ab AVRO,
Hoc peperere sibi Marte togaque decus.

Signiferi praeferre solent Mauortia signa;
Virtutum, EBNERI, signa notasque ferunt.

Sic praeceunt meritis, sic parta laude refulgent,
Possit ut exemplum fera propago sequi.
Quin et CYANE0 clypeus nitet inde COLORE;
Quod caeli haud aliter caerula templa nitent.
Scilicet et mentis generosae nobilis ardor,
Dedignatus humum, tendit ad astra poli.
Tum clypeum PHALERAE, CASSISQUE, et CORNUA
curua,
Condecorant, dignum nobilitatis opus.
Cornibus intortis cecinerunt classica prisca;
Res EBNERORVM publica fama canit.
Extus, ceu PLVMIS ornantur cornua bina;
Ne quid inornatum Gens Generosa gerat.
Tam pulchris igitur titulis, DOMVS INCLVTA, gaude;
Crescat et ex uoto, qui tibi fulget, honor!
Te, te, iure colunt memores, GVLIELME, Camenae;
Ac te Cyrrhaeus, CAROLE, Phoebus amat.
Viuite, PAR FRATRVM, queis non uirtutibus olim
Castorque et Pollux emicuere magis!
NORIDIS, et magni uos nomina magna SENATVS!
Vos et Pieridum praesidium atque decus!
Fulgete, o uestrae splendentia lumina Stirpis;
Fulgete, o Patriae fidera fausta, diu!

XXVI

VIRO PERREVERENDO,
ANDREAE SEIDELIO,

ECCLESIAE EVANGELICAE, QVAE IL-
SCHVANGI EST, PASTORI, ET VENERABI-
LIS MINISTERII SOLISBACENSIS
SENIORI,

FILIAM CHARISSIMAM,
VIRGINEM ORNATISSIMAM,
CATHARIN. CHRISTINAM,

VIRO CL.
GEORGIO LEONHARDO
MEINELIO,

SCHOLAE SOLISBACENSIS RECTORI,
XXVI AVGVSTI A. S. R. cl^o l^occc xxvii
NVPTVM COLLOCAN-
TI.

Tolle libros ueteres tantisper, tolle recentes,
Queis tibi, SEIDELI, nil prius esse solet.
Tolle et mirandos lapides, chonchasque, fibras-
que;

Cum uim naturae te didicisse iuuet.

Sculptasque effigies doctorum tolle uirorum;
Aut tua quod pulchrum bibliotheca tenet.
Iam melior fortuna tibi noua gaudia praestat;
Teque tui reuocant prospera fata Laris.
Adspice, quam faustas iungat tua Filia taedas;
Filia, uirtutis gloria, Patris honor!
Fortunate Parens, cui tam fauet arduus aether;
Praemia cui Pietas tam cumulata refert!
Sic est: AETERNI, floret stirps digna piorum,
Et perstat semper firma, fauore DEI.
Te uero celebrent alii, VENERANDE SACERDOS,
Atque aptis numeris teque tuosque canant.
Quas tua non laudes praeclara scientia rerum;
Quas candor sapiens integritasque ferat?
Ipse ego grata tuae fortis modo munera miror;
Nec spernes paruum pignus amicitiae.
Ipse etiam SPONSIS faueo linguaque animoque;
Huncque diem uotis auspiciisque colo.
Felix, qui talem legisti, SPONSE, maritam,
Quae tam laudanda prodiit orta domo!
Felix, quae tali fociaris, SPONSA, marito,
Quem docta Eusebie, quem pia Pallas amat!
Felices animos, quos miti fidere natos
In sua coelestis uincula cogit amor!
Plaudimus, en, VOBIS! VOBIS Fors optima constet,
Nec ueniat tristis nubeque moesta dies!

Viuite concordēs : agnoscite munera coeli;
Et uestro thalamo candida fata fluant.
Viuite uos laeti, fructusque feratis Amoris;
Soluat et hos nexus non nisi fera dies.
Poma quot auctumnus, quot fruges suggerit ae-
stas;
Tot bona uester alat deliciasque torus.
Tali coniugio proles quam bella resurget!
Haec pia quam felix crescet et inde Domus!

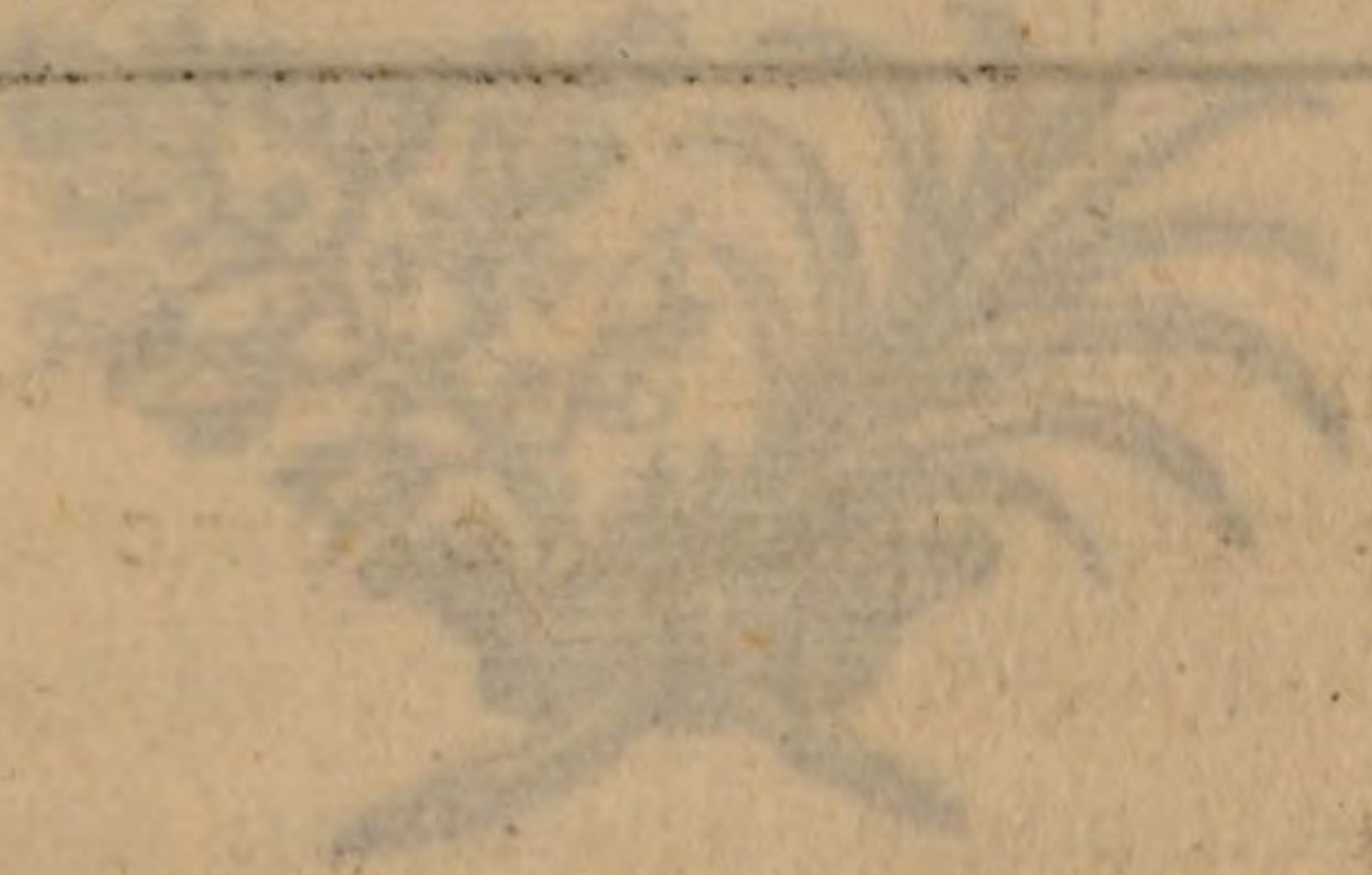

CARMEN EPICVM
ET
III ECLOGAE

KARMEN EPICVM

ET

III ECLOGAE

CAR

RELIGIONIS DIVINITVS VINDICATAE

MEMORIA SAECVLARIS, A. S. R.
CL^o ID^o CCXVII, IN SOLEMNI ACADE-
MIAE ALTORFINAE PANEGYRI
EXCITATA.

Tertia iam sacris orditur saecula rebus
Sancta Sion, supplexque DEO noua uota pre-
cesque

Auspicio meliore refert. Iam pinguibus aris
Templa sacrata nitent; annorumque orbe uoluto,
Pulchrarum felix uirtutum nascitur aetas!
O, qui supremo moderaris tempora nutu,
Alme DEVS, magnumque regis placidissimus orbem,
Te duce, iam passim sacrae sollemnia genti

Gaudia confurgunt ! Coeli indulgentia gestit
Diuitias referare suas ; priscumque tuetur
Coelestis doctrina decus ; referuntque salutem,
Qui te cunque colunt , sanctique oracula Verbi
Intemerata tenent. Constat sua gloria sacris,
Constat honor , cultusque frequens ; et pectora mille
Insigni pietate calent. Liuorque , dolusque ,
Chara tui Vatis nondum caligine pressit
Nomina : cantatur sacro LV T H E R V S in orbe !
Sunt ergo , P A T E R A L M E , tibi mortalia curae ;
Sunt tua templa tibi cordi : nec ferrea fata
Humanas agitant mentes. Tu cuncta gubernas !
Haec , haec diuini monimenta aeterna fauoris
Terrestres superant nifus. Non , si mihi centum
Ora sonent , linguaeque pares , tot nomina laudum
Eloquar ex uoto , aut gratiae memorabile mentis
Exemplum referam. Sunt splendida munera coeli
Coelesti recolenda modo : quis digna canenti
Robora suppeditet ? Quis tanta in carmina uires
Afferat ? Aonium res haec tam sancta liquorem
Respuit , indignamque chelyn , uocemque profanam,
Fucatasque artes. Pietas nunc sola placebit.

Ordine uota fluant. Tenuem , pia Musa , poc-
tam

Instrue ; da coelum sapere , et super alta leuari
Sidera , diuino stimulatam numine mentem !

Vos ,

Vos, huius Pindi clarissima lumina, Patres,
Et uos, deliciae Musarum ac pectora chara,
Ausibus his faciles, linguisque animisque fauete!

Venerat optatum per tot iam saecula tempus,
Quo DEVS infaustam sobolem miseratus Adami,
Criminis et patrii oppressam sub mole parabat
Eripere, atque orbis ueram instaurare salutem.
FILIVS ipse DEI, supera delapsus ab arce,
Virginis in gremio (tanta est clementia CHRISTI)
Induerat fragiles artus, et foedere miro
Coelestes tulerat nostra sub imagine uultus.
Tunc, homines inter, summi sapientia Patris
Consiliumque DEI legesque recludit opertas;
Humanique animi tenebras, nubemque serenis
Illustrat radiis, ac uiuo lumine complet,
Demonstratque uiam, qua gens terrena salutis
Auctoremque ducemque suae non segnibus ausis
Sequitur, pactoque habilis succedat Olympo.
Et quamuis (o grande nefas!) gens ferrea caeci
Pectoris, unde salus primum prognata patebat,
Suauius exortum furibunda spernere mente
Ausu diem fuerit; toto tamen orbe refulsit,
Quod coelum dederat, lumen; CHRISTIQUE ca-
nuntur

Nomina, qua terras immensum continet aequor,
Qua solis profertur iter, Fallacibus aris

Vana superstitio, tot quae se uertit in ora,
Victa abiit, ritusque feri, populiue feroces,
Pulchrius adsciuerere decus; pudefactaque cessit
Impietas: toto creuit gens aurea mundo.
Ast, cheu, quid non frangit lacrymabile tempus?
Quid non longa dies, quid non obnubilat aetas?
Eheu, quam sensim priscus deferbuit ardor,
Et pietatis honos! Eheu, uertentibus annis,
Quae terram inuasit ruditas, totamque ruinis
Improba gens uertit! Rursus prorupit in aeuum
Triste nefas; ritusque nouos, humanaque iussa,
Legibus antetulere DEI: Verumque, Fidesque,
Quodque magis mirum est, Coelum quoque uac-
niit auro!

Tunc sacra RELIGIO, magnis agitata periculis,
Exitiumque sui metuens, et fessa ferendis
Moribus, heu, prauis, ad limen tendit Olympi,
Non facie solita, nec, qualis tempore prisco
Condiderat Solymas, Christique frequentia templa.
Vox tenuis, tardique gradus, oculique iacentes;
Singultus crebri, et longo suspiria ductu.
Non formae splendebat honor, non lilia frontis,
Purpureaeque genae, roseisque corallia labris.
Fugerat ore decor; curae, maciesque, ualentes
Perdiderant artus; humeris uix sustinet aegris
Vndantem pallam, nec prisco fulget amictu.

Attigit ut tandem coelum, genibusque Tonantis
Procubuit, tales effudit moesta querelas:

O ueneranda mihi terrae coelique Potestas,
Accipe iam clemens, quae non audacia praeceps,
Sed dolor innocuus, uirtutisque aemula cura,
Et tua, summe Parens, bonitas, me promere iussit!
En ego, quae toto splendentior orbe ferebar,
Quae felix merui cultum, magnisque piorum
Vndique cingebar studiis, nunc deferor exul;
Nunc hominum uiolata ausu, doleoque, gemoque.
Hos miseros testor uultus, miserumque colorem!
Sed, quis finis erit lacrumis? Quis terminus unquam
Tam durae fortis? Quaeque ultima meta malorum?
Aspice, magne DEVS, quantis conuulsa ruinis
Nunc iaceat ueneranda Sion! Quantaeque tenebrae
Nunc tua iura premant! Ah, quae fatis una salutem
Tot rudibus pandunt animis, coelestia uerba,
Ipsa suis temerat placitis, prauoque labore
Excutit Improbitas oculis manibusque legentum!
Neue foret terris summus securior aether,
Sunt quoque, qui proprios tibi suffurantur honores,
NATE DEO, DEVS ipse potens; cum sanguine fuso
Aeternae solus meruisses foedera pacis.
Sunt, qui fidereas sese conscendere sedes
Posse suis credunt meritis, et inania saepe
Nomina Diuorum fingunt, precibusque salutant.

En,

En, modo uir mendax, chartarum mole grauatus,
Ingentesque auido praedas, quaeſtumque futurum,
Concipiens animo, longe lateque uagatur!

Omnibus hic uitiiſ indulta piacula uendit;
(Poſteritas mirare probrum) docet improbus ille:

Argenti pretio ſtygias auertere poenas,

Et, poſitis nummis, coelumque Deumque lucrari.

Cetera quid memorem tibi cognita crimina mundi?

Me, precor, hei, me redde mihi, grauibusque me-
dere

Vulneribus; tua iura iube cultumque reuerti!

Quae per te nata eſt, per te res ſacra reſurgat!

Audiit iſta DEVS, quem circum examine pul-
chro

Coelicolum ſtudioſa cohors ſtipatque, colitque.

Hac quoque, flammigeris multo fulgentior aſtris,

IUSTITIA adſtabat, quae foeda caede madentes,

Vltima coeleſtum, terras ſublata reliquit.

Illac et placidos facilis CLEMENTIA flecti

Explicuit uultus. Tantis, quas ſancta querelas

RELLIGIO ediderat, ſuperum chorus ingemit omnis.

Tunc ASTRAEA prior, nutu PATRIS, ora reſoluit:

IUSTE DEUS, Numenque polo terrisque tre-
mendum,

Qui rerum momenta tenes, ſolusque futuri

Praeſcius, elapſique memor; quem ſidera magnum

Impe-

Imperio, tellusq; tremunt; quem sulphure squal lens
Horrescit Phlegeton; cuius nil numine maius
Mens trepidat: quonam usque fines impune per
omne

Ire nefas mortale genus? Iam collige coelo
Quinque decemue pios, fragilis quos forte relictos
Terra tenet; sanctamque tuis, DEVS, asserere regnis,
Quae iamiam Pietas tot fatis pressa fatiscit.
Ecquid tunc prohibet, uel rursus tollere fluctu
Insanos homines, rapida uel perdere flamma?
Nulla fides terris: periit ius fasque, bonumque;
Aegra iacet Pietas. Atque istis cultior orbis
Moribus ipse furit. Iam, si Libyamque, Asiamque,
Occiduasque plagas, reputes; pro, quantus in illis
Horror, et infandae quanta est dementia gentis;
Quae sibi pro lubitu ferales extruit aras,
Effingitque Deos; quae templis coeca reponit
Terribiles Erebi partus, atque horrida monstra!
Heu, coeli terraeque pudor! Sic Numina uera
Tot spernunt homines; tuque, o iustissime Vindex,
Mitis adhuc lentusque uides tanta ausa nocentum?

Hactenus indignata malis accenderat iram
IUSTITIA; at contra placido CLEMENTIA coepit
Ore loqui: Miserere tuae, PATER OPTIME, gentis!
Parce tuis terris! Vasti lacrumabile mundi
Exitium prohibe! Memorat soror anxia iustas

Irarum causas ; aegris tamen ultima rebus
Est adhibenda manus. Si tu, mitissime CHRISTE,
Respicias humani, quod gestas, corporis artus ;
Si sectumque latus, distentaque brachia clavis,
Transfixasque manus, et saevae tormina mortis,
Enumeras ; miseri tunc clemens ipse dolebis
Iacturam generis. Quamuis tua fulmina cessent ;
Impietas sibi poena sua est ; sunt tetra barathra,
Tartareaeque domus, diris ubi turba malorum
Opprimitur poenis : cur ergo tristia fata
Infaustae properes stirpi ? Cur ultima mundo
Supplicia acceleres ? Sed nec bona pectora defunt,
Quae te rite colant, aut durum, lege iubente,
Ingenium exuerint : haec, haec acuenda benignis
Consiliis. Magnum est, animi servare salutem !
Si tibi stat, lapsis sacrorum occurrere rebus,
Sique uirum poscis, qui firmo pectore fultus
Ausit aberrantes contra pugnare cateruas ;
Qui mores reuocare bonos, et saecula rursus
Emendare, paret, sanctasque exponere leges :
Est tibi prae reliquis LUTHERVS idoneus unus,
Quem tunc praeficias monitum tam grandibus orsis.
Hunc amat ipsa suum, teneroque huic lactea pressit
Vbera RELIGIO ; nascentem ad limina vitae
Accepit gremio Pietas ; mox arbitra morum
Instituit Virtus. Non hoc constantior alter,

Te duce, magne DEVS, coelestis uera salutis
Pignora defendet, CHRISTIQUE perennia templa,
Indignis polluta modis, reparabit, et acer
Insipidos mores corruptaque tempora carpet.

Nec dum finierat CLEMENTIA; summus ab alto
Ostendit folio IVDEX, dextramque benignam,
Placatosque animos, et mitis talia fatur:

Vidi equidem noxas, uidi non optima facta
Infidi generis; nec praeceps arguar ultor,
Si nunc ex omni dimittere fulmina coelo,
Nimbosue, institutam: fed gratia reprimit iram.
At, nec tanta meam condunt obliuia mentem,
Vt renuam meminisse tui, charissima nobis
RELLIGIO; nostri quae sola reducis honores
Numinis in terras. Non te patiemur inultam;
Non indefensam! stat, prisco templa Sionis
Instaurare sacro; stat, fasque, fidemque, decusque,
Et lumen tenebris obductae reddere genti.
Hunc adeo, cuius gratum CLEMENTIA nomen
Exciuit submissa, uolens admitto, proboque.
Hic ipse est, tantis quem dudum destino rebus,
Ante Chaos, molemque orbis sine semine fictam.
Ille meis referet templis decus; ille relapsos
Eiiciet ritus, metuens nec tela, nec ignes.
Atque en, nunc ipsum mira pietate precantem
Hinc uideo! ut uotis ardet, lacrumisque profusis

Inge-

Ingemit ! Vt coelum contenta uoce fatigat !
Vt sancti queritur labemque et uulnera coetus !
Illum do , mea Nata tibi ; quo uindice , posthac
Sacra reflorescant ; cui pectota fortia plura ,
Plures submittam mystas , qui , praeside coelo ,
Nisique unanimi , uitiis mea templa repurgent.
Ast surgent homines (neque enim te talia celo.)
Heu , surgent homines , qui nostrae obsistere genti,
Qui trahere atque moras coeptisque afferre, parabunt.
Aspera fortunae tempestas surget , et omni
Parte ruent , uenti , nubesque , et grandinis irae ;
Extremamque tibi spirabunt omnia fortem.
Tu ne cede malis ! Ego tanti firma pericli
Turris ero , clypeusque tuos porrectus in hostes.
Nunquam succumbes damnis ; per turbida semper
Clarior effulgens aeuum durabis in omne.
Ciues si nequeas multos numerare , placebunt
Et pauci , paucosque potens fortisque tuebor.

RELLIGIO dictis felix , uotique potita ,
Ibat ouans animis , et spe uictura dolorem.
Ast , ubi supremo sedit sententia Regi ,
Protinus aetherea de sede , nitentibus alis ,
Nuntius exierat , celeres qui sancta per auras
Ferret dicta Dei , et tam magnis ipse pararet
Consiliis animum Lutheri , ac flammea corda.

Est Vrbs Saxoniae, quam praeceps praeterit Albis,
Quam fabulosus ager, diffusaque arbore densum
Cingit utrinque nemus; sed quae super aethera claret,
Ingeniis studiisque ualens. Vrbs chara Camenis,
Nomine LEVCORIDOS docto celebratur in orbe.
Huc, ubi nox operit terras humentibus umbris,
Et, iam prima quies reficit mortalia membra,
Aliger emissus uenit, tenuique cubiculo
Obscurum, ac somno post tot flagrantia uota
Deuictum reperit Martinum; nilque moratus:
Pone, inquit, Luthere, metum! Tibi lapsus ab
astris

Aduenio felix; uacua nec imagine somni
Luderis. Ecce, tibi, instructus maioribus assum
Imperiis! Age, fume animos, et pectus obarma,
Per te molitur rem magnam Rector Olympi!
Hoc duce, quid dubites? quidque, hoc custode,
pauescas?

Aggredere intrepidus, tantosque capeffe labores!
Nosti etenim, quantas diuino condita iussu
Relligio subeat, coelo miserante, procellas.
Huic; uelut optatum, iactatae turbine cymbae
Te DEVS ostendit fidus: succurre ruenti!
Eia, age, surge nouus Praeco, qui more corusci
Fulguris, aut largi torrentior agmine nimbi,
Vim pondusque uehas tecum. Tu crimina uitae,

Erroresque graues hominum ; tu uendita nummis
Sacra, palam reprehendas, et meliora tot aegris
Mentibus instilles, DEVS ut sine labe colatur.
Hoc DEVS, hoc iussit. Te nulla pericula turbent,
Impediantque moris. Coelestia iussa sequenti
Non mollis calcanda uia est : uocat ardua uirtus
Per salebras, per faxa, per aspera culmina fati.
Dixerat, inque leuem ex oculis euanuit umbram.
Obstupuit tanta perculsus imagine rerum
Vir pius, attonitusque haeret, coelesteque secum
Miratur monitum; motoque haec corde uolutat:
En, quae iussa tulit diuina missus ab arce
Nuntius? Hei, magnum per me Moderator Olympi
Condat opus! Quis ego? Quis homuncio? quamque
misellus?

Succurramne rei sacrae? Proh, publica damna
Cerno quidem, dolcoque gemens; sed egone medebor
Istis uulneribus; quem parua cubilia cingunt,
Aspera quem uestis uelat, tenuisque cucullus?
Quid tunc uero illi, quorum prudentia maior,
Quos penes et uis est, et magna potentia rerum?
Ecquid agam inualidus? Quanam ratione tuebor
Spem uitae fragilem? Qua tot depellere fluctus
Arte queam? Premar hinc odiis; hinc mortis adibo
Fulmina, et impositi gliscent ceruicibus enses.
Haec tamen, haec est sancta DEI praesensq; uoluntas,
Ne

Ne dubitem, rigidasue minas mortemque pauescam.
Scilicet, o mirande DEVS, tua gratia splendet
Pulchrior ex tenebris; maioraque robora surgunt
Per tenues vires: ut discat nescius orbis,
Hoc opus omne tuum, atque tuo procedere nutu,
Nec quicquam indomitum esse pio, quem stiper
Olympus.

Ergo pius Vates, sacro percussus ab oestro,
Sensit corde DEVM; quaeque est res digna stuporis.
Aggreditur solus, socio non foedere iunctus,
Non ope, consiliisque hominum, nixusque fauore,
Rem tantam aggreditur, cui nulla potentia Regum
Par fatis ante fuit tentandæ, nullaque uota
Conatusue Patrum, viresque fuere ualentes.
Denique et erectus molitur, quicquid honestus
Relligionis amor; quicquid pietasque, fidesque,
Quicquid suaferunt et pectora Numine plena.
Impavidus stabat Vir magnus; stabat in orbis
Luce, DEI eximius Praeco; noxaeque piandæ
Confictas reprobans rationes, uulnera CHRISTI
Monstravit mundo. Linguae tunc iacta tonantis
Fulmina, tunc sacris inflammata ignibus ora,
Vimque eius calami, quis non miratus, et omni
Prodigio stupuit grauius? Tunc palluit error,
Amisitque suas praeceps audacia vires;
Totus et attonitus tremuit male fidus Agyrta,

Venditor ille Poli, cui nil nisi damna dolebant.
Inde Fides releuare caput, meliusque ualere
Candida RELIGIO, nec desperare salutem.
Templa suum reuocare decus; sacra lapsa uigorem.
Inde Sionaeo rediit reuerentia monti;
Exultatque habitante DEO; sinceraque pandit
Supplicibus late populis oracula Coelum!
Inde DEI bonitas radianti luce refulget;
Qualis, ubi tenebrae densa caligine terris
Abstulerant lumen, pressitque minacibus umbris
Nox obscura homines, callemque reflexit eundi;
Tunc pulsis nebulis, coelo resplendet aperto
Aureus, et rutila, sol, orbem lampade lustrat.
Latius enituit coelestis gloria lucis;
Sed cui splendidius, tibi quam, charissima NORIS,
Cui non postremae, post tristia nubila, coepit
Clarior ire dies; cui multum res sacra debet?
O quibus ardebant studiis CIVESQUE, PATRESQUE;
Quamque illi intrepidi, coelo tutante, steterunt
Pro templis arisue DEI, pro pace Sacrorum!

Saluete, o cineres Heroum, animique beati,
Quorum tanta fides, tanta et constantia fulsit!
Vos etiam, PATRIAE PATRES, saluete, uigentes,
Qui tantis partum meritis, partumque periclis,
Sacrorum asseritis lumen: quorumque fauore

Noster

Noster in haec felix nunc iuit gaudia Pindus !
Semper honor , uestrumque decus , laudesque uire-
bunt.

At , tu Rex hominum , cuius se numine mun-
dus

Commouet , et certa decurrunt tempora lege ;
Huc ades , atque tibi libantem respice turbam !
Respice flagrantis animos ! Tibi soluere dignas
Non opis est nostrae , grates ; nec , quicquid ubi-
que est

Gentis Christiadum , patulum quae sparsa per or-
bem !

Vnius res cuncta tui est : tibi lumina uerbi ,
Et tibi debemus Lutheri pectora magna.
Nam nostras sacra tu mentes luce beasti ,
Luce tuae Legis : tu fausto saecula cursu
Processisse iubes , certamque tulisse salutem.
Adsis , o , placidusque iuues , uotisque precantum
Annue pacatus ; sanctamque tuere Siona !
Tu spes una salusque ; tuam defende Siona ,
Crescat ut in duris rebus , uictrixque perennet !
Orbes saeculorum duo iam , uoluentibus annis ,
Fluxerunt , quibus alma Fides sub Numine summo
Incorrupta stetit ; nunc tertia prodeat aetas.
Ite , DEI auspicio , optati mortalibus anni ,
Ite , atque in prolem transmittite munera coeli !

Ducite uirtutes ; studiis florescite pulchris !
 Ite , et praeclaris felicia currite, saecula,
 Ingeniis ! Stet et haec sedes inuicta periclis,
 Stet testis uerbique DEI, Legumque sacrarum,
 Dum natura uiget , dum coelo sidera lucent !
 Numinis in laudes , in cultum Numinis, omnes,
 Qui degunt sub sole homines , terraque marique,
 Conspirent animis ! Tellus conspiret et aether !

ECLOGA I

SVMMIS IN THEOLOGIA HONORI-
 BVS VIRI SVMMME REVE-
 RENDI,

GOTTFRIDI OLEARII,
 IN ACADEMIA LIPSIE NSI THEOL.
 PROFESSORIS PVBLICI CELEBERRI-
 MI , VI EID. NOVEMBR. A. R. S.
 cIo lccc VIII, DICA-
 TA.

THYRSIS.

AMYNTAS.

THyrsidis , et fidi paucis dicemus Amyntae
 Hortenses Musas : hortos quoque Numina ui-
 sunt.

Tu mihi, seu uatum diuina oracula tractas,
Seu iam splendenti redimitus tempora uitta
Altior incedis, faciles ne subtrahe uultus.
Quando erit illa dies, tantas cum dicere lau-
des,

Tamque sacrum liceat uersu decurrere Nomen?
Tu prima, summaque, mihi cantabere Musa;
Tu mihi materiam praebebis, tuque canenti
Ingenium facies, uiuosque afflaueris ignes.
Accipe nunc leuius carmen; sine, fulgida gra-
tis

Intertexta oleis charum caput Infula cingat.
Qua riguus pingues fluuius determinat a-
gros,

Commoda curabat solers pomaria Thyrsis,
Thyrsis, qui mira flores consueuerat arte
Surrigere, et teneram in fructus producere
gemmam,

At nunc poma fere et flores neglexerat horti,
Mente gerens querula uix consolabile uulnus.
Hunc bonus, illustri Philyra digressus, Amyn-
tas

Inuisebat amans, hortorum cultor et ipse.
Alloquio sese postquam impleuere cupito,
Gratamq; in paucis hanc Thyrsis dixerat horam,

Quae sibi lugenti dilectum afferret amicum;

Haec inter sese uario sermone ferebant:

AM. Ecquid, Thyrsi, gemis? Facies cur moesta
uidetur?

Quae te sollicitat latitans in pectore cura?

Nunc equidem accelerant caperata fronte de-
cembres,

Nudaque stat passim delapsis frondibus arbor;

Ast fuit et florens aestas, remeabit et aestas.

Si ueteres prima reuocasti e stirpe stolones,

Si defendisti teneras a frigore myrtos,

Vnxistique leui rimosa cubilia limo:

Iam tepidum ante focum iuuet indulgere quieti;

Et iuuet auctumni lectos consumere fructus.

TH. Non hyemem metuo: mihi, dum uel Sirius
ardet,

Altera saeuit hyems, et spirant frigora Cauri.

Ah, nimis infandus miserum dolor occupat,
ex quo

Nostros deseruit Daphnis uenerabilis hortos,

Quos fortunatos Daphnis curauerat hortos.

Gloria quanta illis! Stetit omnis pulchrior ar-
bor;

Omnia riserunt: sed postquam fata tulere

Daphnin, uidisses et uer squalere uenustum.

Mens mihi torpuerat luctu. Vix falce supina

Deton-

Detondi fluidas frondes, fuetisque notaui
Areolas spatiiis. Mihi amaracus aruit halans,
Aruit et laurus, frondescens aruit ulmus.

Languida demittunt moerore cacumina fagi;
Deplorant tiliae Daphnin, lugentque myricae:
Et merito, Daphnis quia non uiridaria uisit.

AM. Ne faeuos renoua luctus, lamentaque,
Thyrsi.

Sat tuus haec nobis Meliboei nuper in horto
Narrauit Lycabas; nos damna haec sensimus
ipsi.

Sed quis erit finis lacrymis? Sua gramina
campi,

Pomaeque deponunt mali: cumq; omnia mutant,
Tanti moeroris cur non et caedia ponas?

TH. Non mihi sunt flores, quondam mea magna
uoluptas,

Non myrti, curae: misero spes unica restat,
Arbor, prae reliquis, quam nec Iouis horrida
laedunt

Fulmina, nec boreae rabies, nec plurimus ac-
tus:

Et sub qua recubans saepe acres lenio curas.
Haec *O L E A* est, ueteri quae surgit proxima
Cedro,

Propter aquam, et denso decliues uertice ripas
Integit; hanc Oleam noster quoque Daphnis
amauit.

Atque en! Cur solito frondes formosior illa
Explicat, et pulchris contendit in aethera ra-
mis?

AM. O speciosa arbor, quam magnis inclutus
hortis

Alcinous propriam uelit, Hesperidesque so-
rores.

Sed, quid uiuaci signatum in cortice cerno?

Longa recens sculptis quae turget litera rimis?

TH. Ipse stupens dubito, quis talia scripserit au-
ctor?

Fallor, an est Tityrus? Namque hic quoque lau-
dat oliuam.

Haec lego, quae possum uisu discernere, uerba:

SIC OLEARIAE NOMENQUE DECUSQUE VIRE-
SCAT!

AM. O Felix omen! Ni mens tibi laeua fuisset,
Hinc etiam caperes solatia grata dolorum.

Hortis, Thyrsi, sacris nunquam decus omne
peribit,

Dum crescant oleae, crescatque OLEARIVS
ipse.

TH. Dii faciant , nobis tandem meliora recur-
rant

Fata, et demigrent tristi de pectore curae!

At tu, si quid habes de tanto nomine, dicas;

Ni forsan fallor, nec nos *OLEARIUS* odit.

AM. Quis fecunda Viri laudum praeconia ne-
scit?

Quantum gaudebant Phoebo iuga Thessala; tan-
tum

Hoc gaudet Philyre. Reliquis hic maior ha-
betur,

Vt corylis ilex, ut myrtis alta cupressus.

Quo sit Cirrha loco, quoque ardua culmina
Sinae;

Quid faciat fegetes, tenet, et pomaria laeta.

Hoc quoque Damoetas fertur didicisse magi-
stro;

Damoetas, claro qui uincit nomine multos.

Ille etiam tutos dabit a rubigine flores,

Ille etiam uepres prohibebit et horrida ligna,

Aut his, si qua manent, roseos inducet odores.

Ille decus columenque meum; mea pendet ab
illo

Mens, ueluti lento crescens in palmite botrus.

Vtque sciant homines, sciat ut longinquior ae-
tas,

Omnibus incidam gratantia carmina truncis;
 Illius incidam teneris quoque gratus Honores
 Arboribus, crescent illae; crescetis, Honores.

TH. Adspice, ut exurgat motetque cacumen
 Oliua.

Sed nunc uesper adest. Tibi siue Cydonia mala,
 Seu tibi nux uiridis placet, et rugosa marisca;
 Huc ades, inceptum cras continuabis honorem.

ECLOGA II

DOMINO

CHRISTOPHORO FVRERO

DE HAIMENDORF, IN VVOLCKERS-
 DORF, ET RELIQUA,

INSCRIPTA,

CVM DOMINO

SIGISMVND O FRIDERICO

BEHAIMIO

DE SCHVVARZBACH,

FILIAM SVAVISSIMAM, VIRGINEM

PRIMARIAM,

ANNAM MARIAM,

OPTIMIS AVSPICIIS RITVQVE SOLEMNI

IPSIS EIDIBVS OCTOBR. A. R. S. clb lxxxviii

NVPTVM COLLOCARET.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ

AMYNTAS.

PHYLLIS.

Liligeræ et Boii faustos dicemus amores :
Ite leues elegi ; (non uos moror) ite seueræ
Plectra lyrae : uos iam filuis et ceditè ruri.
Est animus , tenui carmen tentare cicuta ,
Chalcidicoque sacras uersu deducere caedas.
Saepe etiam uirgulta iuuant humilesque myricæ
Tu mihi , seu docta recrearis Palladis arte ,
Siue Patrum magno confidis et ardua rerum
Pondera concilio uersas , seu pectore laeto
Solemnes Natae thalamos Hymenæaque curas :
Huc ades , et facilis siluestres accipe lusus ,
FVRRERE , o huius decus admirabile terræ ,
Praesidium còlumenque meum ! Tu suggere
uires ,

Tu mihi pro Phoebò liquidas Aganippidos un-
das

Suffice : sic ultro claudus mihi cesserit Aegon ,
Cesserit et Moeris. Sic , quamuis rustica , sem-
per

Nostra tuas laudes nomenque Camena loque-
tur.

Quis uaga felicis Pegnesi flumina nescit ?
Quis patulos campos et uere fragrantia prata ,
Noris

Noris ubi reliquas tantum supereminet urbes;
Quantum ilex corylos uincit, myrtosque cu-
pressus?

Venerat huc ingens pastorum nuper in unum
Nympharumque chorus. Tunc turgent flumi-
na plausu;

Iugera laetantur; resonant concentibus horti.

Vt piger Auctumnus sectis rediisset aristis,

Arboribusque Aquilo passim rapuisset honores;

Tunc tamen hic ramos foliis uernare renatis,

Auctumnumque pigrum ueluti ridere, uideres.

Liligerae fuerant ignes noua fabula coetus;

Liligerae Boiique ignes nemus omne canebat.

Ornatae tunicis hac gaudent ludere Nymphae:

Praxinoe, Panopeque uenit, uenit ipsa Neaera.

Pulcra Lycoris adest, Aegleque, et candida

Nisa;

Thestylis, et Galatea procax, roseique pu-
doris

Plena Phile, Dorisque minor, subfuscaque

Phyllis.

Hac implent laeto pastores agmine campum:

Formosus Daphnis, toleransque laboris Amyn-
tas,

Flauus Athys, Celadon uenator, Myrtilus au-
ceps,

Tityrus , et Coridon niger , atque bipennifer
Algon ,

Narcissusque nitens , uillosus membra Menal-
cas ,

Et nixus tereti baculo ruber Alphefiboeus ;

Hybernaque senex rediens de glande Palaemon,

Et frondator Ilax : quis singula nomina norit ?

Scilicet ardebant studiis aequalibus omnes ;

Omnes certabant numeris extollere Boii

Liligeraeque toros , et connubialia festa.

Praeiungere choris utraque ex parte canentes,

Phyllis Liligerae, Boiique sodalis Amyntas ;

Ambo florentes aetatibus , ambo subactis

Noridis in campis non uana laude probati.

Dum sic alterno referebant carmina cantu ;

Liligerum Phyllis , Boiumque canebat Amyn-
tas :

Incepit pastor , pastorem Nympha secuta est.

AM. Dicite , Pastores , felicem dicite Boium !

Huius quis memoret Patrem , quis nomen Auo-
rum ,

Incluta qui nostri cantantur gloria ruris ;

Mille quibus riguis errarunt uallibus agni ;

Qui calamos inflare leues , qui dicere uersus ,

Calluerant. Fuit his septem compacta cicutis

Fistula, quam ualidus nemorum Deus ipse pararat,

Hanc seruat Boius, Boius, cui fors bona ridet,
LILIDOR et focer est. Ecquis felicior illo?

PH. Dicite Liligeram felicem, dicite, Nymphae.

LILIDOR huic Pater est, nostris qui Phoebus
in aruis

Priscas delicias, priscosque tuetur hofiores.

Illi pastorum si quis certare canenti

Audeat, is cytiso platanum, pinumque my-
ricae,

Exiguumque uago riuum committeret amni.

In numerum ludunt, ipso cantante, capellae;

Arrectaque truces consistunt aure iuueni.

Vidimus in cedris diffusas surgere frondes,

In campis segetes gestire, in collibus herbas:

Cum uario Florae modulamine diceret hortos;

Munera cum coeli caneret Vestamque poten-
tem.

Eius per filuas celebramus carmina Nymphae;

Vos eadem, ualles; eadem, uirgulta, sonatis.

Vosque eius numeros, Fauni, didicistis: et
iste

Liligerae pater est. Ecquid felicius illa?

AM. Dicite, Pastores, felicem dicite Boium;
Conspicuus forma est, multaque perutilis arte.
Quo sit Cirrha loco; qua surgant parte triones;
nes;

Quid grauidas faciat fruges, quid pascua laeta;
Quae sit cura gregis, tenet, et quo semina
coelo

Spargere conueniat. Fausto sibi foedere iungit

LILIDOR hunc generum: nihil est felicius illo.

P H. Dicite Liligeram felicem, dicite, Nymphae!

Nulla puellarum melius uariare labores,
Subtemenque potest discernere pulchrius auro.
Nulla uolubilius percurrit pectine telas,
Liberiusque mouet citharas, resonatque Mineruam.

Tot sumus hic uiridi similes aetate puellae;
Nulla tamen nostrum est, quae pulchrae cedere
re formae

Liligerae nolit. Suscepit fidere laeto

LILIDOR hanc natam: nihil est felicius illo.

AM. Dicite, pastores, felicem dicite Boium!
Ilicibus glandes decori sunt; uitibus uuae;
Fluminibus pisces; segetes uernantibus aruis:
Linus at omne suis decus est et nobile pignus;

Vna suae domui laus restat, et una columna.

Liligera huic nupsit: quaenam felicior illa?

PH. Dicite Liligeram felicem, dicite, Nymphae!

Floridus in pratis cytifus, narcissus in hortis,

Aesculus in silvis, thymus in radicibus Hyblae;

Liligera in nostra bellissima Noride fulget;

Vnus amor chari Genitoris, et una uoluptas.

Hanc duxit Boius: quisnam felicior illo?

AM. Dicite Liligeram, Pastores, dicite Boium,

Felices ambos! Hi suauia uincula nectant

Tam iunctis animis, quam palmite stringitur
ulmus,

Cingitur atque hederis annosa tenacibus arbor.

Ibimus, et repetemus: Hymen, ades, o Hyme-
naee!

Hymen, o Hymenaeae, Hymen, ades, o Hy-
menaeae!

Ibimus, et Sponsis dabimus fragrantia mala,

Castaneasque nuces, mitesque parabimus uuas.

Ibimus, haecque nouis scalpemus nomina fagi

Corticibus: SACRA HAEC SPONSIS FELICIBVS
ARBOR.

PH. Dicite Liligeram, Boium quoque dicite,
Nymphae;

Felices ambos! Hi dulcem carpere uitam

Instituant , et Auo pulchros transmittere na-
tos.

Ibimus , et repetemus : Hymen , ades , o Hy-
menaeae!

Hymen , o Hymenaeae Hymen , ades , o Hyme-
naee!

Ibimus , et Sponsis quatuor donabimus agnos,
Semper et halantes suaui de flore corollas.

Ibimus , atque horum passim recinemus amo-
res ,

Vt uirides etiam discant haec carmina lauri:

LILIGERA ET BOIO NIHIL EST FELICIUS VS:
QVAM.

Finierant : leuibus flauum caput extulit
undis

Pegnesus , gelidamque urnam commouit , et
omni

Festinauit aqua pulchris applaudere Sponsis.

ECLOGA III,

DOMINO

IOHANNI SIGISMUNDO
HOLZSCHVHERO,

AB ASPACH IN THALHEIM,

S. R. I. LIBERAE REIP. NORIMBERGENSIS
SENATORI CONSULARI, FELICIBVS
AVSPICIIS xxviii IAN. A. O. R. clb lcccxx
DOMVM DVCENTI

DOMINAM

CLARAM MARIAM,

VIDVAM TVCHERIAM, ET PROPAGINIS
GVGLIANAE,
CONSECRATA.

HYALE.

LYCORIS.

SAt curis, Vir magne, datum; sat pectore moesto,
 Ter uiduus, nimium properantis turbine fati
 Disruptos flesti thalamos. Iam grata recurrunt
 Gaudia; iam, uicibus uersis, fortuna refulget
 Blandior, et priscum consolatura dolorem
 Tristia quadruplici iam foenore damna rependit.

Ergo

Ergo inter dulces plausus, laetosque Hymē-
naeos,

Si uacat, agrestem paullisper respice Musam,
Musam, quae deuincta tuos ueneratur amores.

Est locus in laetis proprius tibi Noridis agris,
Mons ubi non unus, nutu uergente, reductas
Demittit sese in ualles; ubi iugera prati,
Arboribusque frequens saltus; riuusque perenni
Profilit e scatebra, qui leni murmure currit,
Et sapidas nutrit truttas, et temperat arua.

Nomen Thalheimo est: ubi dicitur ipsa Diana
Instituisse choros; et adhuc hinc inde Napeae
Exultant Dryades, quae pristina iura tuentur.
Hic, ubi purpureo pulcher surrexerat ore
Lucifer, optato connubia fausta reportans
Sidere; laetitia cliui uallesque mouentur.

Tum Dryades ueniunt, et Heri socialia sacra
Plaudentes celebrant: pictisque ornata sagittis
Prodit laeta Hyale; prodit succincta Lycoris;
Vtraque Nympharum non ultima gloria coetus;
Insignes ambae numeris, uenatibus ambae.
Illae, quo colerent thalami felicitis honores,
Et grato priscas lenirent carmine curas;
Alternis hilares numeris sua gaudia promunt.

Coepit prima Hyale ; cecinitque secunda Lycoris.

HT. Felix illa dies , qua nobis Sors bona reddit
Omne decus , quod ter tulerant nimis aspera
fata !

Triste citris Boreas , et uultur triste columbis ,
Arboribus fulmen ; tot funera tristia nobis.

LTC. Felix illa dies , quae pulchros reddit amores ,
Et quae restituit festivae munera uitae.

Dulce rosis Zephyrus ; ros dulce uirentibus
herbis ;

Pisces dulce latex : thalamus reparatus amanti.

HT. Daphnis noster Herus ; Daphnin nemus omne
loquatur.

Huic si fulgentem pharetram , celeresque sagittas ,

Addideris ; Daphnis, Phoebus censebitur alter.

LTC. Noriacas inter Nymphas quoque **CLARA**,
coruscat.

CLARA alte furas si uadat uincta cothurno ,

Gestaritque arcum ; censebitur altera Phoebe.

HT. Fortunate ueni , nec siluas negliges , **Sponse** !

Sponse , ueni ! Si te felicem silua uidebit ;

Vel gelidas inter brumas , hiemisque rigorem ,

Silua

Silua inclinabit, ramoque uirente coronam
Praebeat capiti, quartoque applaudet amori.
LTC. Fortunata ueni, nec filuas neglige,

S P O N S A !

S P O N S A, ueni! Quamuis hiemis nunc frigo-
ra regnent;

Nec glacies dextram laedet, nec frigora plan-
tas.

Ardet castus amor. Referes uer ipsa uenu-
stum,

Cum uenies; gressusque tui noua germina
fundent.

HT. O tantum libeat nobiscum uisere rura,
Scrutarique nemus, campique exquirere prae-
dam;

Vltro etiam gestit uobis occurrere dama.

Est leo Mauorti gratissimus; hircus, Iaccho;
Formosae cygnus Veneri; uaga cerua, Dianae;
Ipsa suis damam manibus dum CLARA lacef-
fer;

Nec leo praestabit damam, nec cerua Dianae.

LTC. Dummodo ne tenuis siluestria munera cul-
tus

Sorduerint; uobis pulchram nunc dedico fa-
gum,

Inque uirescenti describo hos cortice uersus:

O VIGEAT FAGVS DVLCES VIGEATIS AMORES!
PROSPERITAS QVADRVPLEX SIGNET SPONSALIA
QVARTA!

Phoebus amat laurum ; frondentem Pallas oli-
uam ;

Calliope palmam ; sublimem Pluto cupressum :
At, si uester amor crescat uigeatque perennis ;
Nec lauro fagus cedit ; nec cedit oliuae.

Talia cantabant, Hyaleque, alacrisque Ly-
coris ;

Auguriisque bonis recinebant omnia laetae
Tot reliquae Dryades ; recinebant omnia siluae.
At recinent melius cum filuis carmina Nym-
phae ,

Ipsè ubi sponsus amans, ubi sponsaque
uenerit ipsa.

MISCEL-

MISCELLANEA

I

GE. CHRISTOPHORO
DACHSELDÖ,

ET

PAVLLO CHRISTOPHORO
SCHILLINGIO,

Leisniga - Misnicis,

*A. S. R. cl. locci Lipsiae creatis Philo-
sophiae Magistris.*

Temporibus priscis APIANI (*) nobile nomen
LEISNIGAM flammis eripuisse, ferunt.

Heu

(*) Petrus Apianus, Leisnigiensis, princeps sui saeculi Mathematicus fuit; quem diuus CAROLVS V, Imperator, impense amavit, insignibusque ornauit honoribus; neque non, ob praeclara eius merita, Leisnigae, quam antea in grauissimo illius temporis bello incendendam delendamque decreuerat, postea clementissime pepercit.

Heu nobis miseris ! nuper nihil obstitit, ut ne
 Vastaret patrios improba flamma Lares.
 Clarius at capiet uestro de nomine lumen,
 Surget ubi ex bustis pulchrior, iste locus.

II

In honores philosophicos

IO. GOTOFREDI LEVPOLDI,

Penicensis Misnici.

Wittembergae, A. cl. lcccii.

T *Urba ruunt, Phoebumque uocant, Phoebeaque
 dona!*

*Quid ruitis, quaeso? Huc tendite; Phoebus adest!
 Phoebus adest, LEVPOLDE, suo qui te ornat honore,
 Phoebus ut ipse mihi nunc uideare nouus.*

III

In laurum

IO. GOTLOBII DITERICI,

Zadelenfis Misnici,

Wittemb. A. cl. lcccii.

M *E tua uersiculos non longos laurea poscit:
 HIC BENE VERTAT HONOR! Vix po-
 tui breuius.*

IIII

In MENALIPPAM canentem.

A *V*diui attonitus te uoce lyraque canentem;
Et lapidi similis tunc, MENALIPPA, steti.
Tolle lyram, cantumque tuum! Sed parce precanti.
Mira tuae uoci uis, fidibusque, subest.
E saxis homines mirantes fecerat Orpheus;
Ex homine at truncum tu facies, et lapidem.

V

In disputationem

M. LANGVTHII et BRAVNS-
DORFII,

de uoluptate honesta A. cl. Iocci. habitam.

V Osne uoluptatem, Musarum magna uoluptas,
Laudatis, totus quam modo mundus amat?
Non placet, excipitis, nisi cui sua constet hone-
stas:

Nobis iudicibus, foeda libido nocet.
Ergo uoluptatis docta haec defensio uobis
Mille uoluptates protinus, opto, ferat!

VI

GE. CHRISTOPHORO
MAYERO,

*Archidiacono Oelsnicensi, VVittembergae
honores philosophicos A. clb lcccii ca-
pessenti.*

Constat adhuc pietatis honor, pretiumque laborum;
Frustra artem discit nemo, colitque DEVM.
Sic, MATERE, tibi pietas spectata fidesque;
Sic doctrina simul, praemia digna refert.
Ergo fortunet sacras, queis fungere, partes;
Fortunet titulos, queis decorare, DEVS!

VII

Ad

D. D. PHILIPP. LVDOV. HAN-
NEKENIVM,

*Theologum VVittembergensem, mortem b.
Vxoris suae lugentem, nomine al-
terius.*

Heu, quantam pateris cladem! Quam tristia fata,
Teque, tuosque Lares, Vir uenerande, pre-
munt!

Eripitur Coniux, tua lux, tua magna uoluptas;
Confors curarum fida, decusque domus:
Nobile coniugii specimen, matronaque sancta;
Cuius uirtutum fama perennis erit.

VIII

In exequias

DN. OTTONIS MENCKENII,
*In incluta Academia Lipsiensi Prof. Publ. ce-
leberrimi, A. clō 1ō ccvi pie de-
functi.*

*E*Rgo satur meritīs, MENCKENI, occumbis, et an-
nis,

Aeternum Philyres Pieridumque decus!

*Non opus extructo est monumento, aut aeris honore;
Sponte tuum nomen postera saecula colent.*

*Annon, innumeri per quem celebrantur in orbe,
Ipse immortalī nomine dignus erit?*

VIII

CAROLO GOTFRIDO
ZAPFIO,

A. clō lōccv *Lipsiae creato Ma-*
gistro.

Non tenui fueras cantandus carmine, ZAPFI;
Sed minus ingenio par mea Musa tuo est.
Ampla tibi nostro sine plausu gloria surgit;
Doctrinaeque tuae pulchra theatra patent.
Gaudent Pierides, Pindique cacumina plaudunt;
Expectant a te tempora nostra decus.
Interea capias uota haec, ceu pignus amoris:
Sicuti te uirtus, sic nouus ornet honor!

X

Ad M. GERSTAECKERVM,
Lipsiae A. clō lōccvi, lauru philoso-
phica ornatum; nomine alte-
rius.

Quid, segnes fuci? quid, inania pondera terrae,
Ambitis titulos eximiumque decus?

*Cedite ! Non pigris merces optata paratur ;
Aemula sedulitas praemia uera capit.
Maeste animo Gerstaeckere ; tibi tribuuntur honores ,
Quos uigor ingenii , quos studiumque refert.
Lugeat in tenebris , latitetque ignobile uulgus :
Tu gaude , et felix utere honore nouo !*

XI

In laurum

M. HAHNII,

*eodem anno,**nomine alterius.*

QVae tibi debetur dudum , nunc accipe laurum :

Multo splendidior gloria fera uenit.

Anticipent alii titulos ; ille unicus ornat ,

Non quem possideas , sed bene partus honor.

Tu decus ipse tuum ; tu gloria honoris adepti :

Fata , mereris enim , te meliora manent.

XII

Piis Manibus

Domini

IO. ALEXANDRI CHRISTII,
ICTI,

SACRAE REGIAE MAIEST. POLON. *Consi-*
liarii, Scabini, atque Consulis Lipsiensis,
A. cdo Io ccvii, beate de-
functi.

*L*ipsia, moesta dole! Grauibus te dura ruinis
Fortuna inuoluit. Lipsia, moesta dole!
In miseros abeant fletus, quaecunque parabas
Gaudia, iam sorti restituenda tuae.

CHRISTIVS occubuit, quo uiuo Atlante resedit
Vrbis onus! Philyres firma columna iacet!
Heu tibi, quam magnum facit incluta curia damnum!
Publica res quanto laeditur orba uiro!
Scilicet hoc etiam deerat, post aspera rerum,
Vt tale eriperet mors male grata decus?
Haecenus insolitis tremuit concussa procellis
Saxonia, et uario turbine quassa fuit.
Tot fluctus inter, fremitusque, minasque malorum,
Clauum Lipsiacae rexerat ille ratis.

Mille

Mille hic sustinuit curarum, mille laborum,
Qui magis intentus, quam Palinurus, erat.
Tot certe uigiles operas, patriaeque salubres,
Suspicient olim, seraque saecula canent.
At, dum telluri puppis uicina coronam
Iam meruit, mortem VIR VENERANDVS obit.
Noluit hic plausus hominum expectare frequentes;
Cui satius fuerat, Numine posse frui.
Pro tantis meritis orbis nec praemia digna;
Nec, post tot curas, otia uera daret.

XIII

In fasces Academicos

DN. CHRISTOPH. PFAVZII,

Mathematicum Prof. Celeberrimi,

Cum A. cIo Io ccviii, undecimum Re-
ctor Magnificus Academiae Lipsiensis eli-
geretur.

E Cce, dies oritur, Philyre, tibi fidere fausto,
 Summo ubi PFAVZIADES rursus honore
 nitet.

Praeside uos tali dulces gaudete Camenae;
 Vos hilares plausus et bona uerba date!

Vos fasces toties repetitos condite fastis;

Hi poscunt inter tot monimenta locum.

Nostis, quanta uiri grauitas, prudentia quanta!

Quamque capax animus tale tenere decus!

Dicite: qui decies tam pulchre haec munia gessit;

Vndecimum nobis commoda quanta dabit!

Tu uero meritas, uir maxime, suscipe partes;

Laetisque auspiciis cognita sceptrum rege!

Sume alacris, tibi quos Academia credit, honores;

MAGNIFICVMque, illa iudice, nomen habe!

Viue diu felix, audique, quid omina dicant:

DVoDeCies ReCtor stat bene pfaVzlaDes!

XIIII

AD D. LVDERVM MENCKENIVM,

Antecessorem primarium Lipsiensium,

iterum uiduum, nomine alterius.

*DM mors atra tuos turbat, Sobrine, Penates,
Nostra tuis pietas ingemit aegra malis.*

Ante annos quatuor Matri sua iusta peregi;

Moestus adhuc Patris fata suprema queror.

*Vxorem, uir amande, tuam nunc lugeo tecum,
Quae mihi, quaeque meis, Matris ad instar erat.*

XV

Ad EVNDEM,
nomine alterius.

Nonne satis fuerat, uidui tristissima fata
Sustinuisse semel? Bis torus orbus erit?
Duplex hic luctus, duplicabit gaudia coeli;
Id tibi splendidius sistet utrumque decus.

XVI

Ad EVNDEM,
nomine alterius.

Solueris in lacrymas merito, dum tristia fata
Teque, tuamque premunt, uir uenerande, do-
mum.

*Altera nunc rapitur tibi coniux, nobile prisci
Candoris speculum, femineumque decus.
Tantum flere licet casum; at, quid flere iuuabit?
Non redit huc mentis pars tibi rapta tuae.*

*Tu modo quam multos superes longaeuus in annos,
Praesidiumque tuis, praesidiumque mihi!*

XVII

In funus

CONRADI SAMVELIS SCHVRZFLEISCHII,

*Polyhistoris et Saxonum Oratoris celeberrimi,
A. cIo Io ccviii, VVittembergae pie
defuncti.*

Albi Pater, moesto nunc arrige cornua uultu:
Littoris interiit gloria summa tui!
Occidit, heu, lumen culti, SCHVRZFLEISCHIVS,
orbis;

Occidit aeternum, Pane gemente, decus!
Et Sala funestos latices, et Molda, refundat;
Inprimisque pius turbet Elyster aquas.
Sentiat Aufonius Tibris tam grandia damna;
Quaeque foris Musae flumina magna colunt.
Flumina, non lacrumas, poscit decus illud ademptum:
Nunquam sat fieri funera tanta queant.

XVIII

In exequiis

D. IOH. SCHLEVSINGII,

Iureconfulti Lipsiensis, A. clō Io ccviii,
alterius nomine.

*E*Rgo relinquis humum, iuris memorande Sacerdos!
Iuraque coelicum nunc sine labe colis?

Coelo dignus eras: quis enim pietatis amore
Iustitiae causam tam studiosus agat?

XVIII

HENR. RVDOL. HARTMANNO,

*Lipsiensi,**Laurum philosophicam A. clō Io ccviii*
promerito.

Immensum subdunt uirtuti praemia calcar;
Mentis et ardorem laus aluisse solet.

Ergo tui pretium capias, Hartmanne, laboris;

Atque, aucto studio, crescat adauctus honor!

XX

Ad EVNDEM,

nomine alterius

*Si iuuat, et fas est, studiis intendere mentem;
Nunc iuuet, et fas sit, praemia digna sequi.*

XXI

In

D. ADAMVM BRENDELIVM,
*Medicum, et in Acad. VVittemb Poesos
Professorem A. clō Idccviii designa-
tum.*

L Eucori, plaude Viro Chironis in arte potenti,
Qui tibi cum summa laude Poeta datur.
Scilicet, et uatum, et medicorum, praefes Apollo est.
Quid non praestabit uisque decusque duplex?

XXII

*Epicedium*MAXIMILIANO CHRISTO-
PHORO SCHEVRL

A DEFERSDORF,

In florentissima aetate, A. clo lo cc viii defuncto,
scriptum.

*V*ix ego felicitis Pegnesi flumina uidi;
Vix adii Musas, Norica terra, tuas:
En, uocor ad lessum, uocor ad lugubria busta;
Quodque iubet pietas, flebile munus ago.
Dulce decus iuuenum, chari spes magna parentis,
Spes patriae, fato praecipitante, cadit.
Scilicet ante suos decessit SCHEVRLIVS annos,
Dignus, quem sero tolleret atra dies.
SCHEVRLIVS occubuit, qui nos modo primus adibat,
Proderet ut mentis nobilioris opes.
Heu, quot delicias, quot spes, quot gaudia, nobis
Unis exequiis mors male grata rapit!
Non uigor ingenii, non pulchra modestia morum,
Non aetas, celeres detinuere rogos.
Moesse Parens, merito tam tristia fata stupefcis;
Lenimenque tuus uix dolor iste capit.

Siste tamen lacrymas : lacrymae nil fata morantur.

Nosti, mortalem te genuisse tibi.

Sat uixit, cui nulla suae pars prodiga vitae :

Cui verae laudis mens studiosa fuit.

Sat uixit, uili quem uirtus demserat aeuo ;

Qui iam coelestis, cum moreretur, erat.

Sat uixit, gentique nouum decus addidit ille,

Quem Musae, quem tot nunc gemuere boni.

XXIII

GE. CHRISTOPHORO MODELIO,

Windesheimensi Franco,

Orationem de gloriosa Tornaci expugnatione

A. clō lō ccviii, edenti.

INter communes plausus, et publica uota,
Plausum cum applausu nuper, Amice, dabas.
O tibi quam primum si laetus plaudere possim,
Cum capies studii praemia digna tui!

XXIII

In nuptias

D. D. EVCHARII GOTTL. RINCKII,

Antecessoris Altorfini,

et

EVAE CLARAE LEINCKERIAE,

A. clō lō ccviii auspicato celebratas.

Longa, mereris enim, tibi carmina, SPONSE, pararem;
Sed nimium languet desidiosa chelys.

Quid uero canerem? Laudarem foedera lecti?

Sic caelebs uita carperer ipse mea.

Culparem? Prohibet decus, et reuerentia recti;

Ergo precor breuibus uincula grata tori.

XXV

Supremis honoribus

Domini

CAROLI GOTTLIEB. FVRERI

AB HAYMENDORF, IN VVOLCKERSDORF,

S. R. I. LIB. REIPVB. NORIMB.

DVVMVIRI.

A. clō lō ccviii defuncti.

Cernite, Spes patriae, quibus ardua prouolet alis
Gloria, et a busto continetur honor!

Cer-

Cernite FV R E R I exemplum: qui Noridis Atlas
Virtute ornauit se, patriamque suam.

Ergo prius retro Pegnesi flumina current;
Quam tanti iaceat fama sepulta uiri.

XXVI

Piis Manibus

Domini

GOTTLIEB VOLKAMERI
AB ET IN KIRCHENSITTENBACH,
SAC. CAES. MAI. Consilarii, et Duumviri
Norimbergensis, A. clō lō cc viiii
defuncti.

VOLCAMERI summa uirtute haec splenduit aetas:

VOLCAMERI meritis res bene nostra stetit.

Sed nunc immensum queritur moestissima Noris,

Tam sibi grande decus, praesidiumque, rapi,

ILLE autem felix rectae fert praemia uitae,

Et serae laudem posteritatis habet.

XXVII

*In obitum**Domini*

SIGIS. ELIAE HOLZSCHVHERI,

AB ASPACH, IN THALHEIM,

S. R. I. Liber. Reip. Norimb. Senatoris consularis.

A. clō lccc viiii.

Conditur antiqua uirtute fideque *SENATOR*,
Aeternumque leuis contegit urna decus.

Attamen hunc uiuax transcribet gloria fastis;

Illius et nomen Fama sub astra feret.

Imo, tuis meritis patriae noua lumina laudi,

O *FILI*, tanto digne *PARENTE*, dabis.

XXVIII

*In exequias**Domini*

CHRISTOPH. ANDREAE TVCHERI,

DE SIMMELSDORF ET VVINTERSTEIN IN

RVSSENBACH.

*S. R. I. LIB. REIP. NOR. Senatoris Consularis, et**Academiae Altorfinae Curatoris, A. clō lccc viiii**defuncti.*

*N*on opus, ut monimenta tibi, TVCHERE, parentur:
Publica moestities pignora laudis habet.
Ni tua dexteritas, tua uirtus, tanta fuisset,
Iam minus hoc Noris funere moesta foret.

XXVIII

*Epitaphium**Domini*

IOH. CAROLI SCHLVSSELFELDERI,
 AB ETIN KIRCHENSITTENBACH
 ET ROETENBACH,
 SACRAE CAES. MAI. Consilarii, et
 Duumviri Norimbergensis, ultimi Generosiss. Gen-
 tis suae, A. clō Io ccviii
 mortui.

*S*CHLVSSELFELDERVS iacet hic: da tristia cura,
 Et tanti Manes deuenerare uiri.
 Ille Pater Patriae, priscique decoris imago,
 Vltima et illa suae gloria Gentis erat.
 Quot recrudescent hoc uno funere luctus!
 Quamque graui fato corruiat alma domus!
 Eheu, quam ualidis priuatur Patria fulcris!
 Mireris, tantum iura ualere necis.

XXX

M. CHRISTOPHORO OESTER-
LINO,

Norimb.

A. cld lo ccviii *disputanti de CHAERE-
TISMO, siue salutatione Ange-
lica.*

*En, Genius MARIAM coelesti uoce SALVAT!
Magna salutantum turba salutis eget.*

OESTERLINE, doces, Genii bene nosse salutem;
Ergo tibi labor hic caussa salutis erit.

XXXI

In obitum

Domini

IACOBI VVILIBALDI
HALLERI,

*AB HALLERSTEIN, IN KALCHREVT ET
PVCKENHOF, SACR. CAES. MAIEST. Con-
siliarii, et Duumviri Norimbergensis, A.
cld lo ccx pie defun-
cti.*

Hei,

HEi gemat, et grauibus perfundat lumina Noris,
 Fletibus! HALLERVM perdidit illa suum.
 Perdidit illa Patrem, cuius praelucida uirtus
 Grande decus Patriae praesidiumque fuit.
 Illius et doleant funebria fata Camenae,
 Tam facilem quondam quem coluere ducem.
 Ast ego quid faciam? Quem promam pectore lu-
 ctum?

His qui funeribus propria damna queror.
 O mihi dum tanti succurrit imago Patroni,
 Labitur ex oculis lacruma iusta meis!
 Illustres cineres HALLERI, illustreque nomen,
 Aeterna gratus relligione colam.
 Praemia uera dabit coelum; monumentaque digna
 His statuet meritis Noridis alma fides.

XXXII

Ad

CHRIST. MELCH. STOERIVM,
 Norimb.

Sub praesidio ZELTNERIANO de uita et
 fatis Culmanni A. clo Io ccx dispu-
 tantem.

Doctrinam moresque probet, cui cura sacrorum est;
 Ni quis Culmanni fata subire uelit.

Doctrinam pariter, STOERI, moresque probabis:
 Spem tua sedulitas, spem probitasque facit.

XXXIII

In orationem

Piis Manibus Domini

IO. HENRICI AB OBERNVZ,

IN AVLICO IMPERII TRIBVNALI

SENATORIS,

A Ludouico Seb. Sontagio A. clō Io ccx
 dictam.

VIta OBERNVZI non sat laudabitur unquam;
 Nec sat, Sontagi, funera flere potes.

XXXIII

D. D. IO. GVIL. BAIER O,

In Academia Altorfina Theol. Prof. Publ.

summos in Theologia honores A. clō Io ccx
 capeffenti.

ERgo, digne Nepos MVSÆI, dignaque proles
 Sanguine BAIERI, stirpem animumque proba!

*Tu quoque diuini coetus succurrere rebus,
 Et populo coeli pandere iussa, uelis!
 A te poscit Auum Patremque sacratior orbis:
 Scilicet hinc tantum pignus honoris habes!*

XXXV

Ad

DAVIDEM ZVVITTINGERVUM,

*Nobilem Hungarum,**Specimen Hungariae literatae, Anno**MDCCXI, eden-
 tem.*

Ecquis, belligeris inter tot bella probari
 Pannonibus Pindum Pieridasque, putet?
 Mars et Apollo sacris ineunt hic foedera lauris;
 Hic Bellona suos, hicque Minerua fouet.
 Hei, quot Pannoniae, Panno, clarissima promis
 Nomina; doctrinae quot monimenta refers!
 Doctorum iam fama uirum renouata per orbem,
 ZVITTINGERE, tuo munere salua uolat.
 Euge, bonos ausus! Si quondam querneae ciui
 Seruanti ciuem sacra corona fuit:

Quot

Quot tibi non laurus uenient, fructusque laboris,
Qui tot seruaſti nomina docta uirum?

XXXVI

In nuptias

DN. IOHANNIS HENRICI
MULLERI,

Mathematicum et Phyſ. Prof. Publ.

et

APOLLONIAE LOCHNERIAE,

A. clō lō ccxi.

*M*Etiris terrae fines, MULLERE, polique:
Sed nullo ueſter fine regatur Amor!

XXXVII

Ad IO. CHRIST. HOEGERVUM,

Norimb.

A. clō lō ccxi, poſt habitam diſputationem,
ex Academia Altorſina diſceden-
tem.

Ito ergo felix, HOEGERE, fauenteque Phoebos!
 Laus studii tecum uadit, amoena comes.

XXXVIII

In nuptias

DN. DAVIDIS KOELERI,

Polit. et Log. Prof. Publ.

et

ANNAE MARIAE BRAVNIAE.

A. clō lō ccxi.

*S*axoniam si hodie duxisses, Saxo, maritam
 Saxonis fastis tristis HIOBVS eras.

Norimbergensem cum ducas, omine fausto;
 Testibus his fastis, laetus AMANDVS eris.

XXXVIII

LILIDORI,

Societatis Florigeræ ad Pegnesum illustri Præ-
sidi, Mense Augusto, A. clō lō ccxi, Patri
Anoque facto.

Macte tuæ Gentis felici, LILIDOR, auctu!
 Sed, tibi cur NEPTIS NATAQUE pulchra datur?

Phoe-

Phoebus amat Musas ; τ v Phoebus noster haberis.
Ergo nouis m v s is condecoratus eas!

XXXX

E I D E M ,

Post grauiſſimum abſentis deſiderium, A.
clō Io ccxi, menſe Nouembri, cum omnium
applauſu in Vrbem redu-
ci.

*Salue, Pieridum columeſ ! Pater optime, ſalue!
Ceu Phoebus radiis exoriare nouis!*

*TE ſine triſte tulit Noris ſub pectore uulnus;
Nec deſiderii te ſine finis erat.*

*Obriguit Pindus ; tenuere ſilentia uates;
Conticuere modi ; conticuere lyrae.*

*TE redeunte, redit decus ; et, te ſoſpitem uiſo,
Gaudia, ſpesque ſuas, uotaque, nemo tenet.*

*Aſpice, ut applaudant reduci Ciueſque, Patreſque;
Aſpice, Pegneſus iactet ut ipſe caput!*

*Quam ſit grande bonum, te diſcit Noris habere;
Cum tam grande malum, te caruiſſe, ſciat.*

XXXI

*In excessum**Domini*CAROLI GVILIELMI VVEL-
SERI,

DE NEVNHOFF,

*Senatoris Consularis, et Curatoris Academiae**Altorfinae, A. clō Io ccxi, rebus humanis
erepti.*

SI quis, pro meritis, Patriae inter lumina splen-
der,

Qualia abhinc prisco tempore, Noris, habes;

Si quis praecipuis moderandi Cuius habetur

Artibus insignis, consilioque bonus;

Si cui cana fides, si mens est conscia recti,

Sollicitaque DEVM quae pietate colat;

Si quis constanti Musas tueatur amore:

Certe VVELSERVS talis et ipse fuit.

XXXII

In obitum

Domini

CHRISTOPH. PELLERI,

AB ET IN SCHOPPERSHOF,

Aliquot S. R. I. PRINCIPVM et ORDINVM
ac sigillatim INCLVTAE REIP. NORIMB. Consi-
liarii, et Academiae Altorfinae Pro-Cancellarii,

A. clō 1ō CCXI.

*Siccine perpetuo PELLERVS lumina claudit ;**Ille, Themi, ille tuum, Norica terra, decus?**Iura tuebatur prudens Pindique, forique;**Per mortem caussa num cadat ipse sua?**Non cadit: aeternae fruitur iam iure quietis;**Spiritus in coelo, nomen in orbe uiget.**Grata eius signat monimenta hoc carmine Noris:**Noricus hac Nestor contumulatus humo est.**O utinam Pylios felix superasset is annos,**Qui meritis Pylio Nestore maior erat!*

XXXIII

In funus

Domini

GEORGII BURCARDI

HALLERI,

AB HALLERSTEIN, IN PUCKENHOF,

ET VVETERHANS,

S. R. I. LIB. REIP. NORIMB. Septemviri,

et Praefecti rerum prouincialium, A.

clō Id ccxi.

HALLERVS moritur! Luge moestissima, No-
ris;

Non unam causam, cur lacrymeris, habes.

Occidit ille tuus magna uirtute Senator;

Occidit ille tuae nobilitatis honor.

Solue ergo, quantum debes, ceu Mater, Alumno;

Ceu pia quod debes Filia, solue Patri!

XXXIII

In fata suprema

Domini

FRIDERICI GVILIELMI
EBNERI,AB ESCHENBACH, IN HIRSCHACH ET
GRVNREUTH,Septemviri et Praefecti primarii rei mili-
taris Norimbergensium. Anno
clō lō ccxi.*Artibus, aut belli licet, aut clarescere, pacis:
His etenim patriae statque, uigetque, salus.**Quantae, EBNERE, tibi surgent post funera laudes;**Quanta tuum nomen fama per ora feret?**Scilicet utrauis patriam simul arte iuuabas;**Consiliisque sagi, consiliisque togae.*

X X X X V

In nuptias

D.D. LAVRENTII HEISTERI,

*Medicinae Profess. Publ.**et*

EVAE MAR. HILDEBRANDIAE,

A. MD CCXII, *Altorfii celebratas.*

E *St mala res mulier ! Sic quondam , SPONSE,*
canebas,

Collegae thalamo cum metra pauca dares.
 Sed cum Iunonis poenas, Venerisque, timeres;

Postmodo cantabas : *Est bona res mulier !*
Hoc fortasse pari rursus leuitate negabis ;
 Sic tibi erit mulier *nec bona, nec mala, res.*

Vin, uitare malum ? MULIER, dic, OPTIMA RES EST !
 OPTIMA, quod laetor, sic tua SPONSA iubet. (*)

(*) Respiciuntur duo Epithalamia paullo ante a Celeberr.
 DN. HEISTERO scripta; alterum in nuptias DN. IOHAN.
 HENRICI MULLERI, P.P.

Est mala res mulier ; sed si bona contigit ulla ,
Nescio, quo fato res bona facta mala est.

Hoc quondam cecinit Vates, quem pessima coniux
Vexarat misere, sic sua fata gemens.

Hinc, quia tam raro bona femina contigit ulli ;
O te felicem, cui bona sponsa uenit !

Alterum, in nuptias DN. IO. DAV. KOELERI, P.P.

Est mala res mulier ! Cantabam nuper ineptus.

Peccavi, fateor ; culpa, Poeta, tua est.

Vae mihi, casta Venus ! posthac non talia dicam :

Sponsi Sponsa probat, quod bona res mulier.

XXXXVI

Vltimis honoribus

Domini

CHRIST. ANDR. HARSDOERFERI

AB ENDERNDORF,

SACR. CAES. MAIEST. Consilarii, et Duumviri

Norimbergensis. A. clō lō c c x i i.

*D*ive, tuos si quis canat, HARSDOERFERE, labores,
Duxerat unde novum Patria chara decus:
Si niueos laudet mores, regimenque, fidemque,
Fortunaeque animum muneribusque parem:
Si genus enumeret, claramque ab origine stirpem,
Nomina tot meritis conciliata tuis:
Ille quidem ueris uirtutem laudibus ornet;
Sed quae communes pluribus esse queant.
Haec tibi laus propria est; quod te non laedere liuor
Ausus erat; nec nunc, quod reprehendat, habet.

XXXXVII

In exequias

B. DANIEL. GVIL. MOLLERI,

Com. Pal. Caes. Histor. et Metaph. Prof. P.

A. clō lō c c x i i.

Defun-

DEfuncto, fateor, MOLLERO debeo laudes,
 Qui mihi, dum uixit, deuenerandus erat:
 Tam graue sed meriti senique hic sentio pondus,
 Vt fugiat tantae mens mea laudis onus.

XXXV III

Ad

CAROL. FRIDERIC. LOCHNERVM,

Furtho - Noricum, de aemulatione
 disputantem.

*TE satis exstimulat, LOCHNERE, domestica uirtus;
 Vis tamen ingenii te magis ipsa mouet.*

*Quot non doctrinae nobis documenta dedisti,
 Quae facilem plausum, Pallade teste, ferant?
 Ergo promeritus, laurumque, decusque, capeesses;
 Et noua quaeque nouum laus tibi calcar erit.*

XXXV IIII

Ad

AVGVST. GOTL. PETERMANNVM,

Lipsiensem,

*Altorfii A. clō lō ccxiii de affectuum morali
 aestimatione disputantem.*

Sic,

Sic, o Flos iuuenum, misces certamina docta,
Ingeniique tui munera pulchra probas;
Sic colis, et Themidis leges, et Palladis artes;
Sic Romana tibi Graiiaque Musa fauet:
Vndique ut egregiae referas praeconia laudis,
Atque nouum speret patria chara decus.

L

In secunda uota

D. D. IO. GVILIELMI BAIERI,
Theol. Prof. Publ. A. clō lcccxi i i domum
ducentis

SVSANNAM MARIAM KRAFFTIAM.

Quot uer florigeris superbit herbis;
Quot stellis rutilis polus refulget;
Quot tellus grauida est scabris arenis;
Quot pisces gelido sub amne ludunt;
Quot blandae uolitant aues per aethram:
Tot uobis bona foederis iugalis,
Tot uitae uenient dies beati,
O Par nobile, Numinique charum!

LI

Ad

SIGISMVND. IACOBVM APINVM,

*Heresbrucco - Noricum,*A. clō lō ccxiii *Magistrum philosophiae
renuntiatum.*

Melliferis ut apes e floribus optima libant,
 Et mira fingunt sedulitate fauos :
 Sic tua doctrinae flores industria carpsit,
 Collegitque animi fertilioris opes.
 Nunc tibi dulcedo studii sentitur, et artis;
 Menteque nunc laudum dulcia mella capis.
 Dulcia mella capis, praeclaro dignus honore:
 O fruire his semper, dulcis APINE, bonis!

LII

In SPECVLAM VRANICAM,
 Ex munificentia INCLVT AEREIP. NORIMB.

A. clō lō ccxiii Altorfii
 extructam.

Quam pulchre exstructa est speculandis machina stellis!
 Quam prope nostra ferit uertice Musa polum!

Nunc

*Nunc in sublimes ascendimus aetheris oras ;
Possumus et melius cernere solis iter.
Ergo bonae mentes stupeant miracula coeli ;
Munificaeque probet Noridis orbis opus.
Qui populus profugam Astraeam , Musasque , recepit ;
Et cuius nomen Fama per astra canit :
Nonne ille , astrorum , faceret , stimulatus amore ,
Iunctam agis coelo quo sua terra foret ?*

LIII

*In funus**Domini*

GEORGII ANDREAE IMHOFII,
AB ET IN ZIEGELSTEIN,
S. R. I. REIP. NORIMB. Septemviri, et
Primarii rerum prouincialium praefecti.

A. clō lō ccxiii.

Sic iuuat, IMHOFFI, meritorum laude perennem,
Et uitae satutum, fata subire poli.
Patria te moerens luget, charissima Noris,
Splendido in officio te uenerata Patrem.
Te lugent nostrae, et seruant tua nomina, Musae,
Adiutae quondam saepe fauore tuo.

LIII

In laurum

III Magistrorum Philosophiae.

*CanDIDA spes nostrae prospeCtant saeCVLa paCIs.
O sI speratae saeCVLa paCIs eant !*

*PaX Vrbes, paX regna, ornet ; paX roboret orbem ;
PaX LegIs reparet IVstItlaeqVe DeCVs !*

*Egreglae regnent artes ; ACaDeMICA perstent
OtIa, et Aonio fonte petantVr aqVae !*

*EXVrgant rVrsVs LaVrVs, heDeraeqVe VIresCant ;
Et qVae IVsta artIs praeMla phoebVs habet !*

LV

Ad

CHRISTOPHORVM BEZZELIVM,

Noricum, de Poetis Cyclicis, sub praesidio

Schvvarziano, A. clō lō ccxiiii

disputantem.

Euge, bonum factum, BEZZELI ! Siccine felix
Absoluis Sophiēs, Pallade teste, cyclum ?

Sic alacer repetis priscorum nomina uatum ;

Quaeque olim fuerint cyclica scripta, doces ?

Auri-

Auribus o doctis, BEZZELI, perge placere ;
Sic bene conficies laudis et artis iter.

LVI

Ad

VITVM HIERONYMV M REGENFVSIV M,
Norimb. de fatis uocum quarundam , sub praesi-
dio Schwarziano , eodem anno dispu-
tantem.

*P*rome , REGENFVSI, bene cultae munera mentis ;
Et spera studii praemia digna tui !
At , quid nunc facies ? Dare uerba uidebere doctis.
Verba quidem ; uerum , quod puto , docta dabis.

LVII

In obitum

Domini

IOH. CAROLI LOEFFELHOLZII,
DE COLBERG, IN ZERZABELSHOF,
Septemuiro Norimb. et primarii rerum militarium
Praefecti. A. clō lō c c x i i i i.

*S*I Ianum coluit quondam Romana uetustas ;
Quod bello pariter paceque clarus erat :

R

O tibi

O tibi , ceu Iano , quantum pia Patria debet ,
Cuius consiliis Noris utrisque stetit!

LVIII

In exequias

Domini

IOHAN. MICHAELIS VVELSERI,
DE NEVNHOF,

Senatoris , et Generosiss. Gentis suae Senioris,

A. clō lō ccxiiii defuncti.

*S*i VVELSERORVM tibi stat venerabile nomen;

Huius si Gentis munera, Pinde, tenes :

VVELSERO referas gratae pietatis honores,

Quem senio et meritis fata tulere grauem.

LVIII

In nuptias secundas

D. D. HENRICI HILDEBRANDI,

Antecessoris Altorfini,

et

CATHARIN. DOROTHEAE CNOLLAEAE,

ortu LOCHNERIAE.

A. clō lō ccxv.

Quis

*Quis felix? Caelebs. Sed, quis felicior illo?
Cui stabili coniux optima iuncta toro est.
Quis supra? Quando quaerenda sit altera coniux,
Si tunc ex uoto uota secunda fluant.
Macte hac fortuna, iuris uenerande Sacerdos;
Hancque putes, coelo conciliante, dari!
Damna tuae CNOLLAEA domus thalamique rependat;
Ultima fortunae sit comes ista tuae!*

LX

In nuptias secundas

DN. IOH. DAVIDIS KOELERI, P. P.

et

Virginis florentissimae,

SOPHIAE CHRISTIANAE LEONHARDIAE,

Anno clō lō ccxv celebratas.

Sic tibi, post uiduas noctes, KOELERE, iugalis
Gaudia grata refert (quod bene uertat) Amor!
O te felicem, cuius fauet aether amor;
Et cui tam felix Sponsa petita uenit!
Quicquid prudentes cupiuntque, petuntque, mariti;
NATA LEONHARDI iam tibi, SPONSE, dabit.
Ingenio est mitis; uultu fermoneque blanda;
Crede, LEONINVM nil, nisi nomen, habet.

LXI

Ad

IOHANNEM CAROLVM SCHEVRL,
DE DEFERSDORF,

Sub praesidio Hildebrandino de *iuribus quibusdam
peculiaribus Reipublicae Norimbergensis*
A. clō Io ccxvi disputantem.

Nunc adeo belle Patriae ornamenta recenses,
Oreque facundo iura uetusta refers!
Quid non praestabis, si iam processerit aetas?
Et quantis meritis tunc tibi surget honor?

SCHEVRLI, noster amor, Patriae spes, uotaque, uinces;
Sic et spes uincet Patria grata tuas;

LXII

IOH. REINBATHIO, Norimbergensi,
*liberae uinctaeque orationis specimen de antiquitate et
utilitate exercitationum oratoriarum*

A. clō Io ccxvi edenti.

Noscite, quam deceat uos Suada, et sancta Poesis,
Vos, o Pierii spesque decusque chori!
Ingenii suaues studiique capeffite fructus;
Et tu, REINBATHI, praemia digna feras!

LXIII

Ad

IOHAN. IOACHIM. HALLERVM,

*De Hallerstein, in Kalkreuth et Pukenhof,**sub Praesidio Hildebrandino, A. clō Is ccxvi, de uisitatione finium prouincialium disputantem.**En, pulchrum studii finem! Plaudente Minerva,**Visendos fines per sua iura probas.**Vulgares superet tua laus fortunaque fines!**Namque et uirtutem tu sine fine colis.*

LXIII

Ad

PHILIPPVM LVDOVICVM HVTH,

*Norimb. de ornamentis codicum ueterum,**sub praesidio Schuvarziano A. clō Is ccxvi**disputantem.***O**rnamenta probas, HVTHI, tractasque, librorum;*Gaudia cum tua sint deliciaeque libri.**Ornas ingenio studiisque Heliconia Tempe;**Hei, quantum ornabunt te quoque Pierides!*

LXV

In obitum

Domini

HIERONYMI SCHEVRLI

DE DEFERSDORF,

Consiliarii Norici, A. clō lō cc xvi

defuncti.

*Iustitiae studium magno si splendet honore;**Iustior haud SCHEVRLO splendidiorque fuit.**Aeternis si quem Sapientia laudibus ornat;**Hic sapiens claro nomine Nestor erat.**Si decus eximium tribuunt insignia Gentis;**Hunc etiam decuit nobilitatis honor.**Tanti moesta viri nunc luget funera Noris;**Heu, sibi cum SCHEVRLO quot bona rapta gemit!*

LXVI

In filiolum

DN. IO. HENR. MVLLERI, P.P.

Die Palmarum natum.

EX Voto praesens aDoLesCat paLMlger Infans!
 GratVLor Interea MVLLero, et pLaVDo
 Parentl.

*Vera Vota**ChrIstlanI GotLlbbII MeLanDrI.*

LXVII

Ad

AMANDVM GOTTH. FEHMELIVM,

Misnicum,

SERENISS. PR. SAXO-HILDBVRGHVSANI

a consiliis sacris, et Gymnasii Academici ibidem florentis

Inspectorem et Profess. cum A. clō Is cc xv ii Altorfii

summis in theologia honoribus orna-
retur.*Altius exurgit mens acris ; humoque relictā,**Angusto nescit limite clausa premi.**Sic tua, FEHMELI, nunc uirtus tendit ad astra;**Egregiumque decus, quod bene uertat, habet.**Inclutā Fama tuos late diffundit honores;**Ac tibi iam Pindus plaudit, et ipse Sion.**O tanto quantum se nunc iactabit Alumno**MOLDIADVΜ pariter, PLISSIADVΜQVE, cohors!*

LXVIII

Memoriae

D. D. CHRISTOPHORI SONTAGII,

Theologi Primarii, et Eccles. Altorf. Antistitis,

cum A. clō Is cc xv ii mortalitatem ex-
pleuisset.

Quis te, SONTAGI, o feris uenerabile nomen
 Temporibus, quis te, laude decente ferat?
 Cantandis tot ego meritorum laudibus impar,
 Nunc taceo, et moestus funera tanta colo.

LXVIII

Ad Dominum

CHRISTOPHORVM FVRERVM,
 AB HAIMENDORF, IN VVOLCKERSDORF,
 Consiliarium intimum Mogunt. Brunſuicensem, et
 Solisbacensem, tunc Triumvirum Norimb. &c.
 sub auspiciū noui anni.

TEMPORA GRATA, DEO ACCEPTVS,
 FVRERVS INIBIT:

QVo MalVs nesClt NorIs habere DeCVs.
 NORIS OVAT; PATRIAE MODO COR,
 FVRERE, VIGESCAS!

FVrere Aonll DVctor a MorqVe ChorI!
 SORS, MONSTRANTE DEO, HOC CE
 ANNO EX VOTO TIBI SPIRET:
tV DVres, saeCLI gLorla Magna tVi!

LXX

IOH. IGNATIO VOLLANDO,

Norico,

Sub praesidio Mulleriano Anno clō Io c c x v i i i
de Aqua, Principio rerum, ex mente Thaletis,
disputanti.

*Praestas te, VOLLANDE, virum; Pindoque fauente,
Virtutis capies praemia digna tuae.*

*Crede, tuas Clarius laudes cumulabit Apollo;
Musa nec in fluxis nomina scribet aquis.*

LXXI

De

*SPE ET GLORIA HORVM TEM-
PORVM.*

Anno clō Io c c x v i i i.

Prospera Germanis sperantur saecula rebus;
Augeturque DEI munere Gentis honor.

Victrices Martis lauri, Phoebique, uirescunt;

Claruiusque sago, claruiusque toga.

Insignes agimus fracto de Thrace triumphos;

Hesperia ultricem pallet et ipsa manum.

Solus at hos CAESAR tam grandes sustinet ausus,

Qui pacem studiis; robore bella, regit.

LXXII

MEMORIA

VENATIONIS THALHEIMENSIS,

DOMINO

IO. SIGISM. HOLZSCHVHERO

DE ASPACH, IN THALHEIM,

S. R. I. LIBERAE REIPVBL. NORIMBER-

GENSIS SENATORI CONSV-

LARI,

DEDICATA

An. cld lo cckviii.

I *Bimus in silvas, et ualles uepre rigentes,**Exquisituri per nemus omne feras.**Ibimus: illustris sic mandant iussa Patroni,**Quem sapiens Pallas, doctaque Suada colit;**Vir, cuius Genti lignumque et calceus addit**Nomina, quae tenuis non Elegia capit;**Vir, quem Noris amat, Patriae uenerata Parentem:**Is uocat, et nobis otia grata facit.**Ibimus exciti; neque nos mora tarda tenebit.**Est pietas, tantis nil renuisse uiris.**Retia nunc passim per deuia lustra ferantur;**Discurrant dociles per iuga summa canes.**Latret Hylax, quaerat Laelaps, innadat Aello;**Pamphagus et capiat; cetera turba necet.**Atque,*

Atque, en, iam trepidant vulpes, capreaeque pauescunt;

Inque fuga uitam discit habere lepus!

*Hei, quos ducemus Dryadum per regna triumphos;
Et quot Thalheimum pulchra tropaea feret!*

* * *

*IN siluis igitur fuimus, laetique per agros,
Per iuga, per ualles, iuimus, atque petras.*

O nos felices, quibus omnia laeta fuere;

Laeta poli facies, laeta Diana fuit!

Illi etiam laeti, quorum nos iussa uocant,

Et quos Thalheimum deueneratur Heros.

Tum uenatores obeunt sua munia prompti;

Passim et fallaces explicuere plagas.

Illic adsuetus siluis Cephalusque, Pholusque,

Atque leuis Panopes, Endymionque rufus;

Tityrus hic, Corydonque niger, curuusque Menalcas;

Cumque aliis ibat Mopsus, hebesque Chromis.

Omnis ohe et ohe clamauit rustica pubes,

Vndique propellens uoce sonante feras.

Latrauit Canache, praedamque inuasit Hylaëtor,

Fortiter et necuit Pamphagus, atque Lacon.

Nec labor est uanus: ueniunt in retia vulpes,

Et lepores ueniunt, capreolique uagi.

Duximus ergo hilares Dryadum per lustra triumphos;

Siluaque capturae multa tropaea refert.

*Perstet, o, et longos Thalheimum floreat annos,
Talia quod nobis otia laeta dedit!*

*Vivant PATRONI, quorum nos gratia iussit
Istis laetitiis deliciisque frui!*

L X X I I I

In funus

DOMINI

GE. SIGISM. POEMERI,

Senatoris Norimbergensis, A. clō lō cc xviii
mortui.

FVnera moesta gemit POEMERI Patria grata;
Qui bonus est, isthaec funera moesta gemit.
Candor, et alma Fides, lugent sibi lumen adem-
tum;

Exequias ueniunt, Candor, et alma Fides.
Nomina tanta colet, recoletque, acquissima No-
ris;

Sera et posteritas nomina tanta colet.

LXXIII

IO. ERNESTO BLVMROE-
DERO,

Ellebia-Schvvarzenburgico, A. cl. lo ccxviii
laurum philosophicam ade-
pto.

*BLVMROEDERE, tibi non carmina longa negarem,
Si mihi Castalides otia grata darent.*

*Quid uero tenues numeros, quid inania scribam
Carmina, dum laudi sufficis ipse tuae.*

LXXV

CHRISTOPHORO CAROLO
STOERIO,

Norimb.

*Anno eodem Philosophiae Magistro
creato.*

ERgo iuuat, multum doctas coluisse Camenas;
Nec penitus praestans ars, probitasque, ia-
cent!

Per-

Pergas, o STOERI; sic pergent dulcia Musae
Accumulante tibi munera ferre manu!
At perges; tibi namque PATRIS uenerabile no-
men,
FRATRIS et exemplum non leue calcar erit.

LXXVI

In nuptias secundas

D. D. IO. IAC. BAIERI,

Medicinae Prof. primarii,
et Virginis florentissimae,

SOPHIAE MAGD. SCHOE-
NERIAE,

Anno clō Io ccxx, celebra-
tas.

[Am tua me poscunt carmen breue uota secunda:
FATA SECVNDA PRECOR! Cento sat hic brevis
est.

L X X V I I

*In obitum**Domini*

IO. IOACH. HALLERI,

*AB HALLERSTEIN, IN KALCHREUTH,
ET PYCKENHOF,**Senatoris Consularis, A. c l o I o c c x x
defuncti.*

Occidit HALLERVS, priscae uirtutis imago:
Quot bona, uah, turnuli tristis arena ca-
pit!

Fallimur: exuias tantum leuis urna recondit;

HALLERI melior pars repetita polo est.

Magna uiri uirtus Patriae manet usque superstes;

PATRIS et in GNATO, statque, uiretque,
decus.

L X X V I I I

In nuptias

D.D. GEORGII HENR. LINCKII,

Instit. Iuris Prof. Publ.

et uirginis florentissimae,

MARIAE ELISABETHAE
SCHAVMANNIAE,A. clō Io c c x x i, celebra-
tas.

*D*exter es, o LINCKI, quamvis sis nomine laevis;
Iurisconsultus dexter es atque sagax.

Nunc quoque sis dexter Sponsus, dexterque Maritus.

Nulla tuam sortem fata sinistra notent!

LXXVIII

Ad

OTTONEM FRIDERICVM
GRVNENBERGIVM,

*Germania-Samland. Prus-**sum,*

*Post disputationem de Nicolao Drabicio ,
Neopropheta in Hungaria turbulento , sub praesidio
Koeleriano habitam, A. c l o l o c c x x i , ho-
noribus philosophicis orna-
tum.*

Sic est : doctrinae tandem sua praemia constant;
Nec semper uirtus delituisse potest !
Sunt, GRVNENBERGI , pulchrae tibi munera men-
tis ;

His nunc promeriti nomen honoris habes.
Fortiter errores , uiciumque , laceffere perge ;
Drabicii semper sic tua tela timent.

L X X X

In funus

Domini

MICH. FRIDER. LOCHNERI,

Directoris Societ. Natur. Curios. et Physici Norici Senioris, A. clō 16 cc xxi, alterius nomine.

*Eheu, Noriacae quantum decus interit Urbis!
O quantas dotes inuida claudit humus!*

Occidit, et tenui LOCHNERVS clauditur urna,

Cuius sublimis Fama per astra uolat.

Quicquid Graia tulit, quicquid Romana uetustas;

Et quicquid Cons polluit arte senex:

Omne id LOCHNERVS complexus pectore nouit;

LOCHNERVS, saeculi lausque decusque sui.

Fallor, an ipse simul iam nunc tumulatur Apollo;

Cumque ipso Charites, Castalidesque piae?

LXXXI

In LEONHARDI BOHNERI,

*Norimbergensis,**Orationem, de multitudine mundorum,**A. clō Io ccxxiii habi-
tam.*

ERgo Oratori mundus non sufficit unus;
Tellusque ingenium non fatis una capit?
Non nisi tu quaeris mentis, BOHNERE, modestae,
Mirandique magis pignora plura DEI.
Vt labor ille tuus spirat pietatis amorem;
Sic referas studii praemia plura tui!

LXXXII

Ad

IO. DAV. ELLRODIVM,

Baruthino - Francum,

*De tempore ludorum saecularium sub Philip-
pis Augustis celebratorum, A. clō Io ccxxiii,
disputantem.*

*D*ifferis, ELLRODI, de priscis seria LVDIS :
Praemia quanta tibi SERIA MVSA dabit?

LXXXIII

In exequias

Domini

GE. CAROLI VV OELCKERI,

Aliquot S. R. I. PRINCIPVM et ORDINVM

Consiliarii, et Academiae Altorfinae Pro-Cancellarii,

A. cld lo ccxxiii defun-

cti.

ERgo, post nostri lactissima iubila coetus,
 Iamiam nostra grauis pectora moeror habet?
 VV OELCKERVS moritur, Patriae qui Nestor honor-
 que,

Debuerat Pylii uincere fata senis.

Occidit, et nobis luctum laorumasque relinquit:

Eheu, quas ineunt gaudia nostra uices!

Non antiqua fides, nec amans prudentia recti,

Votaque, te prohibent, uir uenerande, mori?

Ast meliora tibi nunc reddit iubila coelum;

Et uere felix aurea faccla uides.

Viuis et in NATIS, pulchrosque tueris honores;
Teque colent semper PATRIA, MVSA, THE-
MIS.

LXXIII

GOTTFR. MASCOVIO,

Gedanensi,

hodie Antecessori Harderui-
censi,

De *Sedis Sabinianorum et Proculianorum*,
pro summis in Iure honoribus, Altorfii
A. clō Io ccxxiv dispu-
tanti.

SCAZON.

*Exurge, MASCOVI, choroque Musarum
Plaudente, pulchras mentis explica dotes!*

*Exurge: nam, quid permeasse tot terras,
Quid mille profit artium decus nosse;
Ni spectet orbis eruditus has curas?*

*En, ipsa sacratos tibi Lares pandit
Astraea, laureamque spondet aeternam
Praestantiorum Phoebus artium uindex!
Imo, illa laudum gloriaeque uis dulcis*

Ultro tibi iam pectus urit erectum.

*Mens culta flagrat, desidisque iam dudum
Fugiens Vacunae, ingloriique languoris,
Odit profanum vulgus ac leues nugas.*

*Ergo, petiturus deum arduas sedes,
Fastigiumque laudis, expedis tortos
Legum recessus, quicquid et uiri ingentes,
Aequi bonique interpretes, relinquere.
Te disserente, Seruii, Vlpianique,
Proculique, et aemulantium Sabinorum,
Oracula longe clariora collucent.
Multis tenebris inuolutus, et longo
Situ relanguens Iuris ordo prudentum,
Te sospitante, redditur suae vitae.*

*O macte coeptis, magna spes noui saeculi,
Et cultioris lux corusca doctrinae!
O perge felix, pulchra quaeque sectari!
Sic destinat magnum tibi Themis nomen;
Sic te Merillis catis, Donellisque,
Cuiacisque, doctus orbis adiunget.*

LXXXV

DN. IOHANNIS VVVL-
FERI,

*Ministerii Eccles. Norimb. Antistitis primarii,
Profess. Publ. et Reipubl. a Bibliotheca, Anno
clō Io ccxxiiii, in coelum re-
cepti,*

TMVLVS.

Occidit, ah, sacri coetus uenerabile nomen;
Fletque sibi raptum Norica terra decus!
Eripitur templis Antistes numine plenus;
Eheu, WVLLFERVS fata suprema subit!
Quanta eius pietas, et quae facundia linguae;
Doctrinae ac fidei gloria quanta fuit!
Non omnis moritur: meritorum nomina uiuunt;
Et uiuunt animi tot documenta pii!
Quod mortale fuit, rapuit mors: reddita coelo
Mens ouat, ac famam postera saecula canent.

LXXXVI

FERD. IAC. BAIERO,

Altorfino , A. clō lō cc xxv, di-
sputanti.

*Te, BAIERE, decus stimulat , doctrinaque PATRIS.
Perge : salutaris te manet artis honos !*

LXXXVII

CHRISTOPH. ANDR. DE IMHOF

AB ET IN HELMSTAED,

*De eo, quod iustum est circa Galeam , Anno
clō lō cc xxvi , sub praesidio Rinckiano di-
sputanti.*

MActe animo , IMHOF ! Plaudunt tibi sponte
Camenae;

Pallas et ipsa tibi casside tecta fauet.

Nam tu doctrina simul et uirtute tueris,

MAIORVM GALEAE quod peperere , decus.

LXXXVIII

ERNESTO PHILIPPO FEIN,

Durlacensi,

Ex antiquitatibus iuris, de *Sacrorum detestatione*, An. cIo Io cc xxvi, disputanti.

*T*Estaris, FEINI, priscorum iura Quiritum;
Testantur laudes, Musa, Themisque, tuas.

LXXXVIII

VVOLFG. ANDR. MERCKELIO,

Norimbergensi,

Problemata quaedam iuris Naturae eodem anno uentilanti.

*M*ERCKELI, dextre naturae iura tueris;
 Et studium solers ingeniumque probas.
 En, Themis et Pallas testes tibi praemia spondent!
Naturae dotes sic coluisse iuuat.

LXXX

CAR. CHRISTOPH. OELHAFEN,

A Schoellenbach, in Eisenmansberg,

De quibusdam Problematibus Iuris Naturae An. clō Io cc xxvii, disputanti.

*Vos natura dedit dotes; ars ornat et auget.
Felix, OELHAFI, cui stat utrinque decus!*

LXXXI

Memoriae et honori

DN. IVST. VVEZELII,

*Antistitis Norimbergensium, ad aedem diui Laurentii, et Histor. ac Pol. Prof. A. clō Io cc xxvii defuncti.***E**Rgo nihil tutum est; et te quoque, sancte SACERDOS,

Vis rapidae mortis sub sua iura uocat?

VVEZELI, moreris? cuius doctrina, fidesque,

Et placuere piis, et placuere DEO.

Gloria quanta ista est, coelo sic teste probari!

Quisquis sic moritur, non solet ille mori.

LXXXII

Ad Abbatem Regiae Luterae summe
uenerabilem,

IOANNEM FABRICIVM,

Cum annum aetatis octogesimum quin-
tum feliciter ingrederetur, et munerum Academi-
corum auspiciis memoria semisaeculari piisque iu-
bilis, A. clō Io cc xxviii, mense Februario,
celebraret.

*Discite, praestantes animae, quibus artibus ingens
Et uitae, et famae, conficiatur iter!*

*Discite FABRICII exemplo, qui Nestoris annos,
Doctrinaeque suae iubila, sospes agit.*

*FABRICII nomen quanto memorabitur aeuo;
Cuius et ipsa aetas saecula iam numerat?*

LXXXIII

Ad

G E. V D A L R I C. S C H M I D I U M,
Nordlinga - Sueuum, pro summis in arte salu-
tari honoribus, A. clō Io c c x x v i i i dispu-
tantem.

Quas tibi nunc, SCHMIDI, quas dicam carmine lau-
 des :

Ipsa tibi uirtus nomina pulchra facit.
Vixisti nostris gratissimus hospes Athenis ;
Quocunque et uenies, tunc quoque gratus eris.
Praemia Poconiae tibi porrigit artis Apollo;
At ueri decoris tu Faber ipse tui es.

LXXXIII

Ad P A V L U M B U R G E R U M,

Norimbergensem,

de Diis Clauigeris ueterum, sub praesidio
Schvvarziano, A. clō Io c c x x v i i i dispu-
tantem.

Clauigeros memoras, BURGERE, Deosque, Deasque ;
At quis sit uerus CLAVIGER, inde doces ?

Quaeris : quos fructus studium tibi spondeat istud ?

CLAVIS DOCTRINAE, CLAVIS HONORIS ERIT.

LXXXV

Ad V. CL.

IOANNEM VIGNOLIVM,

*Abbatem, et Bibliothecae Vaticanae Prae-
fectum.*

O cultioris orbis aeternum decus,
Priscae nouaeque summa Romae gloria!
Qua laude, te, VIGNOLI, ego rudis colam?
Humanus haud solum es, sed ipsa humanitas;
Neque eruditus, ipsa at eruditio.

LXXXVI

Ad

Dominum

*HIERONIMVM GVILIELMVM
EBNER,*

AB ESCHENBACH,

in Guttenburg, et Erlenstegen,

S. R. I. LIB. REIP. NORIMB. Senatorem Confu-
larem, Curatorem Academiae Altorfinae, ac Prae-
fectum Cancellariae, rei tutelariae et Gerontotro-
phio Menteliano.

En,

*E*n, *TE* certatim laudant, *EBNERE*, *Camenae*;
*TE*que suum columnen praesidiumque colunt!
Orbusque, et *uidua*, et *pauper*, *pluresque* *clientes*,
Pro TE, *proque TVIS*, *feruida* *vota* *ferunt*.
Ergo *tuum* *nomen* *nunquam* *sine* *laude* *feretur*;
Nec *nisi* *grata* *TIBI* *fata*, *TVIS*que, *fluent*.

LXXXVII

Ad

GOTTFRIDUM THOMASIVM,

Archiatrum et Polyhistorem

χαρίεις αὐτοῦ.

THOMASI, decus orbis eruditi,
 Doctarum arbiter elegantiarum;
 Quo nil cultius est politiusque,
 Quoque humanius aequiusque nil est;
 Ingens delictum omnium bonorum,
 O nostrae columnen uigorque Musae!
 Si nos more tuo excitas, amasque;
 Da, quaeso, facilis mihi, quod oro:
 Nostri uersiculi, asperi, rudesque,
 Confutique male, et male expediti,
 Ne forsan uideantur et putentur,
 Vt sunt, uersiculi asperi, rudesque,
 Confutique male, et male expediti!

Fac,

Fac, quem non referunt, tuo lepore
 Quendam concilies eis leporem,
 Quandam concilies amoenitatem.
 Hanc artem Charites tibi dedere;
 Has vires tribuit tibi ipse Apollo,
 THOMASI, decus orbis eruditi!

LXXXVIII

Ad

BENIAMINEM NEVKIRCHIVM,
 SERENISS. MARCHIONIS ONOLDINO-
 BRANDENBURGICI Confiliarium aulicum,
 Poetam Germaniae maximum.

D*Esere Germanos, si vis ita; desere, Phoebe;*
En, NEVKIRCHIADES, Phoebus is alter, adest!

LXXXVIII

In praematurum obitum

unici et desideratissimi filioli sui,

IOHAN. GOTTLIBII SCHVVARZII,
cum A. clō lō cc xxviii iam octennis coelo
reciperetur.

O Chare Fili, lux mea,
 Spes et uoluptas optima;
 Cur immerentem te mihi
 Mors luctuoso funere,

Pri-

Primis in annis, abstulit?

Tecum meae spes occidunt;

Tecum, molesti temporis,

Tecum, laboris asperi,

Leuamen et solatium,

Vitaeque tecum suauitas,

Tecum omnis et uigor perit!

Equidem beatas incolis

Coeli domus, coelestium

Coniuncte mentium choro,

Fulgesque sidus aureum,

Et discis ex DEO OMNIA,

Et cernis IN DEO OMNIA,

Habes et IN DEO OMNIA : *

At me gementem deferis,

Meque eiulantem deferis.

Nam, quo mihi superstiti,

Post fata possem uiuere;

Te, Fili, adempto et mortuo,

Nunc uiuo, uah, orbus parens,

Luctuque uiuo squallidus,

Videorque iam uiuus mori.

C.

* His uerbis respicitur sententia, quam beatus filiulus, aliquot dies ante fatalem morbum, symboli loco, praeceptoris sui, *Io. Gotfridi Theodosii Seidelii*, Solisbaco-Palatini, albo inscripserat : IN DEO OMNIA!

C ELEGIA

Nuptiis auspiciatissimis Viri admodum Re-
uerendi,

FRIDER. GVILIELMI SCHVZII,

Ecclesiastae Lipsiensis,

et

Virginis florentissimae,

DOROTH. SCHREITERIAE,

A. clō lō cc vii *celebratis, scripta nomi-*
mine Collegii Antholo-
gici.

Sola sub horridula degebat ualle Poesis;
Solliciti facies plena doloris erat.

Non respondebant ueteres in carmina uires,
Taedebatque manus tangere fila lyrae.

Segnior effigie apparebat cultus in illa;
Nullus erat formae factus ab arte decor.

Tempora frons tenuis cingit; non gemma, neque
aurum,

Emicat; at squalent moesta per ora comae.

Hic modo Peligni uatis, modo clara Maronis
Carmina, pro uili, sub pedibusque, iacent.
Quin senis Ascraei sordere poemata sensi;
Nec minus Iliadem, grandis Homere, tuam.
Miror et admiror, quae Diuae causa dolendi;
Quidque gemat, cupida protinus aure bibo.
Illa, ubi moestities permisit, murmure rauco,
Sic artis queritur damna uicesque suae:
Me miseram! Haec rerum nunc est fortuna mea-
rum,
Vt grauibus lacrumis uix modus esse queat.
Olim ego Pierias inter non infima Nymphas
Ibam, uirginei gloria magna chori.
Iam mihi doctorum surdescere conqueror aures;
Iamque meum nemo nomen, ut ante, colit.
Nec fatis est, paucos uenerari carmina nostra:
Haec etiam crimen futilitatis habent.
Ipsa adeo auersor studium, quod friget ubique;
Ac piget, afflictam me superesse mihi.
Sponte quidem stimulis surgebat adactus honesti
SCHVZIVS, o quondam luxque decusque
meum!
SCHVZIVS, a teneris qui nostro dignus amore
Vifus, et ingenio ceu mihi Phoebus erat.

Hunc meus haud leuiter gemitus fletusque mouebant ;

Nec ficcis uidit tot mea damna genis.

Omne nefas tandem facundo diluit ore ;

Hoc mea praeclare uindice caussa stetit. (†)

Fallor, an hinc sensim uires animumque resumsi ?

An rediit similis, qui fuit ante, nitor ?

Hic faciet, dixi, ne plebis fabula fiam ;

Acer dedecoris semper hic ultor erit.

Ast, cheu, quantum me spes concepta fefellit !

Quam uana posui credulitate metum !

Ille, meam causam qui fortiter egerat ante,

Qui fuerat nostris portus et aura malis ;

Ille mei quondam, sed nunc male fidus, amator,

Cernitur illecebris uelle carere meis.

T 2

Pa-

(†) Habuit Celeb. Sponsus, Lipsiae, A. C. cl^o l^o cxcviii

disputationem eruditam aduersus TANAQUILLI

FABRI, TANAQ. FIL. Librum de *Futilitate Poetices*.

Ceterum, haec Elegia serius reperta hunc locum occupauit.

Paruum est, Eusebien summum meruisse fauorem;

Quanquam iactura haec iam mihi dura fuit:

Insuper accedit nostris noua nupta querelis;

Haec focio Sponsi pectus amore tenet.

Moribus haec Sponsum, blandoque irretiet ore;

Haec me deludet, proiicietque foras.

O utinam unquam uixissem dicta Poësis;

Hac ego perfidia si crucianda fui.

O nimium fallax (iuuat exprobrare merenti

Tale nefas) quid me deseruisse paras?

Aut cur uersus amor tuus est in taedia nostri?

Cur posthac rigida mente negabis opem?

Quo fugiam? Quis porro meas sic asseret artes?

Quis mihi desertae dulce leuamen erit?

Hei mihi, cur nimium demens tibi fidere coepi?

Cur placuit linguae gratia ficta tuae?

Crede mihi, nostras ut Hymen cantatus ad aures

Venerat, insolito pressa pauore steti.

Quod si forte tamen precibus tua corda mouen-
tur :

Nunc ego, quam deceat, uerba minora dabo.

Quae potes, haec saltem nobis solatia praestes;

Non dominae, seruae me patiare loco.

Sic uos coniugium felix, sic degite longum;

Quod nequeat casus soluere, et ulla dies.

Finierat; dixi: non est, quod, DIVA, queraris:

SCHVZIVS aeterno flagrat amore tui.

Cum nec piscis aquam, nec amabunt sidera coe-
lum;

Cum nec apes quaerent prata, neque antra fe-
ras:

Hic quoque tunc spreta poterit spirare Poesi;

Hunc quoque Musarum nullus aduret amor.

Nec metuenda tibi Coniux nova; cuius amoe-
nos

Si mores spectes, Gratia suaavis erit.

Tot Vates Musasque novas SCHREITERIA
gignet;

Hoc quot SCHVZIADAS foedere iuncta
dabit.

Aut fuit his dictis, aut uisa quieta Poesis:

Certe non adeo uultus amarus erat.

CI

Ad

DN. SIGISM. IACOBVM
APINVM,

*Professorem publicum Norimbergensem, et
Acad. Nat. Curios. Collegam, SOLINVM dictum,
horum Carminum Editorem.*

*MELLE A sunt, quaecunque edis, quae scribis,
APINE!*

Ingenio et studio sic imitaris APES.

At, cum sponte tua conquiris carmina nostra;

Cumque illis lucem conciliare paras:

Hei, uereor, ne nunc tricasque APINA Sque puteris

Edere, et his siquid uilius esse potest!

CII

PROGRAMMA PVBLICVM

IN OBITVM

DIVAE ROMANORVM AVGVSTAE,
ELEONORAE MAGDALE-
NAE THERESIAE,

ET RELI QVA.

Mortua est,
si quidem mori potuit,
Cui supra mortalitatem
summa naturae fortunaeque ornamenta
diuinitus fuerant tributa,

Et quae ipsa sua se uirtute etiam ante mortem
fecerat immortalem,

AVGVSTISSIMA ET SACRATISSIMA
PRINCEPS AC DOMINA,

DOMINA
ELEONORA MAGDA-
LENA THERESIA,

AVGVSTA ROMANORVM CORO-
NATA,

REGINA HVNGARIAE ET BOHEMIAE,
ARCHIDVX AVSTRIAE, COMES PALA-
TINA RHENI,

DVX VTRIVSQUE BAVARIAE,

VIDVA,

MAGNORVM PRINCIPVM PARENTVM

FILIA,

MAXIMI CAESARIS

CONIVX,

SIMILIVM CAESARVM DVORVM
REGINAEQVE
ET OMNIS AVGVSTAE PROLIS AVSTRIAE
QVAE IN SPEM POPVLORVM ADHVC
VIGET VIGEBITQVE,
MATER ATQVE AVIA,
CETERORVM EVROPAE REGVM AC PRIN-
CIPVM OMNIVM
VEL CONSA NGVINEA, VEL AF-
FINIS;

infinitis laudum gloriaeque nominibus corusca,
nisi ipsa,

omnium laudem ac praeconium supergressa,
sua sibi laus suumque pretium esse,
seque uirtutum decoribus, quam Maiestatis
gentisque splendore, metiri maluisset.

Talis enim esse debuit,
quam prae omnibus
dignissimam se Coniugem iudicaret

LEOPOLDVS MAGNVS,

iam aeternitati redditus,
sub cuius Augusto Nomine orbis terrarum reue-
retur,

quic-

quicquid uirtute summum,
immortale meritis,
gloria uenerandum,
et Maiestate Deo proximum,
potest intelligi.

Accesserat ad coniugii maiestatem
Fecunditatis felicitas;
quae,

Augustae Domui Austriae nouum robur et
gloriam;

Sacro Romano Imperio, tranquillitatem;
honorem, Orbi Christiano;

multis populis et regnis, securitatem;
tutelam, uirtutibus;

hostibus, metum;

auspicatissime attulit.

Non poterat igitur non rariori exemplo
solennissime coronari,

Cuius singularis uirtus

effulsit coronis omnibus splendidior;

ne haec tempora recte arguerentur

inuitatas uirtutes et merita ingentia

aut non agnouisse,

aut praemiis haud uulgaribus distinguere nesci-
uisse.

Neque tamen
Imperio consecrata
fese credidit coronatam Augustam,
nisi et ipsa se subiiceret sibi,
ac maiores bonitatis radios longe lateque diffun-
deret;
quam coronato capiti suo fuerant affusi.

Sed quam
maxima ornamenta
undequaquae reddiderant admirabilem;
Eandem omni fide humana maiorem effecit
summa in isto fastigio Pietas,
apex et procreatrix ceterarum uirtutum omnium.

Atque sic exsplenduit

A V G V S T A,

Maiestatis dignitate magna,
exemplo pietatis maior,
extra exemplum ipsa.

Diuini enim Numinis reuerentissima,
frequentius cum Deo, quam cum hominibus,
locuta est;
et mente plus coelo adhaesit,
quam corpore in terris uersata est.

Cuius

Cuius omnis cura et occupatio
fuit series precum ac benefactorum non inter-
rupta;

Cuius uita
perpetua fuit uirtutis exercitatio;

et Cuius aula
extitit Sacrarium,
in quo
castimoniam sine labe,
sine fuce modestiam,
et sine ullo languore religiosi animi ardorem,
omnia spirarunt.

Tandem coelo, unde uenerat, recepta
eundem diem atque mensem
habuit

coelestis aeternaeque coronae initium,
quo ante hos triginta annos
augusta et imperiali corona
Augustae Vindelicorum fuit condecorata.

Tantum ergo tamque uenerabile nomen
uirtuti consecrat praesens aetas,
posteritas consecrabit aeternitati;
totque illi erigentur monimenta perennia,
quot sunt bonorum pectora:

Quo-

Quoniam iniuria uirtutum fuerit,
tantas uirtutes non et suspici, et reuerenter coli.

Ita etiam

AVGVSTAE PIAE AC FELICI

supremum pietatis officium
lugens moerensque rependit
INCLVTA ET S. R. I. LIBERA CIVITAS
NORIMBERGENSIS,

ut

MAIESTATI DOMVS AVGVSTAE

aeterna fide cultuque se deuotissimam
comprobet;
neque se tam purpuram imperatoriam,
quam uirtutes et merita immortalia,
uenerari testetur.

Huius igitur demississimi cultus interpretes testesque
eritis,

Illustris Reipublicae Norimbergensis Generosissimi
Domini Delegati, Rei Sacrae et Literariae Ephore,
et huius

Academiae Curatores Splendidissimi Grauiſſimique,
Magnifice Academiae Præcancellarie,
Generoſe huius Opidi Præfecte,
Omnium Ordinum Profeſſores et Doctores Cele-
berrimi,

Hospites atque ciues Nobiliſſimi,
et doctrinae laudibus florentiſſimi.

Adeſte adeo,

quibuſcunque uerae et inuſitate uirtutis gloria cordi
eſt,

atque in

ELEONORA MAGDALENA,

DIVA AVGVSTA,

non tam fortunae et dignitatis magnitudinem,
quam in tanta magnitudine pietatem et
moderationem,

uenerabundi admiramini.

Cuius Sacris Manibus,

Iuſſu et Auctoritate

Sapientiſſimorum Ciuitatis Noricae Patrum

Procerumque,

craftino die, horis antemeridianis,

poſt publica ſacra finita,

ſubmiſſiſſimae mentis pietate

parentabimus,

et

et simul
pro incolumitate

AVGVSTI,

et aeternitate

DOMVS AVGVSTAE,

omni animi religione

vota faciemus.

id quod

pro muneris sui ratione

significare debuit

Rector

Academiae Altorfinae,

IOHANN DAVID KOELER,

Histor. ac Polit. Professor Publ.

et Acad. Bibliothecae Praefectus,

Interprete

CHRISTIANO GOTLIBIO SCHVVARZIO, P P.

Publice propositum, xxiiii Iunii, ipso sacro An-
niuersario Academico, nonagesimo octauo die
natali Academiae Altorfinae.

A. R. S. clō lo ccxx.

CII

In lamentabilem casum

Domini

GEORGII DITERICI,

DE VVOLFRAMSDORF,

Dynastae Grofagae, POTENTISSIMI

PRINC. ELECTORIS SAXONIAE, tutorio nomi-

ne, in Aula Saxo - Martisburgica Consilarii intimi

et Cancellarii, cum A. clō Io c LXXXVI, ab inauspi-

cato ueredario, non procul ab Vrbe Misena,

curru excussus uitam amisit.

Iet.

* *

*Quicumque praeteris, Viator,**paullo altius contemplare hoc monimentum.**Eheu ! hic iacet**Heros in toga eximius,*

GEORGIVS DITERICVS,

*ex generosissima VVOLFRAMSDORFIORVM**Gente prognatus;**cuius consilia**summi Principes;*

facundiam et iustitiam,

tribunalia ;

linguas et mores

exteri ;

benignitatem,

miseri ;

Virtutes uniuersas,

Coelum,

suspexere.

Si quid fando audiuisti

de

COLOSSO SOLIS RHODIO,

quem situ et mole admirabilem,

ad nobilitandam patriam,

caeca Rhodiorum erexerat religio ;

En, respice

WOLFRAMSDORFIVM,

Colossi laude maiorem !

Certe,

si consiliorum sapientia , et magnitudine meritorum

concilianda et quasi erigenda fuit

Patriae gloria ;

sua

sua Colossus hic Rhodium defecit magnitudo.

COLOSSVS VVOLFRAMS- DORFIVS

*semper stetit in edito ,
admirabilis , celsus , immotus , verae altitudinis ,
Qui ad nulla negotia , uel discrimina ,
salutis publicae causa subeunda ,
exhorruit , uel uacillauit.*

*Stupendum Obeliscum Rhodium
LVI duntaxat annos Orbis adorauerat ,
cum terribili terrae motu corruit.*

O ! eheu !

eloquar , an sileam ?

COLOSSVS NOSTER,

*utinam in hoc saltem Rhodio illi dissimilis ,
pariter cecidit ,
nulla uero magis , quam meritorum suorum mole labo-
rans ,*

cum uix annos LIII haberet.

Gravior huius Colossi, quam Rhodii, est ruina.

Ille cadendo

vastas terrae abyssos inflixit;

Hic altiora vulnere

PATRIAE ET GENTI VVOLF-
RAMSDORFIAE

impegit.

*Non sic autem moliuntur ruina omnia,
ut his uelut gradibus non altius surgatur.*

Ita,

Mente in coelum euecta,

*famaeque immortalitate in tuto collocata,
casus huius damna non ipse sensit Vir egregius.*

*Sola haec mortalitatis ruina fuit;
cetera sunt in aeternitatis fastigium elata.*

*Tu uero, quisquis haec legis,
hanc illaetabilem cadendi rationem
nec rimare, neque adeo mirare:*

Quid enim mirum est,

*si VIR, per totam uitam ADMIRABILIS,
mirabili quoque morte uitam amiserit?*

Mille causas huius mortis inuenies,

*si DEI ineffabilem sapientiam et providentiam
cogitaueris.*

Quod restat,

discite, uos mortales,

summisque negatum esse, stare diu!

Discite,

Vitae probitate et honestate

omnem honestari obitum!

CIII

PIETATIS ET AFFECTVS MA- RITALIS MONUMENTVM,

PIIS MANIBVS

Prioris, eiusque desideratissimae, Vxoris suae,
dedicatum.

* * *

D. O. M. ET BONAE MEMORIAE

Feminae pietatis prorsus eximiae,

BARBARAE SCHVVARZIAE,

DANIELIS VVELLERI,

et

ANNAE MARGARETAE SCHMIDIAE,

filiae:

Quae in DEVM per omnem uitam fuit

religiosissima;

In parentes optimos,

et in maritum suum,

aliosque,

nihil umquam peccauit,

nisi quod mortua est.

Vixit

virgo pudicitiae et modestiae singularis

annis XXI, mensibus VI;

Mater familias

summæ fidei et adfectionis incomparabilis,

Annis II, mense I, diebus XXI.

Procreata ante annum filiola, BARBARA,

adauxit suauitatem coniugii,

cui sola defuit diuturnitas.

In florente quidem aetate,

contra uota suorum;

et, quod

at, quod maximum uirtutis Christianae opus est,
sine ullo aegri aut metuentis animi signo,
pie, fortiter, ac DEO plena,
mortem obiit,

A. S. R. clō Id ccxii, xii Kal. Decembr.

O. E. B. Q. C.

Haue, suauitas mea!

Haue, anima dulcis!

anima sancta!

anima

in beatarum mentium chorum recepta!

Te loquar assidue; te nocte dieque uidebo;

Tuque meis oculis aurea semper eris!

Vxori dignissimae, et erga se omni caritate

merentissimae,

amoris memor,

inter lacrimas et suspiria

dedicauit

CHRISTIANVS GOTLIB. SCHVVARZIVS,

Prof. Publ. Altorfii Noricorum.

Duae aliae inscriptiones: altera in Io. Alberti Spiessii,
Norimbergensis, Orationem de Schola palatina Ca-
roli Magni; alteram, in Io. Balthasaris Starckii Ora-
tionem eucharisticam; iam insertae sunt Actis sacro-
rum saecularium Academiae Altorfinae, pag. 317 et 327.

CIII

Ad

MICHAEL. ADELBVLNERVVM,

Norimbergensem,

Mathematices et artis typographicae
cultorem industrium.

Tandem te charta haec, ADELBVLNERE, salutat ;
Charta haec, quae studii testis et ipsa tui est.
Saepius in docto uersaris puluere solers ;
Saepius et stellas mente oculisque legis.
Nec sine laude typos tractasque struisque politos ;
Doctorumque ornas aere nitente libros.
Perge, et BLAEVIADVVM, quodque est optabile, priscas
ALDORVM laudes, arte typisque refer!

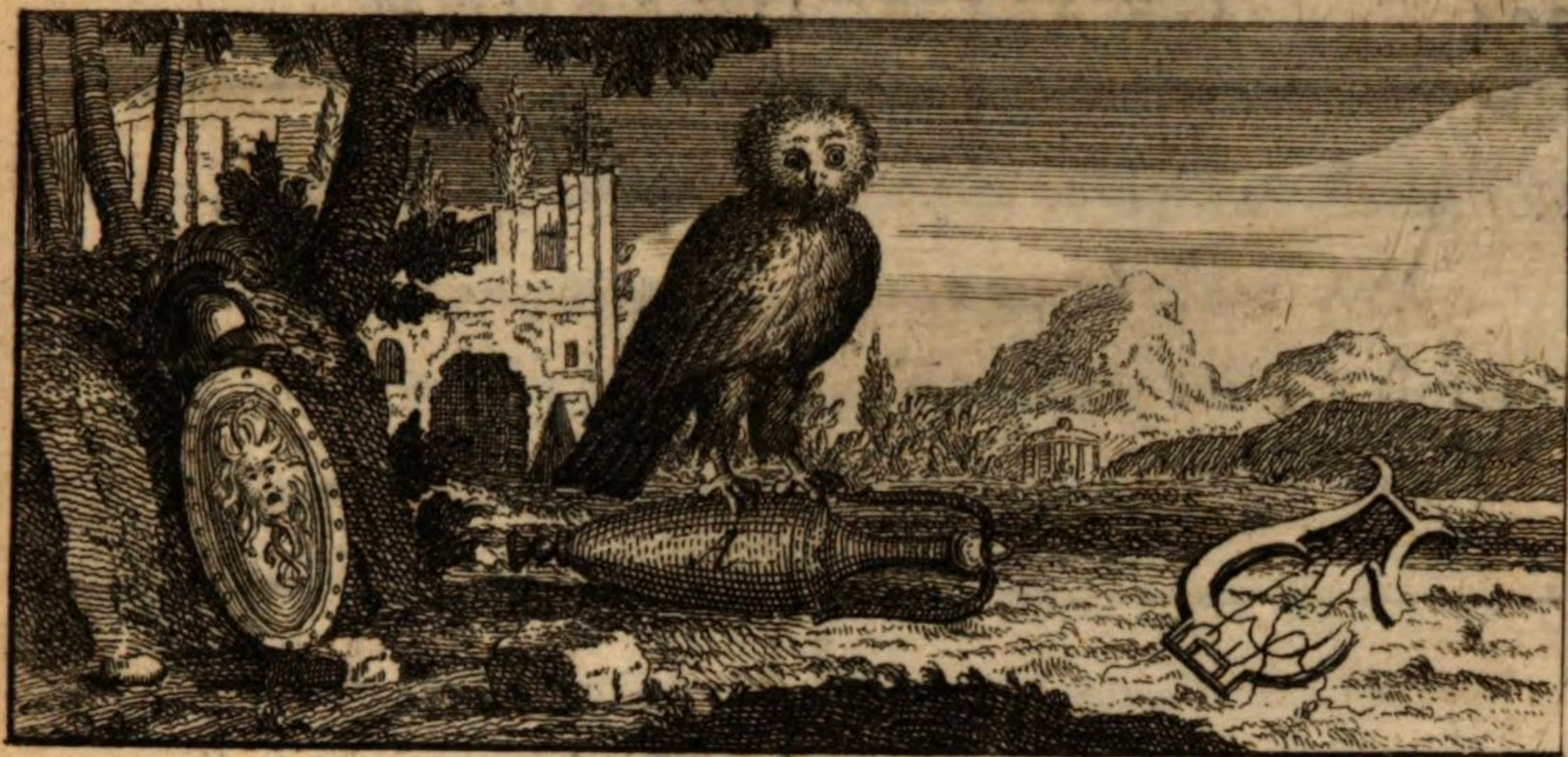

GRAECA QVAEDAM

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1200 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

GRACE OVIEDA

I

Ad

IOAN. AVG. FLECCIVM,

Scholae Leisnigiensium Collegam, cum Wittembergae

altero Academiae saeculari, V Calendas Maias, A. O. R.

clo Id cc ii, Magister Philosophiae
createur.

Λευκορίς, ευμαθίης ἔδῳ, ἱρὴν τῆτες ἑορτὴν
 Τῆς γενεῆς πολλῆς γηθοσύνησιν ἄγει.
 Λευκορίς εὐφράνθη ταμάλιστα μὲν, ὅττι λέλογχε.
 Ὑψισον πίνδε εἶοθεν ἠγεμόνα.
 Αὐτὰρ ὁμῶς αὐτῆς μελέτη φρεσὶν ἦδε τέθειλεν,
 Ἀνδράσι παιδευτοῖς ἀγλά' ἀεθλα νέμειν.
 Ἀγλά' ἀεθλα νέμει καὶ σοι, Φίλε, Λευκορίς ἐσθλὴ.
 Ταῦτα ἐπισήμη σδγ' ἀρετῆτε φέρει.

Νῦν μετὰ Λευκορίδος σύγῃ δὴ, Οὐλένκιε, χαίρεις,
 Ἀλλ' ἡμεῖς ἐσμεν σεῖο χαρῆς μέτοχοι.
 Πᾶσι δὲ κ', εὐφοροσύνης ἀρχὴ, Θεός, ὅλβια δῶνῃ·
 Ὡς πάντες μάκαρες πάντοτε χαρόμεθα.

II

In honores philosophicos
 VVOLFG. CASP. GERARDI,
 Raussa - Silesii, Wittembergae, A. clo lo c c i v
 adeptos.

Μοὶ παρὰ παντοδαπὰς καμάτας, ὧς κήδεα
 λυγρὰ,
 Σμικρὸν ὅσον πρῶτὴν γῆθος ἔδωκε Θεός.
 Τῷτο δὲ νῦν μᾶλλον μηκύνω γῆθος, ἀκέρων
 Πρῶτά σε Μυσάων δῶρα, Γέραρδε, λαβεῖν.
 Ἐυσεβίῃ καὶ ἀκηρασίῃ μεμελημένος, αἰεὶ
 Πειρᾶς τῶν ἀρετῶν τέρματα καλὰ κιχεῖν.
 Ἀμβαίνων Ἐλικῶνα μέγαν, τὰ θεῖα πέπωκας
 Διψαλέος κρήνης νάματα Πηγασίδος.
 Ταύτην τὴν σπασθὴν ἐφορῶν συνεπήνεκε Φοῖβος,
 Φοῖβος χρυσολύρης, Πιερίδωντε κλέϑ.
 Τῆμος ἔφη· μὴ τήνδ' ἀρετὴν δεῖ ἔμμεν ἀμισθον·
 Σπασδαίοις ἔργοις ἀγλὰ ἄεθλα νευῶ.
 Ἀγλὰ ἄεθλα νέμει τοίνυν σοὶ φοῖβος, Ἐταῖρε·
 Χαῖρε δὲ, καὶ μείζω αὐτίκ' ἀποῖνα δέχου.

Ἑλπίδα δῆτα λαβὼν περιθαρσέα, πνέμασι δαινοῖς
 καὶ πολλῇ σέοθεν νῆ' ἐπίτρεψον ἀλί.
 Ἡ γὰρ Τριτωνὶς σωτήριον ἔρον ὀπάσσει,
 καὶ πότ' ἐφευρήσεις τηλέπορον λιμένα.
 Ὡς φθονερόιτε κακοίτε μὲν ἀλγήσασσι μάλισα·
 Ἀλλὰ Φίλοι μετὰ σε χάσμα χαρᾶσι μέγα.

III

Ad CONST. BENIAM. MEESE,

Leisniga-Misnicum, in Academia Lipsienfi

A. cl. l. c. c. v. i. i. lauru philosophica or-
 natum.

Τί σοίγε συμβέβηκε,
 Φίλιζε πατριῶτα,
 Κήδισέ μοι ἑταίρε,
 ὦ εὐδίδακτε ΜΕΙΣΕ,
 Τί σοίγε συμβέβηκε;
 Ἡ πᾶσα σείο μορφῇ,
 Φύσις τε σείο πᾶσα,
 δοκεῖ ἀπαλλαγεῖσα,
 Τί σοίγε συμβέβηκε;
 Ὡς παῖς ποτ' ἢ μὲν ἔπτη,
 Ἡ δ' εὐμελὴς ἀηδών·
 Οὕτω δοκεῖς ἀμειφθεῖς,
 ὦ εὐδίδακτε ΜΕΙΣΕ.

Μυσηγέτης Ἀπόλλων
 Περιπλάκην φιλήσας
 Καὶ ἐξελὼν καρὴν
 Δάφνην σοι ἐντέθεικε,
 Δάφνην αἰὲς θαλῆσαν,
 Καὶ δῆθεν αἰγιθαλὸς
 Πεπλασμένῳ δέδοξαι,
 ὦ εὐδίδακτε ΜΕΙΣΕ.
 Δαφνηφόρος δὲ φοῖβος
 Ἔδωκέ σοι πτέρωσι,
 Πτέρωσιν, ἥ μὲν ἔσσι
 Τιμήτε καὶ ἐπαινῶ,
 Ἔως πόλιν Σ' ἀναίρων.
 ὦ τοίνυν ὄρνις ἱρὴ,
 εὐειδὲς Ἀιγιθαλλέ,
 Πάνηρες Ἀιγιθαλλέ,
 Ὀλβίζομέν σε πάντες.
 φιλέσι μὲν σε μῆσαι,
 φιλεῖ δὲ φοῖβος αὐτός.
 Εὐδαιμον Ἀιγιθαλλέ,
 Μείζων τε καὶ γλυκίων
 Εἰς αἰετοῖο ζηνὸς,
 Γλαυκός τε τῆς Ἀθήνης,
 Κύνες τε τῆς κυθήρης.
 Ταῶτε τῆς ἀρίστης
 Ἥρης ὑπερβέβηκας.
 Νῦν χαῖρε τῇ θεῇ

Τροφῇ θεῷ ἐνόλμα!
 Νῦν χαῖρε τῷ ποτισμῷ,
 Ὅν σοι δίδωσι φοῖβος!
 Ἀμ' ἠδέως αἶδε
 Πίνδοιο ἐν κορύμβῳ
 Μυσῶν ἀγαστος ὄρνις!

III

INTERPRETATIO LATINA
 CARMINIS PRAECEDENTIS.

Quid accidisse, credam,
 Tibi, colende ciuis,
 Amabilis sodalis,
 O literate *Meisi*;
 Quid accidisse credam?
 Natura namque tota,
 Tibi indolesque tota,
 Mutata nunc uidetur;
 Quid accidisse credam?

Vt filiae potentis
 Pandionis, uolucrum
 Assumerant figuram,
 Hirundinis figuram,
 Et Atthidis figuram;
 Sic tu noua uideris
 Indutus esse forma,
 O literate *Meisi*!

Praefes nouem Dearum,
Te suauitate mira
Complexus, ipse sponte
Demisit sibi coronam,
Spectabilem coronam,
Tibique commodauit.
Tunc ergo tu repente,
Versa priore forma,
Parus sacer uideris,
O literate *Meisi!*
Laurum gerens Apollo
Alas tibi parauit,
Alas, id est, honorem,
Nomenque luculentum,
Quo subuolas ad astra.

O Ales ergo diue,
O perueniste pare,
Te praedicamus omnes,
Te diligunt Camenae,
Te diligitque Phoebus,
O ter beate *Meisi!*

Tu pulchrior uideris,
Quam noctua est Mineruae,
Quam cygnus est Diones,
Quamque ales est Tonantis,
Iunoniusque pauo;
O ter beate *Meisi!*

Nunc utere affluentī,
 Quam Musa praeber, esca;
 Apollinisque potu
 Nunc utere affluentī.
 At usque dulce canta,
 Pindo super bicorni,
 Ales sacrate Musis!

V
 ODE

In laudem Linguae Graecae, Orationi
 Graecae praemissa, Α. εἰς τὸ Ἰο σ σ χ ι η.

Ἄγε μοι, γλυκεῖα φόρμιγγε,
 Ἄγε, τήνδε ποιητῆ,
 Λιγυρὴ καλήτε φόρμιγγε,
 Ἄντ' ἀσμάτων Ὀμήρου
 Καὶ Λεσβίων αἰδῶν,
 Ἐυφημον ἄδε μέτρον.
 Οὐ μὲν δέ, δῖα Μῆσα,
 Ὡδαῖς Ἀνακρέοντος,
 Λάγνε γ' Ἀνακρέοντος,
 Ὑγρῆ γ' Ἀνακρέοντος,
 Μὴ πλὴν μέθην λυαίης,
 Μὴ Κύπριδος χορείας,
 Μὴ καὶ μ' ἔρωτος ἄδε.
 Τῆς ἐλπίδος δέ γλώσσης

Γλυκύτης τε δεινότης τε,
 Νῦν ἐς μέλισμ' ἐπείγει
 Κιθάρας μίτρας ἐρέσσειν.

ὦ γλῶσσα γέν παλαμά,
 ἱερὰ, λιγεία γλῶσσα,
 θεόσσυτός τε γλῶσσα,
 Δί' ἣν Θεοῖο κρυπτῇ
 Σοφίη λήην φαίνει.

Δί' ἣν Θέμις προλάμπει,
 Δί' ἣν κλέθ' τέτυκται

Μεγαφενῆς Ὑγείας

Δί' ἣν Φρόνησις ἤρξε,

καὶ τῶν βροτῶν τὸ φύλον

ἔλαχεν νοεῖν τὸ θεῖον.

τί γὰρ καλὸν γένοιτ' ἄν,

τί κύδιμον, τί σεμνὸν,

γλώσσης ἀνευθε ταύτης;

Ἑλληνικῶς λαλῶσι

παλαμγενεῖς θεάνδρσι

Ἑλληνικῶς λαλῶσιν

ᾠοῖδιμοι δικασαί

Ἑλληνικῶς λαλῶσιν

ἱατρικῶν μέγιστοι

σοφοίγε μισοποιοὶ

Ἑλληνικῶς λαλῶσι.

φέρε δὴ λέγωμεν ἀρχὴν
 γλώσσης τόσον σεβάσης.

Κορυφῆς ὅτ' ἐκ Θεείας
 Ἐλόχευε Ζεὺς Ἀθήνην,
 Γλαυκὴν Θεὰν Ἀθηνῶν.
 Τότε καὶ Θοῶς προῆλθεν
 Ἡ γλῶσσα τῶν Ἀθηνῶν,
 Ἡ γλῶσσα τῶν φρονέντων,
 Ἡ γλῶσσα τῆ Ὀλύμπῃ.
 Ἡ δ' ὠφελεῖ βιέντας,
 Καὶ τὸν χρόνον βιῶσα
 Ἐυδοξίαν θανόντων
 Διηνεκῶς φυλάττει.
 Καλῶς ἔχει γινώσκειν
 Ἑλληνικῶν τὸ κῦδος
 Ἑλληνικῶν τε γλῶσσαν!
 Ὅ ταῦτα γὰρ διδαχθεῖς
 Ἐράσμιον φερίσῃς
 Σοφίης ἴθυσκε πλεῖστον.
 Ὅ ταῦτα καὶ διδαχθεῖς
 Ὅμῃ τεχνῶν ἀρίστων
 Ἡδύσματ' ἔγγευκε.
 Μένε μοι, θρασεῖα φόρμιγξ,
 Μένε, μηδ' ἔδῃ πρόβαλλε,
 Οὐ γὰρ θενεῖς τοσούτον
 Ἐπαμνον ἐκβοῶσαι.
 Ὑμεῖς δ' ἔ, φῶτα πίνδε,
 Μῦσαι τεχνῶν ἀγαστοί,

Ὑμεῖς τε, Μεσολήπιες
 Ἰμερτὸν ἀνθ' ἧς,
 Ἐπαύριον πάρεσε,
 Σχεβαρτίῳ τε καλὴν
 τῆς ποτνίας θέμισθ',
 τῆς Ἀτθίδος τε γλώσσης
 Σύζευξιν ἐκφράσοντε
 Δότε τ' ὦτα συγχαρέντα,
 Δότε καὶ κρότον πρόθυμοι!

VI

HYMNVS

in mortem CHRISTI IESV, Serua-
 toris nostri optimi maximī.

Ω πότμος ὦ Φρικώδης,
 Οὐ τλητὸς, εἰδὲ ῥητός!
 Ω δειξίθυμα πένθη!
 Θεὸν τὸ τέκνον ἀγνόν,
 Μεγέρατόν τε τέκνον,
 Σεβασμιόν τε τέκνον,
 Ἀναρεθὲν τέταπται.
 Ἀναξ ἀναρχε κόσμου,
 Ἀφθεγκτε πατρὸς αὐγὴ,
 Σωτὴρ τε καὶ θεός μου,
 Σὲ πῶς, κράτιστε ΧΡΙΣΤΕ,

Σὲ πῶς ἐγὼ δακρύσω
Θανόντα καὶ ταφέντα;

Ὀικτρὸν δ' ἔην θέατρον
Τῇ γῇ τε, καὶ ῥαυνῶ τε.

Ἐν κακοῖς ἀπείροις,

Νόσοις τε, συμφοραῖς τε,

Καὶ πημοναῖς, καλυφθεῖς·

Ἐν πικρῷ τυραννίδι,

Καὶ τάρταρον πελαγῷ,

Καὶ σαρκὸς ἀχμάλωτος.

Σὺ δ' ἄλλα, θεῖε Σῶτερ,

Κῦδος τε τῶν ἀνωθεν,

Καὶ τῶν κρείττος χθονίων,

Ἐυσπλαγχνίῃ ἀρήτω,

Δόξης σέθεν κενωθεῖς,

Καὶ δελικὴν φορήσας

Μορφὴν, ξένος κατήλθες,

Ἐμεγ' ἐκ κακῷ σαῶσαι,

παθημάτων τε πάντων,

Ἀμαρτιῶν θ' ἀπάσεων.

ὦ θαῦμα παμμέγιστον!

Δι' ὃν τὰ πάντ' ἐτέχθη,

Δι' ὃν ἥλιος προλάμπει,

Δι' ὃν ἄγγελοι φάεσιν·

Ἄυτὸς δεθεῖς λυγροῖσε

Βρόχοις, πεπαρμένος τε

Ἦλοις τοροῖσι, γυμνός,

Ἐπὶ ξύλῳ βεβήλω
 Ἄλγος τε καὶ τε δίψος,
 Χλέυας τε καὶ τ' ὀνείδη,
 Ἀναξίως ἀνείχε,
 Καὶ τ' ἔχατον προσθύμῳ
 Θείαν τέθεικε ψυχάν.
 Ἄγε, θυμὲ, πῇ κατεύδεις;
 Ἄγε, θυμὲ, πῇ μέμνηας;
 Ἄφες ὕπνον ἐξάγισον,
 Μανίην ἄφες βαρεῖν!
 Ἔως πότ' εἰ βέβηλος;
 Ἔως μάταια σέργεις;
 Ἄγε, θυμὲ καὶ σεβίσας
 Ἀνάβαινε, μηδὲ μέλλε,
 Χθονὶ τὰ χθονὸς λελοιπῶς!
 Ἄγε, θυμὲ, δέρκε κλαίων
 Σωτήρα τὸν παθόντα,
 Σωτήρα τὸν θανόντα,
 Σωτήρα τὸν ταφέντα!
 Σὺ δ' ἄλλα, λαοσῶσα,
 Βλαβερῶν βροτῶν λυτρωτὰ
 Νέσων ἐμῶν ἀκυστὰ,
 Πάρεθί μοι σένοντι,
 Πάρεθι προσκυνῶντι!
 Ἰχὺν σέθεν δίδε μοι,
 Σὺ καὶ πεσόντ' ἐγείρε,
 Σὺ τεθνεῶτ' ἀνίστα!

Ὅ σε πόνθ' με τέρποι,
 Ἡ σεῖο Φρίξ με θάλποι,
 Ἰβρις μέ σευ ἀγάλλοι,
 Θάνατόςσε ζωοιοῖ!
 Ἄυτὸς δέ μοι χορηγοῖς
 Τὴν σὴν χάριν συνεργὸν,
 Τὴν πίσιν εὐφύλακτον,
 Τὴν ἐλπίδα κρατῆσαν,
 Ἀγάπην τε φιλάδελφον!
 Ἀπὸ μου ζωᾶς ἐρύκοις
 Ὀρμὰν παθῶν ἀνάγνων,
 Καὶ ἡδονῶν ἀσέμνων,
 Πάσῃν τε κακονοίῃν!
 Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
 Δυστηλεγῆς μέριμναι!
 Χαίροιτε δῶρα κόσμῳ,
 Καὶ τῆς τὸ χάριμα σαρκὸς,
 Οὐδέν γ' ὑμῖν τε καὶ μοί!
 Θυμὸς γὰρ ἐνθεάζων
 ΧΡΙΣΤΟΝ θανόντα μένον,
 ΧΡΙΣΤΟΝ τε ζῶντα, δίδει.

VII

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΥΛΦΗΡΟΥ,

ἐξ ὀνόματος τοῦ Δεῖνος.

Ατρέμας, ὦ ξένε, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ Μῦσης
 ἔνδαι, κοιμηθεὶς ὑπνον ὀφειλόμενον.
 Σωφροσύνη προφέρων Θνητῶν, ἦθι τε δικάω,
 Κάτθανε ΒΥΛΦΗΡΟΣ, τῶν ἱερῶν προσάτης.
 ἔνδαι δ' εὐφυῖήτε, φιλοφροσύνητε γελανής,
 Ἐνθεος εὐσεβίη, καὶ πρᾶπίδων σύνεσις·
 καὶ ψυχὴ πολυῖδρις ὁμᾶ, καὶ πότνια Πείθω,
 καὶ χάρις εὐεπίης ὑδετέρη χαρίτων.
 Τύμβον ἔχει ΒΥΛΦΗΡΟΣ, ἐπ' ἐλπίδι κρίσσει μοίρης,
 Ὀλβιος ἐν καμάτοις, ὀλβιος ἐν θανάτῳ.
 Γαῖα μὲν ἐν κόλποις φθαρτὸν τόδε σῶμα καλύπτει,
 Ψυχὴ δ' ἔρᾳνόδι τάξιν ἔχει μακάρων.
 Ἴρὸς ἀνὴρ ἐκ ὧλετο, ἀλλὰ μὲν ἱερὸν ὑπνον
 κοιμᾶται. θνήσκεν μὴ λέγε τῆς ἀγαθῆς.

IOH. GOTHOFRED. HERRICHEN,
 cognominatus CYRILLVS,

in

C. G. SCHVVARZII

honores philosophicos, Wittembergae A. clō Io c c i
 promeritos.

Εσσι κόραξ χροιά, σὸν ἐάν τις ἐς ἔνομα δέρκοι·
 λευκότερος δὲ πέλει τὰς φρένας, ἢ χιών.
 Οὐ τισι σαὶ μιᾶροῖς πεπινώαται ἦθεσιν ὀργαί,
 Ἀλλὰ δαημοσύναις ἐξεκέκασο νόος.
 λευκοῖς ἐμβλέψασα φάτο. φρένας ἵκηλε κύκνω.
 Δεῦρο, Μεγ' ἴσος, ἐμῶν ἦσο μεταζῷ σοφῶν!

*
 * *

GER-

GERMANICA
QVAEDAM

ION. GOTTFRIED. HERRICHEN.
Cognominatus CYRILLVS.

III 274 V 102 G. 3

honoris philosophicos, Wittenbergae A. 1551. promissos.

10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 8

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΣ Ο

[illegible]

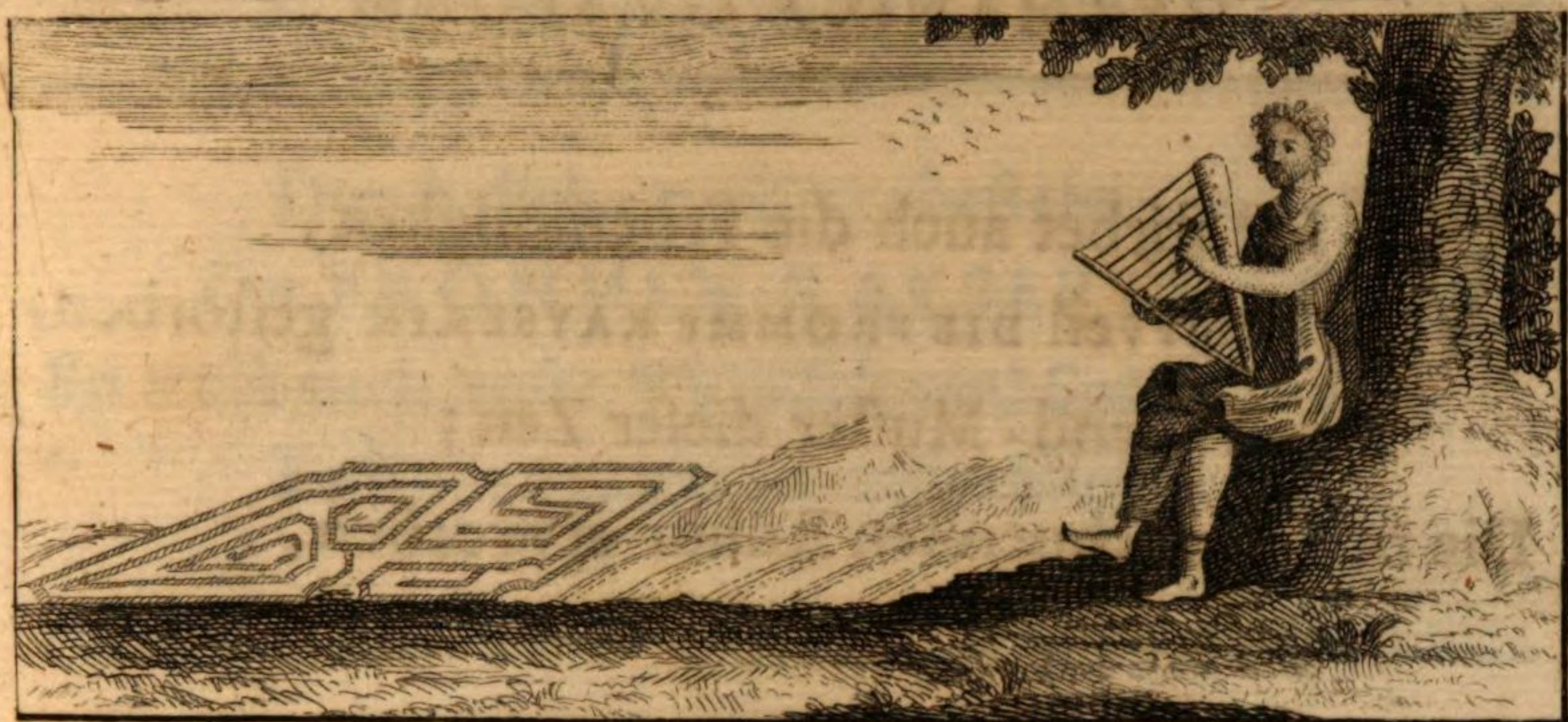
ἡμεῖς ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ

GERMANICA
VON
IHRER ROEMISCH-KAYSER-
LICHE MAJESTÄT, DER VIEL-AL-
LER-DURCHLAUCHTIGSTEN VERVAULT
BETEN KAYSERLICHEN ERVA
MUTTER,

FRÄULEIN FRÄULEIN
ELEONORAE MAGDALE
THERESIAE

ETC. ETC. ETC.
HOCHSTSELIGSTES ABSTERBEN.

DEN 19 JAN.
IM JAHR 1720.

I

AVF

IHRO ROEMISCH - KAYSER-
LICHE MAIESTAET, DER VVEIL. AL-
LER-DVRCHLAUCHTIGSTEN VERVVIT-
BETEN KAYSERLICHEN FRAV
MVTTER,

FRAVEN, FRAVEN
ELEONORAE MAGDAL.
THERESIAE,
ETC. ETC. ETC.

HOECHSTSELIGSTES ABSTERBEN.

DEN 19. IAN.
IM IAHR 1720.

X 5

VVic?

Wie? stirbet auch die Froemmigkeit,
Dievveil DIE FROMME KAYSERIN gestorben,
Das Tugend-Muster dieser Zeit;
Die sich den schoensten Ruhm ervvorben,

Da Sie die Maiestaet

Noch mehr durch Gottes- Furcht erhoecht,
Vnd durch Gebeth ihr tausend Glück bereit;
Nun stirbt mit Ihr die Froemmigkeit.

Doch nein, die Froemmigkeit stirbt nicht,
Indem noch OESTERREICH mit CAROLN pran-
get.

Hier glaenzt der Tugend helles Licht,
Vnd hat den hoechsten Preiß erlanget.

Der FROMMEN AHNEN Ruhm

Bleibt unfers KAYSERS Eigenthum.

Darum, vveil OESTERREICH auf GOTT gericht,
So stirbt die Froemmigkeit noch nicht.

Lass OESTERREICH unsterblich seyn,

O HOECHSTER, dessen Macht die Welt regieret.

Lass ferner noch den Stamm gedeyhn,
Den du so herrlich ausgezieret.

Durch

Durch dich, o GOTT, besteht
Der FROMMEN KAYSERIN Gebeth.
So trifft auch unser VVunsch und Seuffzen ein:
Laß OESTERREICH unsterblich seyn!

II

AVF

DES KAYSERLICH-KOENIGL.
VND ERZ-HERZOGLICHEN
PRINZENS

LEOPOLDS

HOECHSTERWUNSCHTE GEBVRT,
DEN XIII APRIL, IM IAHR

1696.

SO komm, DU GOETTER SOHN, Du ZVveig von
einem Stamme,

Der voller Maiestaet bis an die Sterne steigt!
So komm, HOCHTHEVRES PFAND der reinsten Lie-
bes-Flamme,

Durch die das Helden-Blut ein neues Leben
zeugt!

Komm,

Komm, und erfülle das, vvas so viel Voelcker hoffen,
fen,

Was sich die Christenheit von deinem Flor verspricht:

Es hat der heisse Wunsch bis hieher eingetroffen; W
Ietzt bleibt er auf das Heil der späten Zeit gericht!

Komm, lerne nun die Welt, und Cron und Scepter kennen;

Du vvirst von Ost und West, von Sud und Nord, verlanget.

EVROPA kan zumal sich hoechst beglucket nennen,

So lang als OESTERREICH mit Seinen PRINZEN prangt.

Es vvird der STARCKE GOTT dis Haufs nicht sincken lassen,

Zu dessen hohen Glück er selbst den Grund gelegt:

Er vvird HABSBURGENS-STAMM mit steter Hand umfassen,

So lange Seine Krafft den hohen Himmel traegt.

Wie CARL, DER SECHSTE, sich der Welt zum Wunder
machtet;

Wie aus ELISABETH der Tugend Schoen-
heit blitzt;

Wie schon vvas Himmlisches aus LEOPOLDEN
lachtet:

So stehe dieses Haufs auff Euvig fest gestützt!

Sieh' demnach, THEVRER PRINZ, vwie Dich der
Himmel liebet;

Da aller Sterne Licht selbst Deinen Auffgang
ziert:

Da vieler tausend Herz sich DIR zum Dienst ergie-
bet,

Vnd DEINER AHNEN Asch' auch diese Lust ver-
spührt.

Der GROSSE LEOPOLD vwill sich im Sarge
regen,

Dievveil Sein Nahm und Geist in DIR als En-
ckel lebt.

Das THEVRE GVELPHEN . HAVS bevvundert GOTTes
Seegen,

Als dessen Ruhm durch Dich in höhern Glan-
ze schvvebt.

Die Donau, Elb, und Rhein, erheben ihre VVel-
len :

Auch unsre Pegniz laeuft vor Freuden hoeher
an.

Die Fama eilt, vor DICH ein Opffer zu bestellen,
So vveit das Sonnen - Licht den Lauff vollfueh-
ren kan.

Ia, vvas sich Christlich nennt, verdoppelt sein Ver-
gnügen;

VVeil unsre Oster - Lust durch DICH verdop-
pelt ist.

Nur bebet Thracien schon ietzt vor DEINER VVie-
gen,

Vnd stehet so mit Furcht, als neuer Macht, ge-
ruft.

Zyvar schien der Himmel erst sich spat zu uns zu
neigen:

Ietzt aber sehen vvir der Hoffnung Zeit er-
sezt.

Es vvollte die Natur an DIR ein Muster zeigen,

Das durch Vollkommenheit die ganze Welt er-
goetzt.

Wir hatten lang genug des Winters Frost erfahren;
Nun stellet sich mit DIR der schoenste Frühling
ein.

Ist dieses schon erfüllt, so hofft mit mehrern Jahren
Die Christen- Welt durch DICH ein Paradiess zu
seyn.

III

VNSTERBLICHES DENCKMAHL

HERRN, HERRN

HERMANN

VON

VVOLFFRAMSDORFF,

AVF MUGELN, SAHLHAVSEN, LIM-

PACH, COLMEN, SITTEN, BOERTEVVIZ,

SCHLADIZ, KOESTERIZ, HARTMANS-

DORFF VND DVRRBERG, CHVRFVRSTL.

SAECHSISHEN HOECHST - MERITIRTEN

OBER-HOF-MARSCHALLS, WVRCKL. GE-

HEIMBDEN RATHS, OBER-CAEMMERERS,

OBER - HAVPTMANNNS DES LEIPZIGISCHEN

CRAYSES, VVIE AVCH DOHM-PROBSTS

DES HOHEN STIFFTS MERSE-

BVRG,

ZUR GEHORSAMSTEN VND DEVOTESTEN
NEVEN IAHRSGRATVLATION VORGE-
STELT IM NAMMEN DES WOLFFRAMS-
DORFFISCHEN FREY-TISCHES IN
WITTENBERG.
IM IAHR 1611.

ERLAUCHTER WOLFFRAMSDORFF, DV IOSEPH
dieser Zeiten,

Hier stellt sich eine Schaar mit Danck und Opf-
fer ein:

Laß das, was Ehrfurcht thut, was Treu und Pflicht
bereiten,

Nach deiner Holden Art Dir nicht zu wieder
seyn.

Kan sich die Schuldigkeit nicht in der That erzei-
gen,

So will der Wille doch sich nicht zugleich verschwei-
gen.

Wir wollen zwar jetzt nicht der Ahnen Ruhm ge-
dencken;

Derselben Tugend ist der Vorwelt längst be-
kannt:

Es kont' Ihr kluger Sinn der Fürsten Herzen lencken,
Vnd Ihre Tapfferkeit stund vor das Vaterland.

So edel vvurdest du schon auf die Welt gebohren;
Doch hat dich dein Verdienst zu hoehern Ruhm er-
kohren.

Wievvohl vvir müssen auch allhier in Schrancken
bleiben,

Denn diese Tugenden, vvomit dein Geist ge-
ziert,

Weiss kein so schvvacher Kiel nach Würden zu be-
schreiben,

Als derer Trefflichkeit ein groeßers Lob ge-
bührt.

Dein eyfrig Christenthum, die Klugheit Deiner Sin-
nen,

Dein festgesetzter Muth, muß hoehern Ruhm ge-
vvinnen.

So vvissen vvir auch nicht gebührend vorzubringen,

Wie hochverdient Du Dich um dieses Land
gemacht:

So lange Fama vvird der SACHSEN - CHVR besin-
gen,

Bleibt deines Nahmens auch darbey mit Ruhm
gedacht;

Denn wer IOHANN GEORG, DES ANDERN, Preiß
vvird lesen,

Sieht schon, wer dazumahl (a) Hephaestion gevve-
fen.

Nur wollen vvir vor ietzt aus Danckbarkeit berüh-
ren,

VVas vvir vor aller VVelt zu rühmen schuldig
sind.

(Ach, das kein hoher Trieb vvill unfre Feder füh-
ren !

Ach, das sich unser Sinn auch hier zu schwach
befind !)

Wir meinen ienes Werck, das Wittenberg darvvei-
fet,

Allvvo uns deine Huld durch reiche Stifftung spei-
set.

Die

(a) De Hephaestione ita loquitur *Q. Curtius*: Is longe omnium
amicorum carissimus erat Alexandro Magno ; secreto-
rum omnium arbiter : libertatis quoque in admonendo
eo ius habebat ; quod tamen ita usurpabat, ut magis a
Rege permissum, quam uindicatum ab eo uideretur, &c.
L. III. c. 12.

Die Armen müssen dich von langer Zeit her loben;
Es legt manch gutes Werck Dein Wohlthun
an den Tag:

Nun aber zeigest Du durch gantz besondere Proben,
Was deine milde Hand und groſſer Muth ver-
mag.

Dergleichen groſſes Werck kan nur von Helden
rühren;

Drum vvuſteſt Du es auch zuerſt hier einzuführen.

Wenn Alexander dort nicht ohne Grund ervvegte,
Wie die Vergeſſenheit, nach derer lahre Lauff,
Auch groſſer Nahmen Glantz oft zu umſchatten
pflegte,

So baute ſelbiger einſt (b) zvvvoelff Altaere auf,
Damit ſein Helden-Ruhm, ſo lange Zeiten grünte,
Als lang' auf dieſer Welt ein Menſch den Goettern
diente.

Die

Y 2

Ge-

- (b) Alexander Magnus non tantum Aſiam ingreſſus duodecim
aras Deorum in belli uota ſtatuit, *teſte Juſtino, Lib. XI, c.*
✓; ſed totidem etiam, inſtar turrium, ad Hydaspin, iti-
nerum ſuorum terminum, erexit. Volebat enim aras po-
tiſſimum expeditionum ſuarum monumenta eſſe, ne, me-
ture religionis, eas quiſquam uiolaret. *Curt. Lib. IX. c. III.*

Gevviß, des Heyden Werck muß Deinem billig vveichen;

Du führest solches nur zum Preiß des Hoechsten ein:

Dein Frey-Tisch ist ia auch Altaeren zu vergleichen,
Die Deiner Tugenden ein schoenes Denckmahl feyn:

So lange man hier vvird den vvahren GOTT verehren,
Wird Deines Nahmens Lob nicht in der Welt aufhoeren.

Wenn Faelnüß, Sturm und Rost die Pyramiden faellet,

Wenn Pharos und Coloss in ihrer Pracht uergehn;

Wenn derer Zeiten Wuth Mausolens Werck verstellen,
Bleibt Dein Gedachtniß - Mahl als feste Pfeiler stehn.

Ia, vver die Musen vvird aus harter Armuth reißen,
Wird forthin VVOLFRAMSDORFF, vvie sonst MAECENAS, heissen.

Ist aber dieser Tisch ein Frey-Altar zu nennen,

Der uelier Dürfftigkeit zu einer Zuflucht dient;
Wohlan, so sey er auch als Beth-Altar zu kennen,
Worbey man durch Gebeth den grossen GOTT uersühnt.

Hier

Hier sollen iederzeit die Weyrauch-Opffer glühen,
Dass Kirch' und Obrigkeit, Du und die Deinen,
blühen.

Nimm demnach, GROSSER MANN, bey diesem
Neuen Jahre

Von unsrer Niedrigkeit die erste Losung an:
Sieh', vwie sich Lieb' und Pflicht in unsern Hertzen
paare;

Wie Demuth leisten vwill, vvas sie nicht leisten
kan.

Dein Hohes Wohlergehn erregt uns neue Flammen,
Es schlaeget Wuntsch mit Wuntsch in heisser Gluth
zusammen.

Der überreiche GOTT, der dich der Welt geliehen,
Durch vvelches Regung auch dies Werck ge-
stiftet ist,

Der vvolle dieser Zeit Dich nicht so bald entziehen,
Weil Du von unserm Land ein Licht und Säule
bist.

Es sind die Nestores gar seltne Wunder-Gaben,
Die vvir vorietzo doch nicht vvenig noethig haben.

Drüm müsse Deine Zeit sich vviederum uerlängen,
Es vvachse Dir von uns ein Theil der lahre zu:

Es müsse neue Krafft durch Deine Geister dringen,
Kein Vnfall stoere Dir des Alters heil'ge Ruh.
Auch soll Dein gantzes Haufs, gleich Cedern, herr-
lich stehen,

Vnd Ihm ein stetes Wohl zu allen Seiten gehen.

Das iunge HELDEN - PAAR muß Helden - Glück
erreichen;

GOTT sey Ihr Schutz und Licht, GOTT sey ihr
Eigenthum,

GOTT leite Dero Lauff; so koennen Sie Dir gleichen,
Wie an den Tugenden, so auch am Ehren-
Ruhm.

Sie haben mit dem Blut auch Deinen Geist empfan-
gen;

Drüm vvird das Vatterland mit Ihnen künfftig
prangen.

Ia, vvann durch GOTTes Macht vvird solcher Wuntsch
gelingen,

Vnd der Erlauchte Stamm uns Hochgeneigt
uerbleibt;

So vverden vvir auch dies mit frohem Muth ver-
bringen,

Worzu uns Hohe Gunst und reiche Wohlthat
treibt.

Nun

Nun GOTT, erfreue Du, der grossen Stifftung vve-
gen,

Das VVOLFERRAMSDORFESCHE HAVS mit tau-
sendfachen Seegen!

IIII

AVFF

HERRN

CHRISTIAN WVLCKNIS,

ALS DERSELBE ZVM PASTORE PRIMA-
RIO AN DER KIRCHEN ZV S. NICOLAI
ZV IÜTERBOG, VND DERSELBEN DIOE-
CES SVPERINTENDEND, IM IAHR clb lccc ii.
BERVFFEN WARD. IN EINIGER
ANDERN NAHMEN.

BEglücktes Iüterbog! Nun kanst du dich er-
goetzen:

Dein Seuffzen hat bereits des Hoechsten Hertz
gerührt;

Er vvill, vvas dir entvvendt, mit reichem Maass
erferzen:

Dein Kirchen - Himmel vvird durch neues Licht
geziert.

Es ist kein frembdes Licht, das vvir voritzo meinen:

Ein Licht, so lange Zeit den angenehmen Schein

Auf dich gevvorffen hat, soll forthin heller scheinen,
Vnd seiner Strahlen Gold vergroeffert von sich
streun.

Der VVERTHE VVVLCKNIS ist mit seinen schoe-
nen Gaben,

Der deiner Wohlfahrt laengst als Sternen-Licht
gedient;

Nun aber sollst du Ihn zur Kirchen - Sonne haben:
Drum siehe, vwie dein Heil mit ienes Glücke
grünt!

Dis ist der vverthe Mann, den Ruhm und Ehre küssen,
Der grosse Wissenschaft mit Gottes - Furcht
verbandt;

Von dem die Nachwelt vvirde genug zu sagen vwissen;
Weil dessen Tugenden mehr als genug be-
kannt:

Es kan kein enges Blatt das schoene Lob erreichen,
So ihm der Himmel selbst freyvwillig zue-
kennt:

Es muß das Schatten - Werck bey solchen Lichtern
vveichen;

Ein bloedes Auge vvirde durch grossen Glantz
geblendt.

Zwar schien, als vvolte man zu Anfang nicht uer-
stehen,

Was dieser Trefflichkeit uerdiente Würde sey:

Man

Man sahe große Kunst in schlechten Lorbern gehen;

Man legte dem Verdienst nur vvenig Ehre bey.

Doch hat der Ehren - Lohn nach diesem zugenommen;

Vnd ist der Tugend - Fleiß zu groeßern Ruhm gelangt;

Bis nun nach aller Wunsch die frohe Zeit gekommen,

Da deines WVLCKNIS Zier in voller Schoenheit prangt.

So pflegt das Sonnen - Licht vweit schoener vorzusteigen,

Nachdem es im Gevoelck vorhin verbor-gen lag!

So pflegt ein Diamant, erst recht den Glantz zu zeigen,

Wann er ausDunckelheit gevoehnlich spielen mag!
Hier kanst du, vverthe Stadt, des Hoechsten Gunst erkennen,

Weil Er so Vaeterlich an deine Tempel denckt.
Ia dieses mußt du selbst dein groeßtes Glücke nennen!

Das GOTT zu deinem Wohl so vverthe Lichter schenckt.

Der TREVE WVLCKNIS soll dein neuer Pharos heißen:

Bricht trübe Creuzes - Nacht zu deinen Mauren ein,

Will dich die Finsternis auf falschen Irrweg reißen;
So soll Derselbe stets dein Licht und Leiter seyn.
Sieh', vwie Er Seinen Glanz zu deinem Dienste vvey-
het;

Wie Er mit Rath und Trost für deine Wohl-
fahrt vvacht:

Dis heisst Er seine Lust, vvas deine Seel' erfreuet;
Dis nennt Er seinen Schmertz, vvas dich betrü-
bet macht.

Wohl dir, geliebte Stadt! Entflamme deine Hertzen;
Ervvecke Muth und Sinn zu reiner Andachts
Gluht,

Entzünde deinen Geist mit tausend Freuden-Kertzen,
Weil GOTTes Huld an dir so grosse Dinge thut.
Erlaube, dass vvir uns zugleich mit dir erfreuen,
Vnd dass sich unser Wunsch mit deinem Wunsch
verbindt.

Dein helles LICHT vvill auch auf uns die Strahlen
streuen,

Sein Glantz hat unser Hertz zur Ehr-Furcht an-
gezündt.

Es lebe WÜLCKNIS vvohl! GOTT sey Sein Licht
und Leben;

GOTT sey Sein Auffenthalt und vvahres Eigen-
thum:

GOTT

GOTT vvoll Ihm Mosis Muth und Pauli Staercke
geben:

GOTT mehre dessen Glantz und güldnen Eh-
ren - Ruhm!

Was dieses LICHT bestrahlt, muß höchst - er-
vvünscht bekleiben;

Was von Ihm Trost empfaengt, sey als von
GOTT vergnügt!

So denn kan Iüterbog ein liches Gosen bleiben,
Vnd unser Schicksal findt ervvünschten Trost
und Licht.

V

A V F F

HERRN IOH. AVGVST
FLECKS,

BEY DER SCHVLE ZV LEISNIG

COLLEGAE,

VND

IVNGF. ANNA ELISABETH
LORENZIN,

HOCHZEIT.

IM IAHR c^lo l^o c^cii;

IM NAHMEN EINIGER LANDS-LEV.

THE.

Y 5

Wir

WIr lesen, VVERTHESTER, in Seinem Hochzeit-
Schreiben,

Er sey Asbesto gleich, dem vvunderbaren Stein,
Der, vvo er einmal brennt, nicht soll zu loe-
schen seyn;

Wie aber kan man dis mit Warheit von Ihm glaeu-
ben?

Kommt dann die ganze Glut allein bey ihm zusam-
men,

Vnd schrecker Leisnig nicht der kaum uer-
schwundne Brand?

Ist keine Rettungs - Art hiervvieder vor der
Hand?

Ist kein Remedium für diese große Flammen?

Vns scheint, als vvaere noch ein guter Rath zu fin-
den,

Vielleicht im Wasser-Trock, der auf dem Marckte
steht,

Vnd in dem Mulden-Fluß, vvo er am tieffsten
geht;

Hier solte, glauben vvir, die Hiz etvvas verschwin-
den.

Iedoch , vvas Wunder ifts , vvo folcher Anschlag
trüget?

Es fiel uns felbiger aus bloßer Einfalt bey:

Er vveiß , HERR BRAEV TIGAM , vvas es vor Feuer
sey ,

Durch vvelches diesesmahl fein Herz entflammet
lieget.

Was fuchen vvir demnach hiefelbst vor Ebentheuer?

Wie koemmet unser Sinn auff solchen falschen
Wahn?

Sein Brieff und Hochzeit-Fest zeugt satfam deut-
lich an ,

Er meine sonsten nichts , als keusches Liebes-Feuer.

O Feuer , dessen Art kein Mensch genau erkennet ,

Noch seine Wunder - Krafft die allergroeste
Kunst

Recht zu beschreiben vveiß ; ob schon in sol-
cher Brunst

So manches treues Herz gleich einem Aetna bren-
net.

O Feuer , vvelches noch aus Eden hergerühret ;

Denn kaum vvar Euae Leib und vveisse Marmel-
Haut

Durch ihres Schoepffers Macht aus Riebben
auffgebaut ,

So hat schon Adams Herz die reine Glut gespühret.

Es kan kein Sonnen - Strahl, kein Schwefel reiches
Blizen,

Dergleichen heisse Glut gehaeuffet von sich
streun,

Als groß der Liebe Krafft und Regung pflegt
zu seyn,

VVo sie nur einmahl kan des Menschen Herz erhi-
zen.

Alsdann vermag kein Kraut den süßen Schmerz zu
lindern,

Die Wasser finden hier zu loeschen keine statt;

Nur das, vvas diesen Brand einmahl entspon-
nen hat,

Kan solchen vviederum durch Gegen-Flammen min-
dern.

Von solcher Glut vveiß Er, HERR BRAEVIGAM
zu sagen,

Die nun zum andernmahl in seinen Herzen
faengt:

Er ist der Motte gleich, die, ob sie sich ver-
sengt,

Sich dennoch vviederum zum Feuer pflegt zu vva-
gen.

Wievvol , vver muß Ihn nicht vor andern glücklich
nennen ?

Denn seine Liebe vvirde mit Gegen - Lieb er-
goetzt,

Vnd das , vvas seinen Geist in diese Flammen
setzt,

Muß selbstn gegentheils durch Ihn entzündet bren-
nen.

Ein angenehmes Kind , so durch der Tugend Strah-
len ,

Durch ihre Froemmigkeit und holder Augen-
Licht,

Auffs neue diesen Brand in ihm hat ange-
richt,

Will seine Treu mit Treu in gleicher Glut bezahlen.

Drüm bleibt dis unser Wunsch : So *ungemeines Schre-*
cken

Bey iener Vnglücks - Glut ohnlaengst in Leisnig
vvar,

So viel Vergnügung soll dem ietzt vermæhlten Paar
Die reine Liebes-Brunst in voller Lust erwecken !

VI

AVFF

IOHANN GOTTFRIED
VVORMS,

DOEBELENSIS,

MAGISTER - WÜRDE.

VVITTENBERG, A. clō Io cc II.

IN EINES ANDERN NAH-
MEN.

NEulich vvolte Momus sagen,
VWas bey uns Studieren sey?

Er fieng hoechlich an zu klagen:

Es sey nichts als Blackerey;
Es sey Sorge, Müh' und vvachen,
So uns siech und kraencklich machen.

Würden andern Lob und Ehren

Offt viel eher zuerkandt,

Müste, vver studiert, nur zehren;

Vnd vvann alles drauff gevvandt,

Würd ihm kaum zu vielen Plagen

Noch ein Aemmtgen aufgetragen.

Doch

Doch ich dachte: Momus - richten

Heisset eine blaue Dunst;

Er sucht alles zu vernichten,

Laestern bleibt seine Kunst.

Warlich, recht - und wohl - studieren

Wird niemals sein Lob verliehren.

Will es manchen fauer werden,

Geht es etwas schwerlich ein:

Was hat man nicht mit Beschwerden,

Soll es was besonders seyn?

Man kan nicht in kurzen Zeiten

Ein berühmtes Rom bereiten.

Heissen andre nach belieben

Reich an Ehren, Geld und Gut;

Sind sie doch oft leer geblieben

Vom Verstand und guten Muth:

Künste können mehr vergnügen,

Vnd auch über Vnfall siegen.

Soll man die nicht glücklich nennen,

Die mit mehrer Nuzbarkeit

GOTT und Menschen dienen koennen,

Die nicht nur in dieser Zeit

Sollen ihren Lohn erlangen,

Sondern dort auch herrlich prangen?

Drum hat Er sich zu erfreuen,
 WERTHER GOÖNNER : denn sein Fleiß
 Wird Ihm nimmermehr gereuen :
 Ihn vverd der verdiente Preiß
 Wiederum nach Wunsch ergöezen,
 Vnd die kurze Müh ersezen.
 Phoebus giebt ihm seine Ehren
 Als ein angenehmes Pfand :
 Sein Gelücke muß sich mehren
 Seine Tugend vverd' erkändt :
 Dafs man einst an Ihm auch spühre,
 Wie man nicht umsonst studiere.

VII
 DIE RECHTE ZEIT ZV LIEBEN
 WARD
 BEY DER AM xxviii NOVEMBRIS AN-
 NO cld lccciii, IN WITTENBERG
 GLVCKLICH VOLLZOG-
 NEN
 VVAECHTLER-
 VND
 KESSLERISCHEN
 EHELICHEN VERBINDVNG,
 IN EINES ANDERN NAHMEN
 VORGESTELLT.

I

Ist alles an Zeiten und Stunden gelegen,
Scheint doch die Liebe frey zuseyn.
Man siehet der Liebenden Kräfte sich regen,
So vwohl bey Nacht, als Sonnen-Schein.
In dem Alter, in der Jugend,
Auch bey ieder Jahres - Zeit,
Findet sich verknüpfte Tugend
Zu dem Liebes - Kampf bereit.
Die Liebe bindet sich an keine Zeit und Stunden,
Doch, wohl dem, welcher hat die rechte Zeit ge-
funden!

2

Beginnet der Vogler das Neze zurücken,
So nimmet er die Zeit in acht:
Vnd wollen die Bauern die Felder beschicken,
So wird das Wetter wohl bedacht.
Heilen, brechen, bauen, pflanzen,
Reden, schweigen, freundlich fehn,
Weinen, lachen, klagen, tanzen,
Muß zu seiner Zeit geschehn.
Nur lieben bindet sich nicht leicht an Zeit und Stun-
den:
Doch, wohl dem, welcher hat die rechte Zeit ge-
funden!

3

Es liebet sich freylich zu ieglichen Zeiten,
Iedoch mit grossem Vnterschied:
Die kindische Liebe weifs selten zu deuten,
Wo Lieben sich recht hinbezieht.

Venus ist auch denen Alten

Nicht so gütig zugethan;

Wenn die Glieder schon erkalten,

Fängt sich schlechtes Lieben an.

Die Liebe bindet sich zwar nicht an Zeit und Stunden;
Doch, vvohl dem, welcher hat die rechte Zeit gefun-
den!

4

Drum liebet Ihr glücklich, O VVERTHESTE BEYDE,

Ihr habt die rechte Zeit ervvehlt.

Euch labet der Liebe vollkommene Freude,

Da ihr die besten Jahre zählt.

Wenn sich gleiche Seelen paaren,

Ist das Lieben angenehm;

Grosser Vnterschied in Jahren

Heisst zum Lieben unbequem.

Die Liebe bindet sich zwar nicht an Zeit und Stun-
den;

Doch, vvohl Euch, vveil Ihr habt die rechte Zeit
gefunden!

5

Zwar scheinet, als wären die Tage verstrichen,

Da man zum Wachtel - fangen geht:

Doch werden sie leichter in Betten erschlichen,

Wenn sie der Nord von Feldern weht.

Denen heißen Liebes - Flammen

Schadet keines Winters - Macht ;

Denn da rückt man zusammen,

Vnd genüßt der längsten Nacht.

Die Liebe bindet sich zwar nicht an Zeit und Stunden :

Doch, wohl Euch , weil ihr habt die rechte Zeit
gefunden!

6

Nun lebet vergnüget bey vollem Gelücke !

Lebt wohl, IHR GLEICHGESINNTES ZVVEY!

Es segne der Himmel die freundlichen Blicke ,

Vnd stehe solchem Lieben bey!

Liebt am Abend, liebt am Morgen,

Liebt bey iunger Jahre Zeit,

Liebet bey des Alters Sorgen,

Liebet ohne Sattfamkeit.

Nachdem ihr einmal habt die rechte Zeit gefunden,
So bindt das Lieben nicht forthin an Zeit und Stunden.

7

Die Luna wird heunte noch lieblicher lachen,

Verdoppeln ihre Krafft und Schein:

Cupido sucht selbstn als Waechter zuwachen,

Vnd stellet sich geschaefftig ein.

Die beliebten Amouretten,

Gehen schon, GEEHRTES PAAR,

Vnd bereiten eure Betten;

Ach, nehmt dieser Zeit auch wahr!

Vnd weil Ihr einmal habt die rechte Zeit gefun-
den,

So bindt das Lieben nicht forthin an Zeit und Stun-
den!

8

Ergözet die Herzen mit ehlichen Küssen,

Euch stehet solches Küßen frey:

So vverden auch andre zu rechter Zeit wissen,

Wie kräftig Eure Liebe sey.

Wenn die Wachteln wieder schlagen,

Wird man alsdenn Hoffnungs-voll

Schon von einem Waechtlein sagen,

Welches euch vergnügen soll.

Nun,

Nun, vveil Ihr einmahl habt die rechte Zeit gefun-
den,
So bindt das Lieben nicht forthin an Zeit und Stun-
den.

VIII

AVFF

IOHANN HEINRICH
LAMPENS,

BONARVM ARTIVM CVLTO-
RIS,

FRVHZEITIGEN TODT,

IN LEIPZIG,

IM IAHR

cl^o Is cc v.

SO stirbt ein werther Sohn, der seiner Eltern
Freude,

Der Seiner Lehrer Lust, und aller Hoffnung
vvar?

So stirbt ein Liebstes Kind zu ungemeinem Leyde?

Vnd so viel Tugend-Zier liegt mit Ihm auf der
Bahr?

Muß der so früh ins Grab , der still und fromm zu
nennen,

Der andrer Jugend kan des Fleißes Muster seyn ?
Wie ? Will das Schicksal nicht den Schulen Fromme
gönnen ?

Reißt es den Hoffnungs - Bau so iähling vwie-
der ein ?

Es sah der Seelige, daß unser Thun und Lehren
Ein bloßes Stück - Werck sey : Sein Sinn gieng
Himmel an.

Vnd siehe ! nun kan, Er den Höchsten selber hö-
ren :

Er ist der hohen Schul der Weisheit zugethan.
Nun kan Er recht gelehrt im Himmel peroriren ;

Das Heilig , Heilig , ist Sein bestes Argument.
Wohl dem , der also mag in kurzem ausstudie-
ren ,

Vnd vvelcher in GOTT selbst die vvahre Weisheit
kennt!

VIII

AVFF

HERRN

D. CHRIST. GOTTLIEB
ROIZSCHENS,VORNEHMEN IVRIS PRACTICI IN
LEIPZIG,

VND

IVNGFER

CHRISTINAE SOPHIAE
OLEARIIN,DEN XIX IVLII, A. d. 1777,
GLVCKLICH - VOLLBRACHTE
HOCHZEIT-FESTIVI-

TÄT.

ICh ehre deinen Schluss, der sich auf GOTT gegrün-
det,Vnd den, o Edles Paar! kein Mensch verwerffen
wird.Der Himmel hat hier selbst die keusche Glut entzün-
det;Wer aber diesem folgt, hat warlich nicht
geirrt.

Du weißt , des Höchsten Rath darff nicht getadelt
werden ;

Er zürnet , wenn ein Mensch demselben wider-
steht.

Der aber bauet sich ein Himmelreich auf Erden ,
Wer mit erfreutem Muth zu seinem Schicksal
geht.

Hiernächst , wo Geist und Geist , wie hier , zusam-
men stimmen ;

Wo Tugend und Verstand so schön einander
gleicht ;

Wo treue Lieb und Gunst in beyden Herzen glim-
men :

Da wird das rechte Ziel vergnügter Eh er-
reicht.

Vnd was vor Glücke stift dir nicht der Eltern See-
gen ,

Der Seegen , der auff Dich gehäufft zusammen
zieht ?

Man wird des Höchsten Spruch zugleich an Dir er-
wegen :

Der Frommen Haufs besteht auch bis auf tausend
Glieder.

Man sieht seit langer Zeit den *Edlen Oel-Baum* grünen ;

Es hat des Himmels Gunst mit seinem Gnaden-Schein

Den Seegens - vollen Stamm vor andern angeschien:

Wie solte dieser Zweig nicht gleiches Seegens seyn?

Beglückter Bräutigam! Du hast viel guts gefunden ,
Weil Dich ein guter Trieb in dieses Haufs geführt,
Wo Kunst und Tugend sich mit grossem Ruhm verbunden ;

Wo Zucht und Häuslichkeit die frommen Töchter zieht !

Dir wird ein solcher Schatz zum Eigenthum gegeben ,

In dem was himmlisches die reine Seele schmückt ;

In dem Geschicklichkeit und kluge Sinne leben,
Vnd dessen Anmuth Dir so Aug, als Herz, bestrickt.

Auch hat dich, WERTHE BRAUT, Dein Hoffen nicht
betrogen:

Du hast, was Du verlangst. Dein tugendhaff-
ter Geist

Hat Dich an dieses Herz, und diß an dich, gezogen.

Du findest, was Dir hier die schönste Lust ver-
heißt.

So komm dann, WERTHES PAAR, Dein *Ehren-Tag*
erscheinet!

Vollziehe dieses Werck, das Dir bestimmt ist!

Sieh, wie der Himmel es so günstig mit Dir meynet;

Wie seiner Strahlen Licht Dein Freuden- Fest
begrüßt!

So soll des Glückes Glanz Dich immerfort ergößen!

Es sey Dein Ehestand ein schönes Paradeis,

Damit du sagen kanst: Der sey beglückt zu schä-
zen,

Der recht geliebet wird, und recht zu lieben
weiß!

X

AVFF

HERRN GEORG CARL
VOLKAMERS,
VON KIRCHENSITTENBACH,
VND FRÄULEIN
CLARAE REGIN. HALLERIN
VON HALLERSTEIN,
GLÜCKLICHE VERMAEHLVNG, WEL-
CHE, DEN X. SEPTEMB. IM IAHR des 1788
IN NVRNBERG VOLLZOGEN
WORDEN.

I

Kommt, ihr Nymfen, kommt zusammen,
Die der Pegnitz Vfer hegt!
Kommt, bevundert diese Flammen,
So der Himmel selbst erregt!
Lernet hier der Tugend Krafft und der Sinnen
Gleichheit kennen,
Wodurch in vergnügter Glut iesz zuvo edle Her-
zen brennen,

2

Vnfers groffen HALLERS Glücke
Stehet heut in schönster Pracht;

Maßen Ihm des Himmels Blicke

Neuen Seegen zugedacht.

Drüm, Ihr Nymfen, rüftet euch, Seine Freude zu
besingen,

Ich will auch in Demuths-Pflicht Ihm ein schlech-
tes Opfer bringen.

3

Seht: die Strahlen feltner Gaben,

Die den hochgepriesnen Mann,

Vnd sein hohes Lob erhaben,

Steigen heute Himmel an:

Da man sieht den Tugend Glantz aus der TOCHTER
Augen flammen,

Der in seinen Enckeln soll auf die späte Nachwelt
stammen.

4

Freylich, du bist so gezieret,

Edle Nymfe, schönste BRAVT,

Dafs man augenscheinlich spüret,

Was der MUTTER Hand gebaut.

Es hat selbst des Himmels Gunst DERO Anmuths-
volles Wesen,

Vnd den ungemeinen Geist Dir zum Muster auser-
lesen.

5

Wer sieht nicht auf deinen Wangen
Die beliebte Purpur - Pracht,
Wie Aurorens Rosen prangen,
Vnd was dich sonst englisch macht?
Wer vverd nicht dem klugen Sinn bey dem ersten
Blick gewogen,
Vnd durch deine Seltenheit zu der Ehr-Furcht hin-
gezogen?

6

Darum hat nun deine Tugend,
Die der Sternen Klarheit führt,
Vnd die angenehme Jugend,
Ein dir gleiches Hertz gerührt,
Wo auf solche Himmels-Zier sich zwei edle Seelen
gründen,
Kan sich leichtlich Geist und Geist auch in gleicher
Gluht entzünden.

7

Du hast hier viel guts gefunden,
Höchstbeglückter BRAEVTIGAM;
Nun vergehn die Trauer - Stunden;
Nun grünt dein belobter STAMM.
Deines grossen VATERs Zeug will sich in der Grufft
erfreuen,
Weil du kanst durch dieses Band deiner AHNEN Ruhm
verneuen.

8

Folgt dem Triebe, der Euch ziehet,
Ihr von GOTT verbundne zVVEY!
Seht, wie Euer Wohlseyn blühet,
Wie das Glück Euch gúnstig sey!
Eurer keuschen Liebe Krafft will zum höchsten Gipf-
fel steigen,
Vnd Euch zu erwünschter Lust ihre schoústen
Schätze zeigen.

9

Nun der Hóchste, der Euch kennet,
Schick Euch tausend Seegen zu!
Euer Band sey unzertrennet;
Euer Eh sey Fried und Ruh!
Euch vergnúge stetes Heil! Euch erfreuen solche
Zeichen,
Welche keusche Liebe pflegt zur Belohnung darzu-
reichen.

IO

Was die treuen Flammen stóret,
Was die holde Gunst verletzt;
Werde selbst von GOTT verwehret,
Vnd mit lauter Lust ersetzt.

So vverd auch der Nympfen Schaar, sich mit Euch
vergnügt erweisen,
Vnd in aller Froelichkeit Euer Glück und Tugend
preisen.

II

Wohl Euch, denen GOTTes Güte
So viel Gutes beygelegt,
Als nach schöner Frühlings-Blühte
Ietzt Pomona Früchte trägt!
Eure Nahmen müssen stets in erwünschten Seegen
stehen,
Vnd der EDLEN HÄUSER Ruhm bis zu hohen Ster-
nen gehen!

XI

NEU-IAHRS-GEDANCKEN,
NACH ANLEITUNG SYRACHS,
CAP. LI, v. 1. 2.

I

Gott Lob und Danck, daß ohne Schaden
Sich wiederum ein Jahr beschließt;
Vnd daß der Reichthum seiner Gnaden
Auff uns mit neuem Seegen fließt.
Wir sind in unserm Gott vergnügt,
Vnd warten, was er noch verfügt.

2

O laßt uns GOTT von Hertzen singen;

Indem er alles wohl gemacht!

O laßt ihm Danck und Opffer bringen,

Weil er vor unsre Wohlfahrt wacht!

Sein Nahm ist unser Schild und Schutz;

Ihm weicht aller Feinde Trutz.

3

Wer kan wohl alles Gute zählen,

Das GOTTes reiche Seegens-Hand,

Vns hat am Leib, und an der Seelen,

Bisshero häufig zugewandt?

Wir sind sein Volck und Eigenthum;

Er unser Koenig, Trost, und Ruhm.

4

Wir trauen GOTT und seinem Seegen,

So fehlet unser Hoffnung nicht:

Will sich gleich Furcht und Sorgen regen,

So scheinet uns sein Gnaden-Licht.

Des Höchsten Güt und Vater-Treu

Wird bey uns alle Morgen neu.

5

Nun, GOtt, du wirst im neuen Jahre
 Auch unser Schutz und Heyland seyn:
 Dafs uns dein starcker Arm bewahre,
 Wann Creutz und Noth sich steller ein.
 Gieb unserm lieben Vater-Land
 Noch ferner Fried und Ruhe-Stand!

6

Hilff frommen Obrigkeiten rathen,
 Wie du bißher geholfen hast;
 Vollführe deren kluge Thaten;
 Erleichtere deren Sorgen-Laft!
 Gib allen wahres Wohlergehn;
 Laß Stadt und Land im Segen stehn!

7

Ach segne ferner, und beschere
 Was uns dein theures Wort verheißt!
 Dir, dir allein sey Lob und Ehre,
 GOtt Vater, Sohn, und heilger Geist!
 Dir bleibet biß in Ewigkeit
 Lob, Preiß, und aller Ruhm bereit!

XII

*DIE SEELIGE RVHE
NACH DIESES LEBENS VNRVHE,
WURDE BEY DEM CHRISTLICHEN LEI-
CHEN - BEGÄNGNIS SEINES WEYLAND
VIELGELIEBTEN HERRN SCHWIEGER-
VATERS, DANIEL WELLERS, KAVFF - VND
HANDELSMANNS IN NÜRNBERG, VOR-
GESTELLT, DEN III NOVEMB. IM I AHR
clb Is ccxviii.*

Daniel, am XII Cap. vers. 13.

*Du aber, Daniel, gehe hin, bis das Ende komme, und
ruhe, dass du auferstehest in deinem Theil, am
Ende der Tage.*

Nun gehet, nach des Höchsten Willen,
Ein DANIEL zu seiner RVH!

Nun kan er seine Seele stillen;

Nun findet er dort immerzu,
Wornach sein Dichten, sein Verlangen,
Sein Wunsch und gantzes Hertz, gegaßgen.

Ach freylich, heisset dieses Leben

Ein Auffenthalt in *Babylon*,
Wo uns viel tausend Feind umgeben,
Wo Müh und Furcht der beste Lohn;

Wo

Wo Israel gefangen lieget,
Vnd sich in seinem Elend schmieget.

Bald machet uns die Welt zu schaffen
Mit ihrer schnöden Eitelkeit;
Bald zwingen uns noch andre Waffen
Zum wiederhohlten Kampff und Streit.
Bald will uns falsche List betrügen,
Bald selbst den Freud und Glück bekriegen.

Wohl Dir ; Du hast nun überwunden ,
Du GOTT - geliebter DANIEL !
Es kommen Deine Freyheits - Stunden ;
Dein Hoffen schläget Dir nicht fehl.
Das Ende , so GOTT selbst beschlossen ,
Ist nun nach Deinem Wunsch verflossen.

GOTT ist Dein Richter *), doch in Gnaden ;
GOTT ist Dein König und Dein Herr ,
Der Dich zu seinem Mahl geladen ; **)
Bey welchen Du weit freudiger
Die Himmels - Speise wirst genießen ,
Vnd dieses Lebens Schmerz versüssen.

A a 3

Dort

*) Daniel *heißt* : GOTT ist ein Richter. (*Lutherus.*)

**) Der *Seelige* ist den 20 Sonntag nach Trinit. verstorben , da von der Hochzeit des Königes Sohn geprediget worden.

Dort , bey dem außserwehlten Hauffen ,
Nimmst Du das Kleinod und Gewinn ,
Wornach Du eyferig gelauffen ;
Dort trösten Dich die Seraphin :
Dort bist Du in den Himmels - Orden
Auff ewig auffgenommen worden.
Dein Leib *ruht* in des Grabes Höhle ;
Da decket Dich der kühle Sand.
Doch kommt er wieder zu der Seele ,
Wann ihn dereinst des Höchsten Hand
In seinem Theil läßt auferstehn ,
Vnd zu des Himmels Clarheit gehn.

Indessen sehn wir Deiner Bahre
Mit höchstbetrübten Augen nach.

GOTT gebe , daß Die Trost erfahre ,

Die , leider , diesem Fall zu schwach !

GOTT heile , was Er hat geschlagen ,

Vnd tröste , die ietzt Leide tragen !

Du aber WERTHER , ruh' in Frieden ,

Ruh' , DANIEL , in deinem GOTT ;

Der Dir hat diese Ruh beschieden ,

Der Dich befreyt von aller Noth !

So *ruhen* der Gerechten Seelen ,

Die hier den besten Theil erwählen.

XIII
DAS IMMERWAEHRENDE
DENCKMAL
DER GROS-VÄTERLICHEN LIEBE
VND SEEGENS,

WURDE
BEY EBEN DESSEN SEELIGEN AB-
SCHIEDE VORGE-
STELLT.

IM NAMEN DER HINTERLASSENEN
SCHVVARZISCHEN ENCKELIN.

NImm, liebster Grofs - Papa, die treue Thränen
 hin,

Die deiner Tochter - Kind ietzt läfset um dich flief-
 fen;

Vnd die sie ferner auch, so oft derselben
 Sinn,

An dich gedencken wird, mit Wehmuth will ver-
 giessen.

Ich wein um deinen Todt ; doch mehret sich der
Schmerz,
Vnd will durch altes Leid nur neue Krafft bekom-
men.

Der liebsten Mutter Fall bewegt zugleich mein
Herz , *
Die mir der blasse Todt , ach ! allzu früh entnom-
men.

Welch Schicksal steht mir vor, das nur auf lam-
mer weist!
Soll meine Kindheit schon so nahe Leichen klagen ?
Sollich , da ich kaum weiß, was Leid und Trau-
ren heist,
Schon, leider ! wiederum die volle Trauer tragen?
Ach ! hab ich , SEELIGER , dich da zuletzt ge-
fehn,
Als mich dein frommer Mund auf ewig hat gefeg-
net?
Liefst du mich da zuletzt beweglich von dir
gehn,
Als schon dein Geist gefühlt, was dir nunmehr be-
gegnet ?

Dein

* Welche ebenfalls Sonntags - früh zwischen 2 und 3 Vhr,
war der 20 Novemb. Anno 1712, in Altorff seelig ver-
schieden.

Dein lezt - geführter Spruch ist in mein Herz
geätzt;

Ich werde deiner Wort auff Lebens-lang gedencken:
Vnd deine Lieb und Treu grünt in mir unver-
lezt,

Ob gleich dein Todes - Fall mich mehr und mehr
wird kräncken.

Wie aber? hilfft dann nicht das Fromm-und red-
lich - seyn?

Ist dieses Leben nur ein Spiel von Jammer - Schlüf-
fen!

Stellt sich nur überall Furcht, Hoffnung, Sor-
gen, ein?

Vnd wird dann iederman zuletzt der Welt entrissen?

Ach ia! Sonst lebtest du, und deine Lebens-
Zeit

Wär' ein erwünschtes Fest von Ruh und Wohler-
gehen.

Denn deine Gottes - Furcht, dein Fleiß, und
Aemsigkeit,

Verdienten auff der Welt noch länger zu bestehen.

Der Himmel war dein Ziel, der Tempel deine
Lust;

Du hast des Höchsten Wort mit Freudigkeit ge-
lesen;

Mit Eifer ausgeübt: und wem ist nicht bewußt,
Dass bey dir Herz und Sinn sey ohne Falsch gewe-
sen?

Nun aber stirbest du; weil Sterben allgemein,

Vnd weil dir Gottes Huld was bessers zubereitet.

Du gehst aus dieser Welt zum Freuden - Leben
ein,

Vnd wirst von Engeln selbst zu Gottes Thron be-
gleitet.

Das, was den schwachen Leib allhier so sehr
beschwert,

Hat nun in stiller Gruft sein letztes Ziel gefunden.

Die Sorg und Kummernis hat nunmehr aufge-
hört;

Es folgen ohnverrückt des Himmels Freuden Stun-
den.

Du stirbest zwar der Welt, doch nicht dem Nah-
men, ab;

Vnd du verlässt dein Haus; doch bleibt es nicht ver-
lassen.

Dein guter Nachruff fällt in kein verfinstert
Grab,

Vnd Gottes Seegen wird die Deinen noch umfas-
sen.

Gott tröste sonderlich, in dieser Trauer-Noth,
Der Groß-Frau - Mutter Herz : die dich in deinem
Leben

Mit höchster Treu geliebt; und nun nach dei-
nem Tod

Wird bey viel tausend Ach! in lauter Jammer schwe-
ben.

Wiewohl, es reizet uns Natur und treue Pflicht,
Dass wir um deinen Todt nur Leid mit Leid ver-
mehren;

Doch ist auch unser Sinn zugleich darauff ge-
richt,

Wie wir auf dieser Welt stets dein Gedächtnis ehren.

Dir aber bleibet dort der Lohn, so dich erfreut;
Die Klarheit, die dich ziert; die Crone die dich schmü-
cket.

In Summa, du geneusst die wahre Seeligkeit:

Vnd dieses ist es auch, was uns mit Trost erquicket!

XIII

NEU-IAHRS- ANDACHT,

NACH ANLEITUNG

ESAIAE CAP. XII, VERS 2.

I

Gott selbst ist unser Heil!
Es eilt das alte Jahr nach seinem Ende zu,
Vnd wir genießten noch der süßen Friedens-Ruh:
Wohl uns, da GOTTes Gnade blühet,
Wohl uns, da man den Seegen siehet!
Wohl uns, da unsre Kirche steht,
Wohl uns, da Recht im Schwange geht!
GOTT selbst ist unser Heil!

2

GOTT selbst ist unser Heyl!
Ob gleich der Zeiten-Lauff sich oft verändern will;
So hat des Höchsten Huld doch keine Maas und
Ziel.

Wann sonst das Volck im Schrecken sizet,
Wann Furcht und Vn-glück auf sie blizet;
So stehn wir noch in Sicherheit,
Vnd preisen GOTTes Gütigkeit.
GOTT selbst ist unser Heil!

3

Gott selbst ist unser Heil !

Ist schon des Satans List auf unsern Fall gericht,
Droht gleich die Sünden - Welt, so fürchten wir uns
nicht.

Gott ist's, der uns gewaltig schützt,
Gott ist's, der unser Wohlseyn stützt.

Gott ist's, der seine Kinder liebt,
Und ihnen Krafft und Stärke giebt.

Gott selbst ist unser Heil !

4

Bleib , Höchster , unser Heil !

Durch dich muß Friede seyn inwendig in den Mau-
ren ;

Durch dich muß stetes Glück in allen Häusern dau-
ren.

Lass uns dein Wort zu Herzen gehen ;
Lass Recht und Tugend stets bestehen !

Es gehe forthin allen wohl,

Das Sion dich stets preisen soll !

Bleib , Höchster , unser Heyl !

5

Bleib, Höchster, unser Heil!

So können wir vergnügt ein gutes Jahr verhoffen,

So hat der heiße Wunsch im Seegen eingetroffen.

Wir werden Freuden - Psalmen singen,

Vnd dir dein Lob zum Opfer bringen.

Wohl uns, wann du uns gnädig bist,

Vnd deines Volckes nicht vergift!

Bleib, Höchster, unser Heil!

XV

DER

IN GOTTES LIEBE

FEST-GEGRÜNDETEN

TROST,

WURDE

BEY DEM SEEL. ABSTERBEN SEINES WEI-

LAND VIELGELIEBTEN HR. SCHWIE-

GER-VATERS,

IOHANN HAGENS,

EINES HOCHLÖBL. MAGISTRATS IN

NÜRNBERG IN DIE XXXI I AHR

WOHL-VERDIENTEN RVGE-SCHREIBERS,

DEN XXVIII OCT. IM I AHR 1621,

VORGESTELLT.

Zum

Zum Römern am VIII Cap. 38 und 39 Vers.

*Ich bin gewiss, dass weder Todt, noch Leben; we-
der Engel, noch Fürstenthum, noch Gewalt; we-
der Gegenwärtiges noch Zukünfftiges;
Weder Hohes, noch Tieffes, noch keine andere
Creatur mag uns scheiden von der Liebe GÖttes,
die in Christo IESu ist, unserm Herrn.*

Vor dem Leichen-Sermon.

Recit. **W**ohl dem,

Der in Zufriedenheit
Sich seinem GOTT ergiebet!

Wohl dem,

Der mit Standhaftigkeit

Gedult und Glauben über!

Der bleibt getrost,

Ob Welt und Teufel sich erbofst,

Wer glaubt, dass ihn sein GOTT in Christo lie-
bet.

Aria. Reizt, ihr Eitelkeiten, reizet;
Locke, Sünden-volle Welt!

Beizt den Leib, ihr Schmerzen,
beizet,

Bis ihr meine Hoffnung fällt!

Dro-

Drohe , Todt , mit deinen Ban-
den ,

Trozt , ihr Feinde , wie ihr
könnt!

Doch , hier werdet ihr zu Schan-
den ,

Weil mich nichts von CHristo
trennt.

Recit. Ach ia , ich bin gewifs , dafs weder Todt , noch
Leben ,

Mir dieses rauben kan ,

Was mir mein treuer GOTT in CHristo hat ge-
geben.

Der Engel Macht reicht Himmel - an ;

Es kan kein Sonnen-Glanz den Seraphinen glei-
chen :

Doch müssen diese weit *der Liebe GOTTes* wei-
chen.

Keine Güter dieser Zeit ,

Keine Macht der Ewigkeit ;

Nichts ,

Nichts, was wir Geschöpfe nennen,
Nichts, was Tieff und Hoheit heist,
Kan den Glaubens vollen Geist
Von *der Liebe G*Ottes trennen.

Choral, aus einem bekandten Liede:

*Liebe, die du mich zum Bilde
Deiner Gotttheit hast gemacht:*

*Liebe, die du mich so milde;
Nach dem Fall mit Heil bedacht:
Liebe, dir ergeb' ich mich,
Dein zu bleiben ewiglich!*

Nach dem Leichen-Sermon.

Aria. **G**O T T, du tröstest mein Gemü-
the;

Deine Liebe stärcket mich.

Ach, die Sonne deiner Güte
Glänzet und verkläret sich.

Wollen sich sonst blöde Seelen
Mit viel Angst und Zvveifel quä-
len;

So bin ich doch für und für
Freudig und getrost in Dir:
GOTT, du tröstest mein Ge-
müthe!

Deine Lieb ist meine Stärcke,
Deine Gnad ist meine Ruh.
Stürmen auch der Feinde Wercke
Auf den schwachen Glauben
zu;

Will sich alle Macht der Höllen
Mir allhier zuvvider stellen:
So bleibst du, o GOTT, mein
Licht,
Meine Krafft und Zuversicht;
Deine Lieb ist meine Stärcke!

Recit. Dis war dein Trost, O GOTT - geliebter
Mann,

Dein Trost im Leben und im Sterben;
Bey welchem Trost kein Mensch nie kan ver-
derben.

Wohl dem, der sich nebst Dir so trösten kan!

Du

Du warst in deinem Leben

GOTT und der *Obrigkeit*

Mit Treu und Redlichkeit

Zu stetem Dienst ergeben.

Drum bleibt allhier ein wohlverdienter Ruhm

Auch nach dem Todt Dein schönes Eigen-
thum.

Der Tochter Pflicht, des Eydams Schuldig-
keit,

Preisst deine Treu und Güthe Lebens-Zeit.

GOTT aber wird Dir dort, mit ewigem Er-
gößen,

Was du hier guts gethan, im Himmelreich er-
setzen,

Aria. Wohl Dir, o **GOTT** - geliebte
Seele,

Du gehst zum Freuden-Leben
ein,

Vnd kanst gevviß versichert
seyn,

Dafs GOTT die Seinen evvig
liebe,

Dafs nimmermehr sie vvas be-
trübe;

Dafs keine Höh und Niedrig-
keit,

Dafs keine Macht, dafs keine
Zeit,

Dafs keine Noth, dafs keine Freu-
de,

Vns von der Liebe GOTTES
scheide,

Auch bleibst du evvig unbe-
trübt,

Weil GOTT dich unverändert
liebt.

Wohl Dir, O GOTT-geliebte Seele!

† † †

XVI

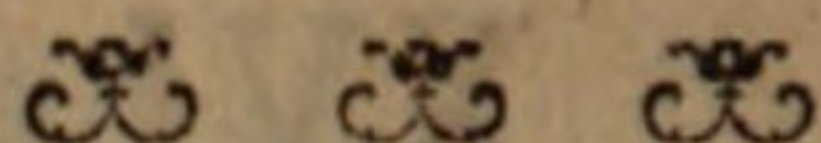
A V F F

EBEN DESSEN SEELIGES
ABSTERBEN, IM NAHMEN DER
HINTERLASSENEN SCHWARZ-
SCHEN ENCKELEIN.

Kurze Gedancken

Über folgende Worte, welche der *Seelig-Verstorbene* sei-
nem Lebens-Lauff, den Er vormahls mit eigener Hand
aufgesetzt, unter andern beygefüget
hat:

*Weil aber die Gnade Gottes sich bisshero an mir so
reichlich ervviesen; so zuveifle ich gar nicht, sie
vverde auch noch ferner bey mir bleiben. Ia, auf
diese Gnade Gottes vvill ich leben, auf diese Gna-
de Gottes vvill ich sterben. Mit dieser Gna-
de Gottes vvill ich in das Grab gehen; mit dieser
Gnade Gottes vvill ich vvieder auferstehen, und
vor das Iüngste Gerichte treten. Ia, mit dieser
Gnade Gottes, und seines allerliebsten Sohnes
Verdienst, vverd ich in der Krafft des Heiligen
Geistes ewiglich erquicket vverden.*

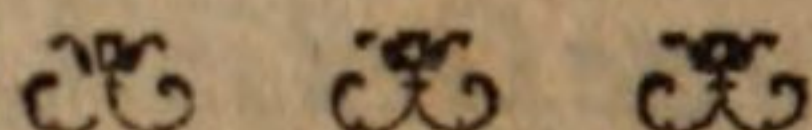

Ach ! geliebter GROS - PAPA , sollen wir Dich
schon beklagen ;

Wirst Du uns so bald entwendt ,

Ehe wir Dich recht gekennt ;

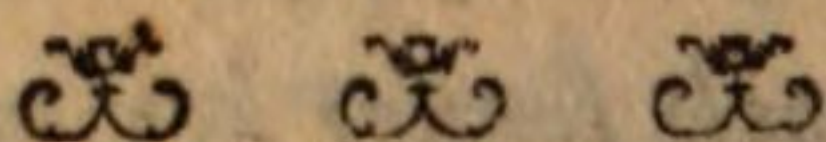
Ach ! wie sollen wir um Dich iezo schon die Trauer
tragen ?

Dein geführter Lebens - Lauf wird durch andrer
Lob gepriesen ;

Vnser annoch schwacher Mund
Macher nach Vermögen kund ,

Was der Gnaden-reiche GOTT Dir vor Huld und
Gnad' erwiesen.

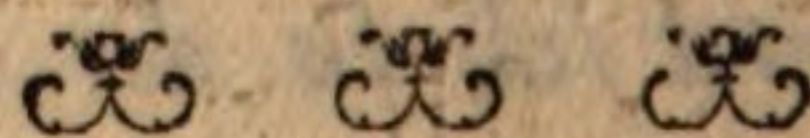

Gottes Gnade war bey Dir , da Du auf die Welt
gekommen :

Deiner Eltern Redlichkeit

Hat Dir schon viel Glück bereit ;

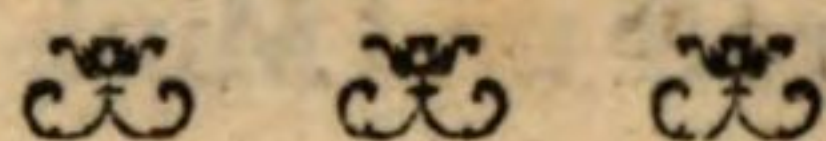
Ia , Du wurdest durch die Tauff selbst von Christo
aufgenommen.

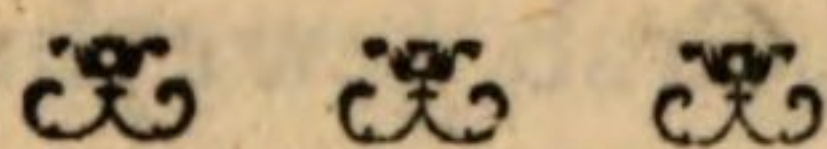
Gottes Gnade stund Dir bey , da Du wurdest auf-
erzogen ;

Dein

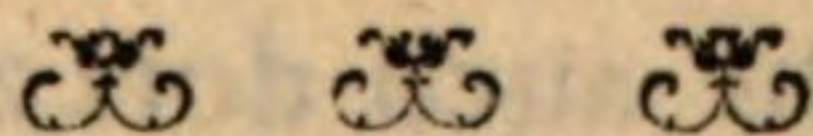
Dein Gebet, Dein groſſer Fleiſſ,
Brachten Dir vor andern Preiſſ;
Deine Tugend machte Dir GOTT und Menſchen bald
gewogen.

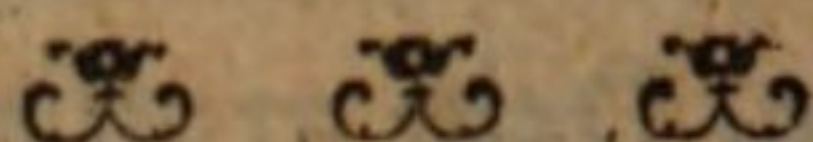
GOTTes Gnade half Dir fort, da mehr Glück Dir an-
geſchienen,
Daſſ Du kunteſt iederzeit
GOTT ſelbſt, und der Obrigkeit,
Auch dem Nechſten neben Dir, treu und ungefär-
bet dienen.

GOTTes Gnade ſtärkte Dich, da die Arbeit zuge-
nommen;
Daſſ, was andern Centner - Laſt,
Dir gedient zu einer Raſt;
Vnd was andern lauter Müh, Dir als Ruhe, vorge-
kommen.

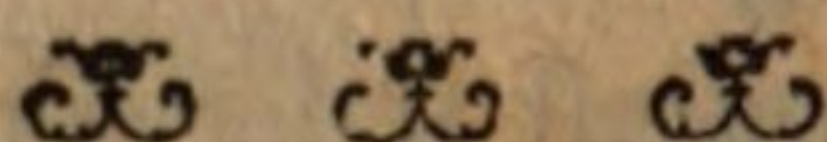

GOTTes Gnade gab Dir Krafft, wann auch Creuz
ſich eingefunden:
Ein durch GOTT geſtärktes Herz
Hat den zugeſchickten Schmerz
Durch Gedult und feſtem Muth endlich glücklich
überwunden,

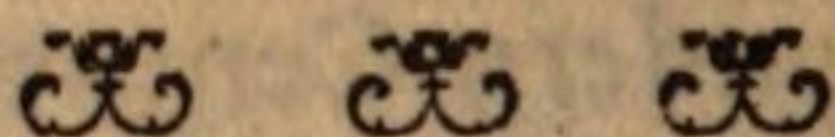
Gottes Gnade war dein Schuz, da der Tod Dich
wollte tödten.

Gottes Liebe, Gottes Krafft,
Hat Dir Trost und Muth geschafft;
Vnd des Höchsten treuer Rath half Dir auch in
diesen Nöthen.

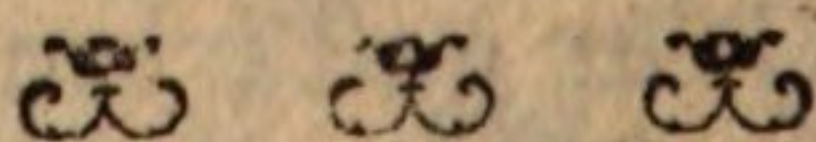
Gottes Gnade geht mit Dir in die kühle Grufft der
Erden.

Dieweil Christi Ruhe-stat
Auch dein Grab geweyhet hat,
Darum wird auch deine Grufft Dir zum Ruhe-Bette
werden.

Gottes Gnade wecket Dich, wann Du einst wirst
auferstehen.

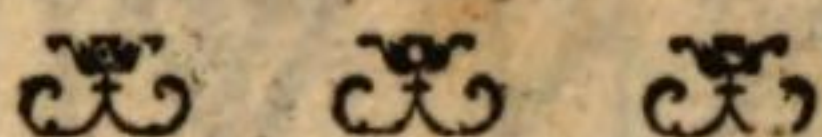
Deines Iesu theures Blut
Kommet Dir auch dort zu gut,
Dass Du vor dem Richter - Stuhl kanst getroßt und
freudig gehen.

Gottes Gnade bleibt bey Dir: Dich wird nie kein
Vnfall drücken.

Gott stellt Dich zur Rechten dar ,
Bey der Auserwehlten Schaar.

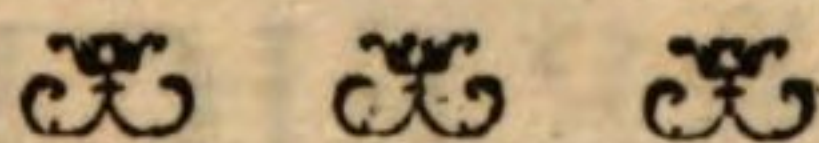
Ewig , ewig , wird dein Geist sich in Gottes Gnad'
erquicken.

Also lernen wir an Dir Gottes Güt' und Gnade prei-
sen.

Gott hat sein Lob iederzeit
Durch der Kinder Mund bereit:

Unser Lallen, unser Mund , soll Ihm Lob und Ehr
erweisen.

Nun , wir hoffen Gottes Huld werde gleichfals auf
uns erben.

Wohl dem , dem Gott gnädig ist ,
Den sein Geist mit Trost ausrüst:
Der wird auch nicht , wenn er stirbt , alsdenn ster-
ben und verderben !

XVII

AVFF

HERRN

IOHANN WILHELM

FEVERLEINS,

LOGICES ET METAPH. PROE. PVBL.

VND

IVNGFER

DOROTH. CATH. HEL.

LEIBREICHIN,

HOCHZEIT-FESTIVITÄT.

DEN III FEBR. IM IAHR

clb lb ccxvii r.

ES blase *Blasius* das Liebes-Feuer auff!Den diesen Namens - Tag bringt iezt der
Sonnen - Lauff:

Das Vnglück blas' er weg, und alles Glück zusammen;

So wird der Ehestand ein angenehmer Schmerz,

So steht nebst FEVERLEIN der LEIBEREICHIN

Herz

An Glück und Liebe reich in steten Seegens-Flam-
men!

XVIII

AVFF

HERRN

D. IOHANN IACOB
IANTKENS,

HOCHFVRSTL. PFALZ-SVLZBACHISCHEN
LEIB-MEDICI, VND ZV ALTORF ME-
DICINAE PROF. PVBL.

VND

IVNGFER

MARGAR. BARBARAE
TREZELIN,

HOCZEIT-FEST,
DEN I DECEMBRIS, ANNO

clb lb ccxvii.

NVn kanst du, WERTHESTER, mit Freuden trium-
phiren,

Weil dir die Liebe selbst den schönsten Sieg be-
reit.

Was

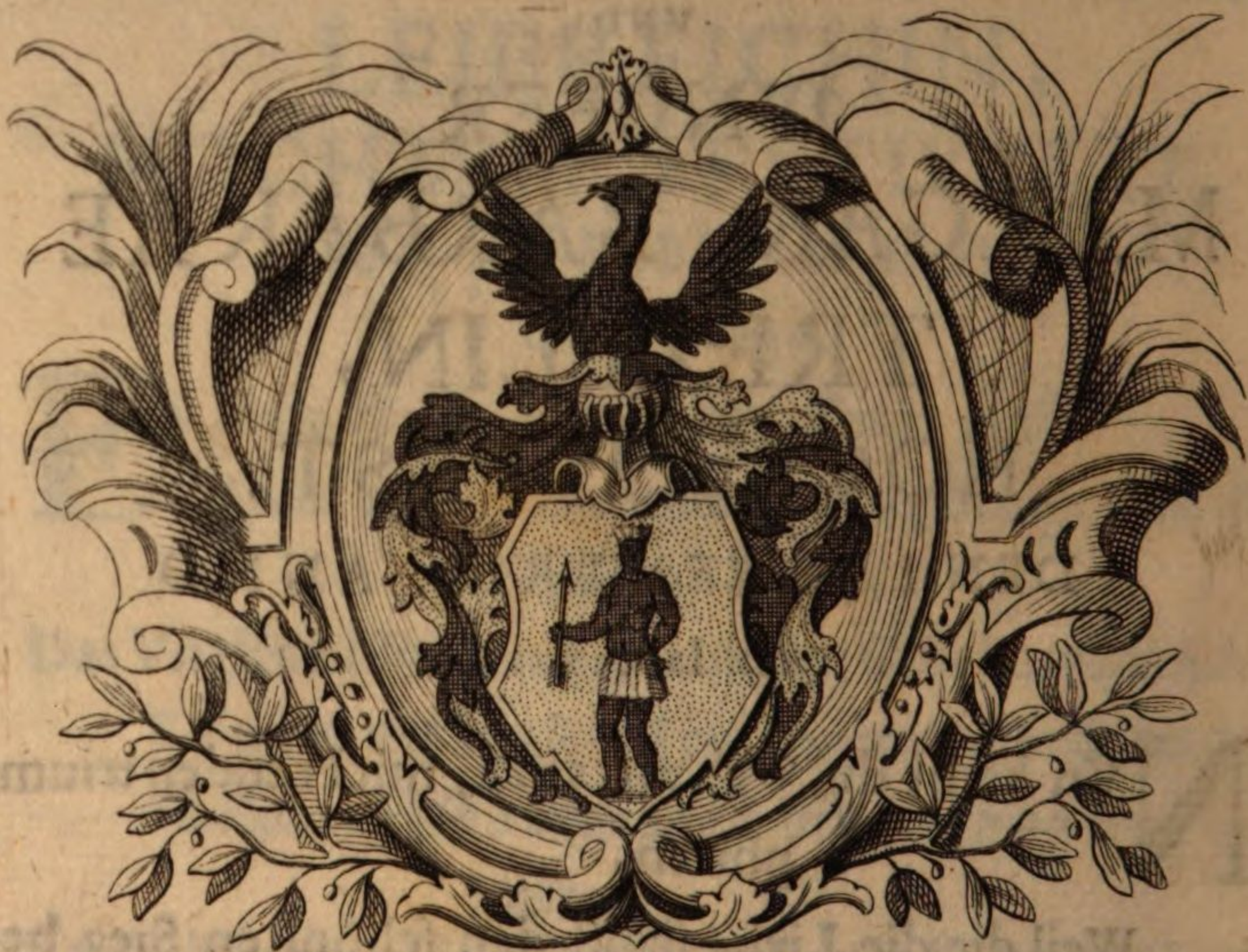
Was vor Vergnügen wird dein Schatz mit Dir verfüh-
ren ;

Die liebe MARGARIS ? Ey, wie wird mit der
Zeit

Dich Iungfer BARBARA, ja Iungfer TREZLIN trö-
zen ?

Doch nur mit Freundlichkeit, mit Huld und Liebs-
Ergözen.

E N D E.

Bayerische
Stadtbibliothek
MÜNCHEN

CORRIGENDA QVAEDAM;

quae ex nimia festinatione irrepsere.

Pag. 19, pro Custode, *Nunc*, lege: *Si*.

28, u. 18, pro *cogratulantem*, lege: *congratulantem*.

33, u. 8, pro *MAGNA*, lege: *MAGNI*.

41, u. 14, pro *Peius*, scribe: *peius*.

72, u. 15, pro *MAIIAS*, scribe *MAIAS*.

96, u. 16, pro *XXXVIII*, lege: *XXVIII*.

123, uersu ultimo, ex uoce *dulce* excidit litera *l*.

129, u. 16, ex uoce *belli*, excidit alterum *l*.

142, u. 10, pro *floresCens*, scribe: *fLoresCens*.

143, u. 1, pro *gratia*, scribe: *gratIa*.

192, u. 4, pro *pectota*, lege: *pectora*.

221, u. 8, pro *truncnm tu facies*; lege: *truncum tu facis*.

225, u. 3, pro *Macte animo*, lege: *Macte o*.

237, u. 7, pro: *Ic*, scribe: *Io*.

255, u. 8, pro *iunctam agis*, lege: *iuncta magis*.

256, u. 9, pro *Aonio*, scribe: *AonIo*.

264, uersu ult. pro *tVi*, scribe: *tVI*.

292, u. 7, pro *unquam*, lege: *nunquam*.

293, u. 8, pro *feras*, lege: *ferae*,

298, u. 10, pro *undequaquae*, lege: *undequaque*.

301, u. 9, pro *inustate*, lege: *inustatae*.

323, u. 8, pro 'Ενν, scribe: 'Ενν.

— u. 18, pro 'Εμεγ' scribe: 'Εμεγ'.

324, u. 2, pro Αλγος, scribe: 'Αλγος.

326, uersu penult. pro ικηλε, lege: ικηλε.

332, u. 11, pro *verlanget*, lege: *verlangt*.

352, u. 2, lege: GÖNNER.

366, u. 7, pro *schoüsten*, lege: *schönsten* etc.

CORRIGENDA QV ARIAM.

Schwarz, Christian Gottlieb,

Carmina

Frankfurtum u.a. 1728

P.o.lat. 1398

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10609139-4

VD18 14587629-001